

Όπως το στοιχειώδες υλικό ενός κτιρίου είναι τα τούβλα, έτσι και το βασικό στοιχείο που αποτελεί το ανθρώπινο σώμα, είναι τα κύτταρα. Ένωμένα μεταξύ τους, σχηματίζουν τους ιστούς — τον επιθηλιακό, το μυϊκό, τον αδενικό και το νευρικό.

Στην αρχή της ανάπτυξής του, το έμβρυον αποτελείται μόνον από αμορφους ιστούς. Έπειτα αρχίζουν να σχηματίζονται τα διάφορα όργανα, όπως οι πόρτες, τα παράθυρα, τα ειδικά δώματα κλπ. των σπιτιών. Τα αίμοφορα αγγεία αντιστοιχούν προς τους σωλήνες του καλοριφέρ, τα νεύρα προς τα ηλεκτρικά σύρματα, τα αυτιά προς το τηλέφωνο...

Ο παλαιότερος κι' απλούστερος ιστός του ανθρώπινου σώματος είναι ο δλενωδής ή ζελατινώδης. Αυτός αποτελείσε τα πρώτα είδη του ζωικού κόσμου. Τα κατώτερα υδρόβια ζώα, τα σφουγγάρια, οι θαλάσσιες ανემώνες, τα χταπόδια, συνίστανται σχεδόν αποκλειστικά από τέτοιον ιστό. Κι' ο άνθρωπος είναι ένα δλενωδες πλάσμα, στους πρώτους μήνες της εμβρυϊκής ανάπτυξης.

Στο μικροσκόπιο, βλέπουμε ότι ο δλενωδής ιστός αποτελείται από άστερσιδη κύτταρα, ενωμένα μεταξύ τους με ίνες και τριγυρισμένα από ένα διαφανές και ημίρρευστο υγρό. Όσο αναπτύσσεται το έμβρυον, οι ίνες αυτές μακραίνουν, επικρατούν και μεταβάλλουν το δλενωδής ιστό σε ινώδη, τον λεγόμενο «συνεκτικό».

Υπάρχουν στο σώμα διάφορα είδη συνεκτικού ιστού. Άλλα ισχυροποιούνται με το μαλακώτερο θαμπάκι κι' άλλα με το σκληρότερο πετσί. Άλλωστε και το δέρμα δεν είναι παρά συνεκτικός ιστός, που περιβάλλει και επικαλύπτει ολόκληρο το σώμα.

Ο συνεκτικός ιστός είναι ο περισσότερο διαδεδομένος στο ανθρώπινο σώμα. Γεμίζει όλα τα κενά ανάμεσα στα διάφορα όργανα. Τα περιβάλλει και τα προστατεύει, όπως το άχυρο της συσκευασίας των κιβωτίων που περιέχουν αυγά και γυαλικά. Ο εγκέφαλος, ο νωτιαίος μυελός, κάθε κόκαλο και κάθε αρθρικός θρίσκονται μέσα σ' ένα στρώμα συνεκτικού ιστού. Το ίδιο και κάθε μύς έχει «να περίβλημα τέτοιου ιστού, μέσα στο οποίο κινείται όπως το έμβολο της ατμομηχανής.

Χάρης στο κατάλληλο πλέξιμο των ινών του, ο συνεκτικός ιστός έχει μεγάλη αντοχή. Αυτός που συνδέει π.χ. τον κορμό με τους μύες (ήβικο σύνδεσμοι) μπορεί να συγκρατήσει βάρος 420 κιλών!

Όταν δράσει ο συνεκτικός ιστός, οι ίνες του διαλύονται και σχηματίζουν ζελατίνη, δηλαδή μια πηχτή πρωτεΐνη. Η ψαρόκολλα είναι κι' αυτή ένα είδος τέτοιας ζελατίνης, από κόκκαλα που βράζονται κι' αποδίδουν το συνεκτικό ιστό τους.

Κατά το δράσιμό του κρέατος, σχηματίζεται το ζουμί, που είναι μια έλασθη χρωματισμένη διάλυση ζελατίνης, αλλά και διαφόρων αλάτων και άρωματικών ουσιών.

Ο συνδετικός ιστός ζώνων μεγάλων στην ηλικία είναι σκληρός και δύσπεπτος. Γι' αυτό, το κρέας τους κοπανίζεται, ώστε να σπάσουν οι ίνες του κι' έτσι να γίνει τουφερώ-



Ο άνθρωπος έχει στο σώμα του προστατευτικά («μαξιλαράκια») από λίπος για το βάδισμα (κάτω από το πέλμα) το κάθισμα (4) το στήθος διαφόρων αντικειμένων (στην παλάμη, 3) το φαντό και το πιότη (στα μάνουλα 2). τις κινήσεις του βολβού των ματιών (1).

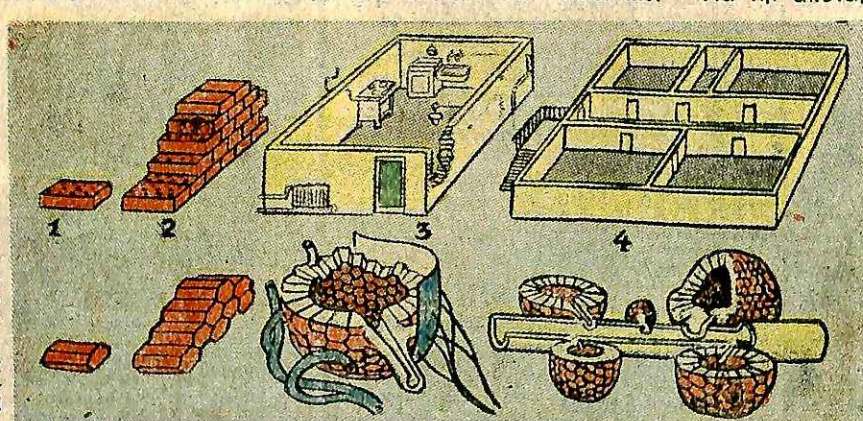


Αυτό το θαύμα, ο άνθρωπος

τερο. Για τον ίδιο λόγο, το βάδισμα, πριν το μαγειρέψουν, μέσα σε ζυδι ή σε γάλα, γιατί τα όξια προσβάλλουν και διαλύουν τις ίνες.

Στη νεανική όμως ηλικία, ο συνδετικός ιστός είναι έλαστικός σαν καουτσούκ. Αν ένας νέος ζαρωθεί, το δέρμα της ράχης του χεριού του κι' έπειτα τ'άφισή ελεύθερο, το βλέπει να ξαναγυρίζει αμέσως στη θέση του, ενώ στους ηλικιωμένους μένει για λίγο ζαρωμένο, γιατί δεν έχει αρκετή έλαστικότητα.

Η περιποίηση του συνεκτικού ιστού του δέρματος είναι το βασικότερο «φάρμακο» για τη διατήρησή της ωμορφιάς, καλλίτερο από οποιοδήποτε καλλυντικό.



Το σώμα μας μπορεί να συγκριθί «μ' ένα σπίτι. Τα κύτταρα που αποτελούν τα «τουβλά» του (1) σχηματίζουν τους ιστούς που αντιστοιχούν με τους τοίχους (2). Τα διάφορα όργανα συνδυασμένα σε συστήματα αντιπροσωπεύουν τα δώματα κλπ. (3 και 4).

Καθεμία από τις ίνες του αποτελεί μια μικρή, αλλά ανεξάρτητη ζωτική μονάδα, που θέλει ν' αναπνεύ, να τρέφεται, να ξεκουράζεται, για να μένη υγιής. Χρειάζεται επίσης ένα καθημερινό μασάζ, που διευκολύνει την κυκλοφορία του αίματος και την απομάκρυνση των αχρήστων προϊόντων του δέρματος. Η περιποίηση αυτή πρέπει ν' αρχίζει από πολύ νωρίς, ώστε να διατηρηθεί νέος ο συνεκτικός ιστός, γιατί, όταν πιά γεράσει, δεν μπορεί ν' ξαναεισώση.

Σε ώριμα σπεία του σώματος, τα κύτταρα του συνεκτικού ιστού γεμίζουν σιγά-σιγά με λίπος, διαστέλλονται και μεταβάλλονται σε μεγάλες σταγόνες λίπους τριγυρισμένες από μια λεπτή μεμβράνη. Εφ' όσον το λίπος μεταφέρεται ως τα κύτταρα απ' το αίμα, είναι εύνητον ότι οι ιστοί που βρίσκονται κοντά στα αίμοφορα αγγεία, μεταβάλλονται ευκολότερα σε λιπαρούς. Τα κύτταρα με το λίπος συγκεντρώνονται γύρω απ' τα αγγεία αυτά, σαν ταμπάκι σταφυλιού.

Τα αυτιά, η μύτη, το μέτωπο κι' οι αρθρώσεις δεν έχουν κανονικά λιπώδη ιστό. Το λίπος συγκεντρώνεται ιδίως γύρω απ' τα έντερα, μέσα στην κοιλότητα της κοιλίας, στους γοφούς και στα γυναικεία στήθη.

Στο γυναικείο σώμα αποταμιεύεται περισσότερο λίπος παρά στο ανδρικό. Αυτό οφείλεται στην επίδραση των ορμονών που παράγουν οι ωοθήκες. Όταν ωριμάξη σεξουαλικά μια κοπέλλα, αρχίζει να συγκεντρώνεται λίπος σε ώριμα μέρη του σώματος της, προπάντων σ' εκείνα που σχετίζονται με τη γέννηση και τη διατροφή του παιδιού (τους γοφούς και το στήθος).

Αντιθέτως, όταν οι ωοθήκες παύουν να παράγουν ωάρια κι' οι γυναικείες λειτουργίες σταματήσουν, το απόθεμα του λίπους χάνεται, τα στήθη γίνονται πλαδαρά και κρεμασμένα, δεν αντένουν πάλι.

Αυτό δηλαδή συμβαίνει στις αδόλωτες υγιείς γυναίκες. Υπάρχουν ωστόσο κι' άλλες, που αρχίζουν να παχύνουν απ' αυτή την ηλικία. Σ' αυτές όμως τις περιπτώσεις, το λίπος είναι παθολογικό και ονομάζεται παχυσαρκία. Οφείλεται δε στην ελάττωση της οξειδωτικής ικανότητας του οργανισμού, που δεν είναι πια εις θέση να καταναλώση τελείως τις ουσίες των τροφών.

Το φυσιολογικό ανδρικό σώμα περιέχει περίπου 10% λίπος, ενώ το γυναικείο θάβει τα 25%.

Το λίπος χρησιμεύει στο σώμα κυρίως για την αποταμίευση θρεπτικών ουσιών. Είναι καταλληλότατο γι' αυτό το σκοπό, γιατί αποτελεί την καλλίτερη και πιο συμπτυκτωμένη καύσιμη ύλη.

Μόνο στα τελευταία χρόνια αρχίζουν να χρησιμοποιούνται τα βαρυστάδια ως καύσιμα για μωτέρ, ατμομηχανές κι' αεροπλάνα. Η μέθοδος λοιπόν αυτή εφαρμόζεται ανέκαθεν απ' τους ζωντανούς οργανισμούς.

Τα σάκχαρα των τροφών καίονται εύκολα μέσα στον οργανισμό, όπως το χαρτί ή το ξύλο. Τα λίπη καίονται πιο δύσκολα, έχουν όμως, το πλεονέκτημα να παράγουν, σε ίση ποσότητα, τη διπλή περίπου θερμότητα.

τητα. Έπειδή ακριβώς περιέχει μεγάλη θερμαντική ενέργεια, το λίπος είναι ιδιαιτέρως κατάλληλο για αποταμίευση μέσα στον οργανισμό. Η περίσσεια των θρεπτικών ουσιών της τροφής, που δεν καταναλίσκεται αμέσως από το σώμα, μεταβάλλεται σε λίπος και διατηρείται για να χρησιμοποιηθί σε περίπτωση ανάγκης, όταν δηλαδή η διατροφή γίνη τυχόν ανεπαρκής κι' ο οργανισμός χρειασθί να καταβύνη στα απόθεμά του.

Επίσης το λίπος χρησιμεύει σαν... μαξιλαράκι για ώριμα μέρη του σώματος, γιατί τα λιπαρά κύτταρα δεν μπορούν να συμπιεσθούν από εξωτερικά αίτια. Ένα τέτοιο «μαξιλαράκι» έχουμε στο μέρος που μάς χρησιμεύει για να καθώμαστε. Άλλο ένα υπάρχει κάτω απ' το πέλμα μας, για ν' απορροφή τα τραντάγματα του βάδισματος — εκπληρώνει δηλαδή τον ίδιο προορισμό όπως οι σαμπρέλες των αυτοκινήτων.

Τρίτο μαξιλάρι λίπους βρίσκεται κάτω από το δέρμα της παλάμης, σαν ένα φουσικό γάντι για την προφύλαξη των νευρών και των αίμοφορων αγγείων απ' την πίεση κι' απ' το κρύο. Τέταρτο μαξιλάρι παραγγίζει τα μάγουλα και χρησιμεύει όταν τρώμε ή πίνουμε. Ένα πέμπτο γεμίζει την κόγχη των ματιών, για να κινήται πάνω σ' αυτό ο βολβός.

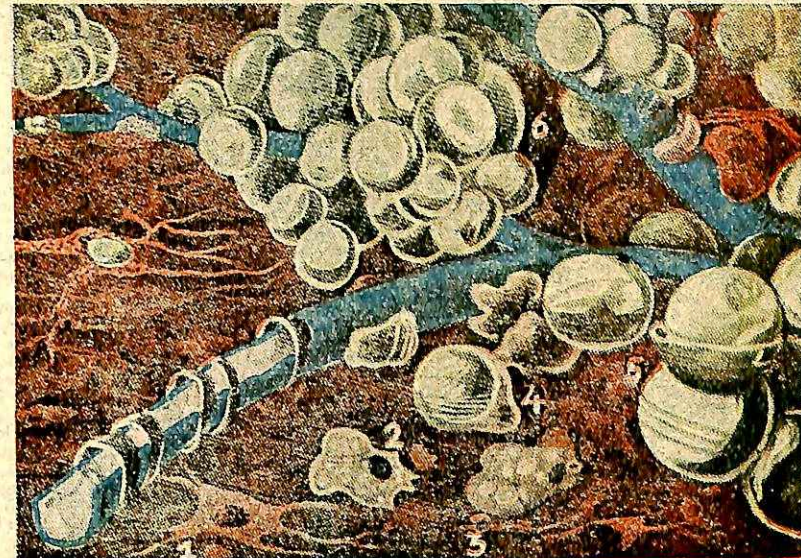
Όταν λοιπόν αδυνατίσουμε, π.χ. από μια άρρώστεια, δεν μπορούμε πια να καθήσουμε επί πολλήν ώρα σε σκληρή καρέκλα, τα πόδια μας πονούν στο περπάτημα, τα μάγουλα μας βαθυλώνουν και τα μάτια χάνονται στις κόγχες τους.

Τέλος, ο λιπώδης ιστός έχει ιδιότητες απομονωτικές. Περιβάλλει τα νεύρα και δεν αφήνει να διαφύγουν τα ηλεκτρικά ρεύματα που τα διατρέχουν. Και προστατεύει ολόκληρο το σώμα απ' την ψύξη, γιατί δεν αφήνει να χαθή ή θερμότης του. Τα πολικά ζώα (φάλαινες, αρκούδες, φώκες, κλπ.) έχουν κάτω απ' το δέρμα τους παχύ στρώμα λίπους, που διατηρεί ζεστό το σώμα τους. Ένας άνθρωπος αδύνατος κινώμεν ευκολότερα από ένα παχύ, γιατί έχει λιγώτερο λίπος.

Η χώνευσis του λίπους των τροφών γίνεται στο λεπτό έντερο απ' το υγρό που παράγει το πάγκρεας. Όπως απέδειξαν οι έρευνες ενός διασημού φυσιολόγου, η ποσότης κι' η σύσταση του υγρού αυτού ποικίλλει αναλόγως της τροφής που τρώμε.

Όταν το σώμα μας χρειασθί να καταναλώση το απόθεμα του λίπους του, ο θυρεοειδής αδήν (που βρίσκεται στο λαιμό και ζυγίζει περίπου 30 γραμμάρια) παράγει και χύνει μέσα στο αίμα μια ειδική ορμόνη. Η ουσία αυτή προκαλεί την καύση του λίπους του οργανισμού. Ο αποτέλεσμα λοιπόν το ίδεωδέστερο απισχναντικό φάρμακο για όσους θέλουν ν' αδυνατίσουν, αν δεν είχε το μειονέκτημα νάναι δηλητηριώδης. Χορηγείται λοιπόν μόνον επί μικρά χρονικά διαστήματα και με ιατρική επίβλεψη. Φέρνει δε αποτέλεσμα όταν η παχυσαρκία προεκληθί από ανεπάρκεια του θυρεοειδούς αδένος.

Άλλοι τύποι παχυσαρκίας οφείλονται σε κλιματολογικές, γεωγραφικές κλπ. επιδράσεις. Οι γυναίκες π.χ. της Ανατολής έχουν τάσι προς το πάχος. Στις γυναίκες των Ουτεντότων, το λίπος συγκεντρώνεται υπερβολικά στους μύς των γλουτών, δίνοντας τους τεράστιες διαστάσεις. Η σωματική αυτή διαμόρφωση ονομάζεται «στεατοπυγή».

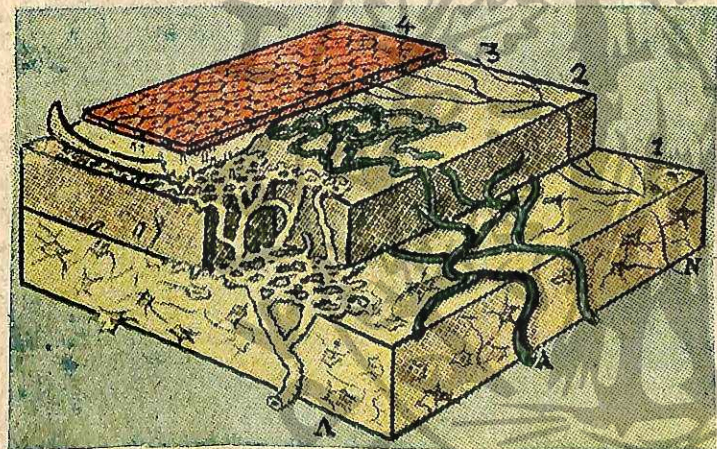


Ο λιπώδης ιστός σχηματίζεται απ' το συνεκτικό. Τα κύτταρα 1 2 3 4 και 5 δείχνουν τη βαθμιαία μεταβολή τους σε λιπώδη, τα οποία συγκεντρώνονται γύρω απ' τα αίμοφορα αγγεία σαν ταμπάκι σταφυλιών (6).

Ο λιπώδης ιστός είναι σχετικώς άδρανής. Ένώ ένας άνθρωπος αδύνατος χρησιμοποιεί περίπου 3,6 κυβικά εκατοστά μετρά οξυγόνου στο λεπτό της ώρας για κάθε κιλό βάρους του, στους παχυσαρκούς η αναλογία είναι 2,8 εκατοστά μετρά στο κιλό, δηλαδή κατά 25% λιγώτερη.

Γιατί στα κύτταρα των μυών και των άλλων ιστών του σώματος γίνεται καύσις ζωηρότερη, επομένως απαιτείται περισσότερο οξυγόνο, ενώ στα λιπώδη κύτταρα η καύσις είναι πολύ βραδυτέρα (είπαμε άλλωστε πιο πάνω ότι το λίπος καίεται δύσκολα απ' τον οργανισμό).

Το υπερβολικό λίπος είναι ένα νεκρό βάρος για το σώμα. Κουράζει τους μύς και τις αρθρώσεις. Υποβάλλει την καρδιά σε πρόσθετο κόπο. Ελαττώνει την ανταχή του οργανισμού στις διάφορες ασθένειες (έχει παρατηρηθί π.χ. ότι, στις επιδημίες, πεθαίνουν περισσότεροι παχυσαρκίοι παρά αδύνατοι). Για όλους αυτούς τους λόγους, ένας άνθρωπος παχύς έχει μικρότερες πιθανότητες ν' ατύχη σε βαθύα γεράματα.



Το απλούστερον όργανον είναι το περιτόναιο, μια έλασθη μεμβράνη που περιβάλλει τα σπλάγχνα της κοιλίας. Αποτελείται από τρία στρώματα συνεκτικού ιστού (1, 2 3) κι' από ένα λεπτότερο στρώμα επιθηλιακών κυττάρων (4). Διατρέχεται από λεμφικά αγγεία (Α) από αίμοφορα (Α) κι' από νεύρα (Ν).

Γύρω απ' την άκοη

Τι πρέπει να ξέρετε

Οι έπιστημονικές έρευνες έχουν αποδείξει ότι, με την πάροδο της ηλικίας, η άκοη ελαττώνεται, αλλά μόνο για τους όξεις ήχους. Οι βαρυοί ήχοι ακούονται εξ' ίσου καλά απ' τους γέροντες, όσο κι' απ' τους νέους.

Ηχοί τόσο ψηλοί ώστε δεν τους αντίλαμβάνεται το αυτί μας, μπορούν να μάς προκαλέσουν ένα συναισθήμα πόνου και θερμότητος. Απ' το άλλο μέρος, ήχοι που δεν ακούονται γιατί είναι πολύ βαρυοί, προκαλούν συχνά μια μελαγχολία.

Ο πολυς κόσμος πιστεύει ότι, όταν τρυπήση το τύμπανο του αυτιού μας, χάνομε οριστικά την άκοη μας. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Σε ώριμας μάλιστα περιπτώσεις μολύνσεων, οι γιατροί τρυ-

πούν το τύμπανο για ν' θεραπευθί ή άρρώστεια. Συνήθως δέ, η μικρή αυτή πληγή του επούλυνεται μόνη της και πολύ γρήγορα.

Στο κολύμπι, είναι προτιμώτερο να μη μπαίνι νερό μέσα στ' αυτιά μας, γιατί μπορεί νάχη μικρόβια και ν' προκαλή μολύνσεις.

Για να βγάλουμε το νερό που έχει εισχωρήσει στο αυτί μας, δεν πρέπει να μεταχειριζώμεθα πετσέτα ή άλλο μέσον. Γέρνομε απλώς το κεφάλι μας προς το μέρος εκείνο και περιμένομε να τρέξη έξω το υγρό, μόνο του, με το βάρος του.

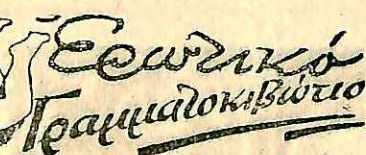
Μη χάνετε ποτέ κάτι μυτερό ή κοφτερό στ' αυτί σας για ν' το καθαρίσετε. Αν έχι εισχωρήσει μέσα κάποιο σπτερό αντικείμενο, και δεν μπορείτε να το βγάλετε εύκολα με το δάχτυλο, σταματήστε τις επικίνδυνες προσπάθειες και πηγαίνετε στο γιατρό.

Οι μεγάλοι άνδρες κοιμούνται λίγο

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις ενός Αμερικανού φυσιολόγου, υπάρχουν δυο κατηγορίες ανθρώπων: εκείνοι που κοιμούνται λίγο κι' αυτοί που έχουν ανάγκη από 8 ή περισσότερες ώρες ύπνου. Οι δεύτεροι αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό της ανθρωπότητος. Ο πρώτος που ανήκει σ' αυτή την κατηγορία, ήταν... ο Αδάμ! Όπως μάς πληροφορεί η Βίβλος, κοιμόταν τόσο βαθύα και τόσο πολύ, ώστε ο Θεός μπόρεσε μ' όλη του την άνεση να τον υποβάλει σε έγχειρση και να πλάσθι με μια πλευρά του την Εύα!

Οι άνθρωποι που κοιμούνται λίγο, γίνονται συχνά διάσημες προσωπικότητες. Ο Καλβίνος, ένας απ' τους ιδρυτάς του Προτεσταντισμού, έμενε συνήθως άπνους επί 48 ώρες. Ο Ιούλιος Καίσαρ κοιμόταν από λίγο κάθε τόσο, στο διάστημα του 24ώρου, έτσι ώστε η συνολική διάρκεια του ύπνου του δεν υπερβαίνει τις 4 ώρες. Την ίδια περιωρισμένη ανάγκη ύπνου είχε κι' ο Έντισον. Το ρεκόρ όμως του λίγου ύπνου ανήκε στο Δαρβίνο, ο οποίος, μάλιστα, δεν κοιμόταν ποτέ βαθύα, αλλά μελετούσε ακόμη και στον ύπνο του τη θεωρία της ζωικής εξέλιξης και πεταγόταν κάθε τόσο απ' το κρεβάτι του για ν' κρατήσει σημειώσεις.

Οι υπαράδεις λοιπόν έχουν ελάχιστες πιθανότητες ν' ατύχη σε βαθύα γεράματα!



“Ατυχη Ἀγάπη ΣΠΑ
ἔχεις πάρει ὄχι σωστό δρόμο.
πιμνείς νὰ μὴ ξέρεις ὅτι ἀγαπᾷ
ἐνῶ στὴν πραγματικότητα σ’ ἐ-
πεισῶμαι ἡ ἀδικοφορία τοῦ ἄλλου.
Ὅχι, μικροῦλά μου, δὲν τὰ κᾶ-
αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω, τὰ

Κ. Τ. 3 Κ. Τ., Λαμία: Βιάστη-
κες πάρα πολύ "Επρεπε πρώτα να
την γνωρίσεις καλά, να μάθης

Ἀπὸ τὰς ἐφετεινὰς ἐκθέσει
τῶν μεγαλυτέρων οἰκῶν τῶν Πα
ρισίων (Dior, Rorphael, Patou κτλ.)
ἡ κ. Ἀλεξ θα σὰς παρουσιάσ
τὴν τελευταίαν ἐπιτυχίαν μοντέλ
λων εἰς πατρὸν καὶ κροκί
Γιρασιτέλους 20 β' ὄψεως

ἀλλ' ἡ γὰρ τὴν πλησιότατον καὶ νῦν
ἐξηγγήθητε. Ἐταί πετοῦν στο δρό-
μῳ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ποδοπατείαν
γὰρ ἐνωτιστικούς λόγουσιν. Ὅχι.
Τῆς κάνατε μεγάλο κακὸ πού δε-
τῆς δείχνετε τὸ ἐνδιαφέρον σας
τὴν τρυφερότητα σας.

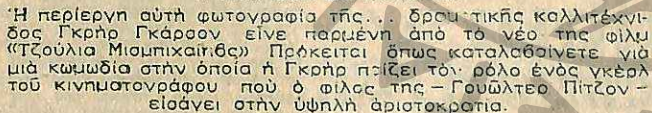
A v. A v.. Χαλαβέρι: Εὐχα-
ριστῶ. γιὰ τὰ καλά σας λόγια

Η ΓΚΑΡΣΟΝ
 Η περίεργη αυτή φωτογραφί-
 δος Γκέρη Γκάρσον είναι
 «Τζούλια Μιομπιχαίρις». Περί
 μία κωμωδία στην οποία η Γκ
 του κινηματογράφου που δ
 εισάγει στην ύ

... της... δρου...τικής κολλιτέχνι-
μένη από το νέο της φίλμ
ιται όπως καταλαβαίνετε για
ρ παίζει τον ρόλο ενός γκερά
ίλος της - Γουώλτερ Πίτζον -
λή άριστοκρατία.

ματα αὐτὰ στὰ ὁποῖα μπορούμε ν' ἀποκριθούμε ἔτσι εὐκολά; Θά ἔπρεπε νὰ εἰμαστε, τὸ λιγώτερο, προφῆτες γιὰ νὰ τὰ ξέρουμε αὐτά, καί, δυστυχῶς, δὲν εἰμαστε.

Ἦ δὲ ρα τὸ πού λαν: Μὲ πολλή συμπάθεια διαβάσαμε τὸ γράμμα σου καὶ εἶδαμε ἀληθινὰ ὅτι ἀπὸ ἅπανα γειρισμὸ τὰ πόνυμα.



ματα αὐτὰ στὰ ὁποῖα μπορούμε ν' ἀποκριθούμε ἔτσι εὐκολά; Θά ἔπρεπε νὰ εἰμαστε, τὸ λιγώτερο, προφῆτες γιὰ νὰ τὰ ξέρουμε αὐτά, καί, δυστυχῶς, δὲν εἰμαστε.

Ἦ δὲ ρα τὸ πού λαν: Μὲ πολλή συμπάθεια διαβάσαμε τὸ γράμμα σου καὶ εἶδαμε ἀληθινὰ ὅτι ἀπὸ ἅπανα γειρισμὸ τὰ πόνυμα.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΜΗΤΕΡΑ:
 «Εἰδοῦσά με μεγάλη προσοχή
 και συμπάθεια το γράμμα σου, ἀ-
 γαπητή μου κυρία. Κι' οφείλω
 να συμφωνήσω με όλες τις ἐνε-
 γειές σου γιά τήν κόρη σου. Πρέ-
 πει τώρα να τής δώσης να καταλά-
 θη πώς ἡ μικρή της αἰσθηματική
 περιπέτεια, που τόσο ευτυχώς δέν εἶχε
 σοβαρότερες ἐξελίξεις – δέν πρέ-
 πει νά τήν θασαίνει, γιατί ἀσφα-
 λώς ο νέος που εἶχε τήν ἀτυχία νά
 ἀγαπήσει ὑπῆρξε ἕνας ἀβόλιος και
 ἀνάξιος του ἀγνού της αἰσθημα-
 τος. Στάσου πλάι της με συγκα-
 τάξις και στοργή, παρηγορήσε-
 την κι' εἰμαστέ θεάσεις πώς εἰς τό-
 νο διστάσμα δέν θά της μείνῃ οὐ-

σε βγος της κακής αυτής ἀναμνήσεως.
Μιμύδξαν Σ. Σ. Δ. Π.: Μάγειρας· «Εδώ καὶ 4 μήνες γινώσκω ριστηκά μ' ἕναν στρατιωτικὸ ἡλικίας 40 ἐτῶν. Ἐγώ εἰμαι μόλις 21. Ἡ ἀγάπη μας ἦταν μεγάλη καὶ πολὺ ἀγνή. Ἀπέφυγε ὅλες τις παρῆρες γιὰτὶ προτιμοῦσε νὰ θρεθῇ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔστω κοντὸ μου, ἀφῆνε τις δουλειές του γιὰ χάρι μου, δὲ μοῦδωσε ποτὲ τὸν γάμο καὶ νὰ σκεφτῶ πῶς ἐργάζταν γιὰ τὸ σῶμα μου, γιὰτὶ ποτὲ δὲν ἔχτοσε τίποτα ἀπὸ μένα. Μιὰ μέρα μου ἀπάντησε στενοχωρημένῃ «ναί, καὶ πῶς τώρα βρίσκεσαι ἐξοστάς; καὶ μοῦ εἶπε συγχρόνως πῶς τὸ παρελθόν δὲν ἔχει καμμίαν σχέσι με τὸ παρόν, ἀφοῦ ἡ γυναίκα του δὲν ἦταν ἀξία της ἀγάπης του. Ἄλλα, πρὶν λίγον καιρὸ ἦρθε διαταγὴ νὰ φύγῃ κ' ἔτσι χωρίσαμε με ῥαγισμένη τὴ καρδιά. Σὲ 6 μέρες πήρα γράμμα μου τοῦ οἷ, ἤμ νῆν ἀνάμνησι της ἀγάπης μας, ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακριὰ κ' εἶνε ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν νάρθῃ. Νὰ ἐλπίξω, λοιπόν; Πέστε μου τί γνῶμη σας». Π. νὰ σοῦ πῶμαι, καλή μου; Ὁ σοδομητικὸς κ' ἂν εἶνε ἐλκρινὲς τὸ αἰσθηθῆς σας, νομίζουμε δὲ τίτοιοι δεσμοί, με παντρεύοντες καὶ με ἀπογοηζόντες εἶνε παράτολμοι — ἰδίως ἀπὸ μέρους σου, γιὰτὶ δὲν ὑποστάς νάχης καμμίαν σοδορὰ ἐξαρσάσαι ἀπὸ τὸν καλὸ σου, ὑπὸ τοὺς δρους αὐτοῦς. Ἡ περιπτώσις σου παρουσιάζει αὐτὰ τὰ προβλήματα: 1) Ἀν, σὸ μεταξὺ τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῶν ἀμοιβαίων ἀναμνήσεων, σὸ παρουσιάζῃ μιὰ καλὴ τυχὴ, σὸ εἶσαι διατεθειμένη νὰ τὴν ἀρνήσῃς, περιμένοντας τὸ φίλο σου νὰ ἐπιλέξῃ ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ νὰ ρυθίσῃ τὴν οἰκονομικήν σου διατάξαι, καὶ νάρθῃ κάποτε — ποτε! — νὰ σε πῶσι: Ἀκούη καὶ γιὰ μιὰ τέτοια λύσι, δὲν ἔχεις τίποτε τὸ θετικό, καμμίαν σοδορὰ βεβαίωσι ἐκ μέρους του. Ἀν ἡ συζυγικὴ τοῦ διαδότασις δὲν εἶνε τόσο σοδορὰ, δὲν μπορεί νὰ συντάξῃ τὰ νάχη καὶ πάλι νὰ θυδῇ σύζυγοι; Νὰ δοῦ περιπτώσεις τοῦ οφείλεις νὰ τις μελετήσῃς σοδορὰς καὶ ὕστερα νὰ λάβῃς μόνον σου τις υπεύθυνες ἀποφάσεις σου. Εἴμετες δὲν μπορούμε παρὰ νὰ εἰμαστε ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τέτοιες περιπτώσεις.

Λ Ε Υ Κ Η : Γ α ρ υ φ α λ ά κ ι,
Π. Π. Χ.: Μ έ τ α έ ρ ω τ ή μ α τ α σου
δείχνεις μεγάλη αφέλεια, καλή μου
φίλη! Αφού τός τακτικά, κι εγώ
φέρα συνεχίζετε την αλληλογραφία
με τον άπόντα φίλο σου, κι αυτός
σε βεβαιώνει ότι δεν έπαψε να σ
σκέφτεσαι, δεν νομίζουμε ότι πρέ
πει ν' άνησυχής για το αδιόητο
νυ Συμμεριζόμαστε περισσότερο
την άνησυχία σου που άποφασίζ
πάντα στα γραμμάτια του να σ
μίσλησε για την εξέλιξη των σχέ
σών σας και αυτό έγινε το σωστό
τερο και μάλλον ένδοξο έργο για
να ξεληγηθεί. Το γιατί δεν σο
προτείνει γάμο δεν μπορούμε να
σο το έξηγησαμε έμεις, αφού έ
σύ ή ίδια μόνη δεν φροντίζεις να
το μάθεις ύστερ, από 2½ χρόνι
σύνδεσμο προσωπικό μαζί τω.
Έ άλλο μας φαίνεται περίεργο, πώ
μπορείς, αν άληθινά τον αγαπάς
να μάς ρωτάς αν πρέπει να περι
μείνης το νυρισμό του ή να γνωρι
σής με άλλον! Φαίνεται γενικά ό
τι έχεις παρεξηγήσει την άληθινή
άγάπη και θεωρείς ως έρωτα την
ώφεμιμωτική άγάπη να άποκατα
σταθής όπως ότως, ανεξάρτητα ά
κόμη και από τον άνθρωπο που λ
αγορεύεται πώς αγαπάς...

ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ
Α. Π.: Δεν υπάρχει λόγος ν' απογοητευθείς για τή στάσι τής κοπέλλας. 'Αφού τής τόσο αγνές κα' σοβαρές εκδηλώσεις σου τής ελπίρ νουένης, νομίζουμε ότι δεν δέξεται περισσότερο νά ἐπιμένει μαζί τής. Δεν χάθηκαν δά οί κοπέλλες οί άξίες γι' ανθρώπους καλούς καί γνωστικούς, όπως εσύ.

Σπυριδίου Π. Παπαδόπουλου Δ': "Υστερα από δύο καιρούς δευρόν κ' ευχάριστη διάθεσι δέν πιστεύουσιν να σ' ἐγκοιτάξουν ἡ καλή σου ἔτσι ἀπότομα χωρίς τουλάχιστον να προσπαθήσῃ." Ἐκ τῆς γράμμας να δικαιολογήσῃ. Γι' αὐτό, πρὸς τὸ πρῶν ἡ ἀνυσχία σου πρέπει να στραφῇ πρὸς κάτι πιθανότερο: μήπως εἶνε ἀρρωστή; μήπως ἔχει ταξιδεύει γιὰ κάποιον; Γιὰ να πληροφορηθῇς ὁπωσδήποτε τὸ συμβαίνει νομίζουμε πρὸς πρέπει να γράψῃς σ' ἡν συγγενή ἡ φίλο σου να ἐξετάσῃ καὶ ἐν εἵναι δυνατόν να ἐπικοινωνήσῃ προσωπικά μαζί τῆς καὶ να μὲθῃ γιατί ἡ δῆμην αὐτῆς σιωπῆς τῆς.

«Χρὶς! Πι!» Δὲν μπορούμε βέβαια
να ἐξομώμεν γιὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ
σοφωρῶτα πρὸς τὸν ὁποῖον σου δο-
τεν... ἔλασι γνήσιοι παῖδι τῶν γο-
νιῶν σου! Νομίζουμε ὅτι δὲν θέ-
πρεπε νάχης τέτοιος ἀγωνιώδης
ἀμφιβολία — ἀφοῦ μάλιστα τοῖς
οἰκονομικοῦ σου περιβάλλον σου
πέρεσαι τόσο καλὰ ὥστε να μπο-
ρῇς νὰ θεωρῇσαι ἐτυμώμενη. Μή-
πως πρόκειται γιὰ κακογλωσσία
φθονοῦ καὶ σπέναν; πού μὴ ἔχον-
τας δουλεία καὶ ζώντας μετὰ τοῦ
κουτοσημπολίου δημοφροῦν τῶνα
ἀσέτου καὶ ἀδικῶς ζητήματα; Ὁ-
ποσόποτε, ἂν δὲν μπορῇς νὰ ἡ-
συχάζῃς, το καλλίτερον εἶνε ν' ἀ-
πευθυνῇς ἀπ' εὐθείας στοὺς γο-
νοὺς σου καὶ νὰ πληροφορηθῇς κα-
τὰ πόσο εἶνε δικαιολογημένη ἡ
ἐξηγημένη αὐτὴ ὁπνίαὸς σου...
Ἄλλὰ, νὰ προσέξῃς, μὴπως ἡ ἡ-
συχάζοντας κατὰ κάποιον τρόπο εὐ-
διαταρῆς τὴν γαλήνη καὶ τὴν
ψυχικὴν ἀτμόσφαιρα τῶν γύρω σου,
πού τόσο στερὰ τὸν σου δείχνουν πᾶν-
τα, ὅπως γράφεϊ!...

Κάποιαν εύτυχησμένην: Μὲ ἀλάνητον ἱκανοποίησιν διαβάσαμεν τὸ τόσο στοχαστικὸν καὶ μετὰ πολλὰς ὁρθεῖς κοινωνικὰς παρατηρήσεις γράμμα σου, ὅπου ἐξετάζεις τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὰ δύο φύλα. Βέβαια δὲν εἶνε βῆξιμος οὐ προπάντων δὲν πρέπει ἐπιπλοαία νὰ θεωρηθῇ ὅτι οἱ κανόνες ἀπλοῦτος τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅς οἱ ἄντρες ἢ οἱ γυναικεῖς εἰνε καλλιτέροι οἱ μὲν ἀπὸ τὶς δὲ καὶ ἀντίθετα. Εἶνε ὅλοι — ὥπως ὅλος ὁ κόσμος — εἶτε καλοὶ εἶτε κακοί, εἶτε ἀσχημοὶ εἶτε ὁμορφοί, εἶτε πτωχοὶ εἶτε πλουσιοί, εἶτε ἔξωθεν εἶτε μελαχροῖνοι... Στὴ ζωὴ καμιά ἀπολυτότητα δὲν χωρεῖ καὶ γιὰ ὅσας εὐστοχὰ καὶ σὺ τὸ ἀνακαθάνασαι, ἡ εύτυχία εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ προσημοκρατικότητος συμπεριβασιμῶν, αἰσθητικῶν κατανοήσεως μετὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ γυναικός. Δυστυχῶς ὑπάρχουσιν καὶ γυναικοὶ καὶ γυναικεῖς ποὺ τυφλώνονται ἀπὸ τὸν ἐγωισμόν ἢ παρασύρονται ἀπὸ ἐπιπολοῦντα κτ. εἰς ἴδιον τοῦς δημιουργοὺν τὴν εύτυχίαν τοὺς ἀπὸ φαντασιοπληθείαν ἢ ἀλόγητους δειλίους. Δέχεται κανεὶς τὴν ζωὴν ὥπως τοῦ προσφέρεται καὶ μὲ τὴν ἱκανότητάς του, τὴν προσοχθεία του νὰ μορπῇ νὰ τὴν κατακτήσῃ καὶ νὰ τὴν δώσῃ τελικὰ ἐν νῆμα συμφωνοῦ πρὸς τὴν ἀντιλήψιν σου. "Οσο γιὰ σένα, μὲ τὴν ὀρθε λογικὴν καὶ μὲ τὴν εὐκρινὴν σου αἰσθητικὴν δὲν ἀμφισβόλλουμε ὅτι τὴν ζωὴν τὴν βλεπεις μὲ τὴν καλλιτέρη τῆς ζωῆς καὶ σου εὐχόμεσται νὰ τὴν ἀπολαύσῃς εύτυχησμένη μὲ τὸν ἄνθρωπον τῆς καρδίᾱς σου.

Κομματαίσμην
καρδία. Πειραία: Δεν έχου-
με αντίρρηση να σου δώσουμε
την ηλικιωμένη μας συμβούλο. Αλ-
λά, καλή μας φίλη, τί τάχα να
σου πούμε, αφού εσύ, έχεις χρόνια
ώρα που συνδέσαι με την πρό-
κληση της καρδιάς σου δεν μπορείς
να τον ψυχολογήσεις και κάθεται
και βασανίζεσαι «χωρίς να ιδής
μία καλή μέρα» όλο αυτό το διά-
στημα; Σ' έχει χρόνια μέσα, κα-
μιά δικαιολογία από μέρους του
δεν θα ήταν άρεστη για να μην
εκπληρώσει το ήθικo και κοινωνικό
του καθήκον απέναντι της τόσο α-
ληθινής αγάπης σου. Όπως άπό-
τε, το καταλαβαίνουμε κι' εμείς ότι
δεν μπορείς, μέσα στην αβεβαιό-
τητα και τον «παιδισμό» αυτόν, να
έχει εξακολουθητικά. Πρόπει να πά-
ρεις την όριτική και σταθερή α-
πόφαση και να κανονίσεις μία νέα
επτακαώς του τίς σχέσεις σου
έπαι. και αν ή λύσις σου σου είν-
ε δύσκολη... Προτιμώτερο να υπο-
φέρεις έντονα αλλά και για ένα
μονάχα διάστημα, παρά με τίς παρ-

ελευθερία και τις απειλήσεις αυτές, να βασανίζονται, δια βίου.

Ο Ε. Ρ. ε μ ε ν η ν Α γ α π η Δ. Ν. : Δέν αντόχημου στότου πειρασμό ν' αναδημοσιεύσουμε εδώ τό παραστατικό σου γράμμα:

« Ως τήν άνοιξη τοῦ 1944 άγνοούσα έντελός, τή λέξι «Ερωσι» κ' ήμουν μία άσώα παιδούλα. Πολλοί νεοροί μου έπρότειναν νά σχεμασθώ άλλά τούς άπέκρουα, νά σχεμασθώ μιά μέρα ήλπες στή τσάκι μου, ο Γυμνασιάρχης μ' ένα νεορό και άδές τόν σύστημα. Θά ήταν ο νεός θεολόγος καθηγητής μας. Μόλις τόν άντίκρουα έννοιασα τήν καρδιά μου νά χτυπά. «Ήταν πόσι ατύπρος, κ' έγωιστής, δυό άκατάνικητα θέλητρον, πού μέ σάγγενεύουν. Κι' από τότε άρχισα νά τόν βλέπω στυν όπιο μου και στόν έζήτητο μου. Μοῦ φέρεται, κατά τή γνώμη μου βέβαια, πιδ φιλικά άπ' τις άλλες μαθήτριες. «Άργε να έχω καταλάβει τίποτα: Δέν τό πιστεύω. Άλλά καλύτερα γιατί έίμαι εύχαιρησμένη για τήν απελπισμένη μου άγάπη. Πάντως όδιστήποτε κ' άν σμιβή στη ζωή μου δέν θα τόν έχωσώ ποτέ. Πέστε μου λοιπόν τί νά κάνω; Νά τού δώσω νά καταλάβή ή νά σωπάσω, όσο κ' άν αυτό θά μοῦ είνε τυραννικό;»

Τό παρότερο δέν είνε πώς έννοιασε αυτό τό έντονο αίσθημα. Παράλλω μας φαίνεται πώς δέν άνταλαβάνεσαι, σάν μορφωμένη, έξυπνη κορίτσι πού είσαι, ότι τέτοια αίσθημα συνήθως έχοντ τήν τύχη όλων τών άρσων και κ' έφημερων ειδυλλίων. . . Νομίζουμε πώς πρέπει νά φροντίσης νά βγάλης από μέσα σου αυτή τή «ανταίσωσι» και νά ίδις λογικότερα τήν πραγματικότητα. «Ίσως νά πονέσης γι' αυτό, μά πρέπει νά τό τολμήσης, γιά νά μή σοῦ γίνη όδυσσική μοίρα, νιά όλη σου τή ζωή αυτό τό μονομερές και άνατάκρητο αίσθημα. Τα βίβλια, άσπιδούς σου, οι οικονομιακές σου άποφρώσεις θά σέ βοηθήσουν νά ήσυχάζεις από τόν τόπο πωρώνων μπελά, πού έβόλες στην καρδούλα σου! . . .

Μου λέεσαι ὁ Ν. Τζογυλ ἀπ' ἡν Ἥλεια:

«Ἄντο 14 ἐτὼν ἔμεινα ὁράσαν, Περαινότα ἰο γυνεὶ μου κοῦ ὤφθασαν μὴ σεβαστῇ περιουσίᾳ. Ἀρχισὰ τότε νὰ σπατάλῃ τὰ εἰσοδήματά μου γυρῶντας μὲ διάφορες γυναικας. Ὅταν ἔγιναν 17 ἐτὼν σχετίσθηκα στὸ χωριό μου μὲ μίαν ὁράνῃ 15 ἐτὼν, εἶπα στοὺς συγγενεῖς τῆς μου — πᾶνω στὴν Τρέλλα μου — τὸ «ναί» καὶ τὴν παντρεύτηκα χωρὶς νὰ τὴν γινώσκω. Ζῆσαμὸ δὲν ἤμηνε καὶ ἐκείνη αὐτὸν δὲν ἔβλεπε ἀπὸ μένα καίμου τρυφερότητες καὶ ὕστερα ἔφυγα κ' ἐγκραταστὰθήκαμ στὸν Πύργου, μόνος μου! Κι' ἐκεῖ ἐξακολούθησα νὰ τριγυρῶ μὲ γυναικας. Στὸ μεταξὺ ἔμαθα ὅτι κ' ἡ γυναικὶ μου στὸ χωριό συνδέθηκε μ' ἄλ-

ΜΟΝΟΝ Ο ΟΙΚΟΣ

Κοπτικῆς - Ραπτικῆς
Τ Ζ Ω Ν

ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως
τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῶν
κοριτσιῶν σας. Ἡ μεγα-
λυτέρα διαφήμισις εἶνε αἱ
ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀνοίξαν
αἱ τελειόφοιτοι τῆς Σχο-
λῆς μας.

Σε 15 μέρες μανθάνετε να κόβετε

ΑΘΗΝΑΙ, 'Ακαδημίας 86
Τηλ. 34-338

ΚΡΗΤΗ, Ἡράκλειον,
Πλατεῖα Στράτα.

«ΕΡΜΗΣ»

λον και τότε χωρίσαμε. Σε λίγον καιρό και πάλι εναυστήσαμε με αποτέλεσμα να χωρίσουμε και πάλι. Έγουν περάσει 4 χρόνια από τότε και σ' αυτό το διάστημα σπατάλησα όλη μου την περιουσία. Έγω φύγει απ' τον τόπο μου και ζω απ' την εργασία μου, μόνος κι έρρημος, και διαρκώς σκέτομαι για την γυναίκα μου. Την αγαπώ τώρα, τη λατρεύω μ' όλη μου την ψυχή. Η ζωή μου χωρίς αυτήν είναι τελείως περιττή. Της γράφω διαρκώς να έρθη κοντά μου, μ' δένει απάντα. Όσο για τις σχέσεις της με τον άλλον αποδείχτηκε, εκ των υστέρων, ότι ήταν σφοδράνε. Άλλα και σε φράζω να εν έλξη πέσει, καταλαδένω πως έχω ελπία ο ένοχος γιατί της έδειξα τον κακό δρόμο με την άσχημη συμπεριφορά μου. Της έγραψα να σβύσει το παρελθόν και ν' αρχίσουμε μια νέα ευτυχισμένη ζωή. Μά πάλι δέν μου απάντησε τίποτα. Γιατί; Τι να κάνω; Περιμένω τη συμβουλή σας...».

Ἡ μετάνοια πού δείχνεις, ἀγαπῆτέ μου, καί ὁ τύψεις πού αἰσθάνεσαι γιαντί τόσο ἐνσυχος ἐγίνεαι καί ἀπέναντί τοῦ ἐαυτοῦ σου κ' ἀπέναντί τῆς γυναικάς σου κάνουν τώρα συμπαθῆ καί ἀξίαν ἐνεσχόμενος τήν ἐπιστροφή σου στόν ἠθικό δρόμο. Ἐστὶ λογικά καί τίμια πού τά αἰσθάνεσαι καί τόσο παραστατικά πού τά διατυπώνεις στό γράμμα σου καί πράγματα σὺ ἐπιβέβηλουν ἔνα, τὸ μόνο καί σωστό τρόπο ἐνεργεῖσαι: Νά σηκώθῃς ἀμέσως καί νά πᾶς σὺ χωρὶς σου, νά συναντήσης τὴ σύζυγό σου, νά τῆς ἐκθέσης ὅλες σου τίς σκέψεις, νά τὴ βεβαιώσης γιὰ τίς νέες σου ἀποφάσεις, ὅτι ἔχεις ἀποφάσει δηλαδὴ τὸν ἀπαλάτιον ἀνδριάντα. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς νά τὴν πείσης νά ἐρῇ μαζί σου καί νά φροντίσης νά ἐκτελέσῃς τὸ σπιτικό σου πιστῶ. Ἐν τῇ, νοικοκυριεύετα. Καί ἡ γυ-

νάσαι σου που υπήρξε το μοιραίο
θόρα, είναι βέβαια ότι θα συν-
κινηθῇ με την επιστροφή του ἀσώ-
του και χωρίς να λαβδαίνῃ ὑπ'
ψιν της τῆν κακογλωσσία τοῦ κό-
σμου, θά, πρέπει να σέ ἀκολουθή-
σῃ, καί να σέ βοηθήσῃ να ζήσεις
ἐπὶ τέλους καλά. Μὴ διστάξῃς λοι-
πὸν. Ἡ γλῶσσα, ὅπως λέει σοφά
ἡ παροιμία, είναι σπαθί.

Ἐν τῷ καλῷ φίλῳ Ν.
Ι.Κ.: Σὲ συγχάρουμε γιὰ τὴ
στοργὴ μὲ τὴν ὑπόγειν περιθαλψὴ
τοῦ φίλου σου. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπό-
θεσιν μὴ ἔχουμε ἀπὸ σοῦ ποῦμε τὸ
ἑξῆς: Καταλαβαίνουμε καὶ συμπε-
νοῦμε τὴν τύχην τῆς καυμένης τῆς
κοπέλλας καὶ ὀρίτουμε γιὰ τὴν
ἀποτροπιστακτικὴν ἐκείνου στὸν ὁ-
ποῖον ἡ ἴδια ἡ οἰκονομεία τῆς τῆς
ἐργασίας καὶ ἀποκοπῆς. Ἐπειδὴ
μὴς παριστάνει τὸν κινδύνου ὁσο-
ρὸ καὶ γεφενὸν ἄμεσο, δὲ εἴχαμε
ἀπὸ συστήσεως τοῦ φίλου σου ἡ
ὑποδείξει στήν καλὴ γυναικὶ ἐρ-
στήν Ἀθῆνα καὶ ἀπ' ἐργασίᾳ κα-
ποῦ ἀκόμα καὶ σ' ἕνα καλὸ σπίτι.
Δὲν εἶνε ταπεινὴ καὶ δουλεύει
γιὰ νὰ κερδίσῃ τίμια τῇ ζωῇ
τῆς δούτου ὁ φίλος σου τὴν
παπτερυτί. Ἄν δὲν μπόρῃ νάρθῃ
κοπέλλα εἰδῶ, τότε δὲ πρέπει μόνον
τῆς ἀντιμετώπιση τὴν ἀσθενεῖαν
καὶ τὴν καὶ τῆς πείσεως τὸν δι-
κὴν της: Νὰ σκεφθῇ καὶ ἀπὸ τῆς
σπῆν ἀστυνομία τοῦ τόπου τῆς καὶ
ἀπὸ τῶν καταγγελλῶν, γιὰ τὴν
ἐξωστὸν στὸν κακὸ δρόμο. Κι' ἀ-
κόμῃ δὲ μπόρουμε στὸ μητροπο-
λίτη ἡ σπὲ δημαρχο τοῦ τόπου νὰ
ῥαπαφῇ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν
προστατευτικὴν, ἐξασφαλίοντες τὴν
κάπου, σὲ κάποιο ἱερῶμα ὡς ὁ
πᾶλλῳ. Νομίζουμε ὅτι μιά τέ-
τοια λύσις, γιὰ σήμερα καὶ
ζητήμα ἐπείγει. εἶνε ἡ πιὸ ἱκανο-
ποιητικὴ!

Συντριμμένη η καρδιά, Βόλον: Τέτοιος φίλος σου ζητεί την... άδεια να πάει να παντρευτεί μιάν άλλην πλούσιον κοπέλλα, και σ'ανάγει λαχυρίζεται πως σ' αγαπάει και σε βρεβαίνει ότι «κάποτε θα μεταβίβηθουν τα πράγματα και θα εναγωνυρήσιν σ'έναν», Ενε ομολογούμενως αγαράζκηρίστου. Και έλξηθα άγανα κτούμε μαζί σου, που κάδεσαι α κόλλη και συζητείς, έστω, μαζί του. Μοιζούμε ότι το φρονιμώτερο που έγινε να κάνης είνε να διακόψης τίς σχέσεις μαζί του και να κутτάξης φρόνιμα την πραγματι

κόητα. Την αὐτοθυσίᾳ σου, νὰ μείνης... ταγμένη στὴ θύμισί του καὶ στὴν ἀόριστη ὑπόσχεσί τοῦ γυρισμοῦ του δὲν τὴν καταλαβαίνουμε. Δὲν τοῦ ἀξίζει καὶ εἶνε ἀνόητο νὰ τὴν ἐπιβάλης στὸν ἑαυτό σου.

ΜΙΔΑ ΜΙΚΡΩΣ ΤΕ ΤΕ
 ΜΕΝΕΙ: «Οχι ἀπὸς ἀποστολὴν
 πρέπει τὰ τοῦ δεξιῆς, ἀλλὰ δλό-
 τελα τὰ τὸν οὐστῆς ἀπ' τὴν μνη-
 μη σου τὸν νεαρό αὐτοῦ πού σου
 πλάνευσαν μάλλον τὴν φαντασίαν
 πὰρ πού σου κατέκτησε τὴν ψυχὴν»
 Ἄν πραγματικὰ ἔβλεπε τὴν συμ-
 βουλήν μας καὶ εἶσαι ἀποστολὴν
 — π ρ ο ς τ οῦ κ α λ ὸ σ οῦ
 γὰ τὴν ἀκαταρτίαν σου.
 Ἄν ἀποστήσει ἀπὸ τὴν συν-
 σκεπὴν προπαίδειας καὶ τὰ κυστὰ
 ἐξ τὰ μαθημάτων σου καὶ τις οἰ-
 κογενεϊκὴς σου υποχρεώσεις. Γιὰ
 τί με τέτοια ἐπιπόλαια φέρεις καὶ
 κόρτε καὶ στήν ἡλικία πού εἶσαι
 εἶνε κίβδυνος γὰ πάθος πολὺ-πο-
 λὺ χειρότερο ἀπὸ τὴν «πρόστυμη
 χειρονομίαν» τοῦ νεαροῦ, πού τόσο
 δίκαια σ' ἔκανε ν' ἀγανακτήσῃς!

Ζωή ν Σ., Ρόβον: Στὸ ἐρώ-
τημα σου ἀπάντωμεν ὅτι καὶ ἐ-
πιπεράσκει ὅτι εὐ θ π α ῖ ε
γιατὴν τὴν κατὰστασιν ποὺ δημιουργή-
σας μ' αὐτὸν τὸν παντρεμιόνο. ὡ-
δοιόμενο καὶ διαρκῶς... γαμπρι-
ῶνα κυρίον. Φαισεῖται ἀρεκτα
γινωστικῇ, ὥστε δὲν μποροῦν ν
ἐξηγήσουμεν γιατί τὸσον καιρὸ δὲν
εἴχης φροντισεῖ ν ἐξακριβώσῃ
τὸν ἀληθινὸ τοῦ χαρακτῆρα κα-
τὰ τὴς βαθυτέρας διεσέδωστος τοῦ
ῶρα, ἀφοῦ σου τὸ εἶπε καὶ ἐξα-
ῶρα, δὲν πρέπει μόνο ν' ἀρε-
σῇς στὸ δὲν τοῦ ζήτησες ν χω-
ριστῇ, ἀλλὰ νὰ πείσης καὶ τοῦ
δικούς σου νὰ τοῦ κλείρουν τὴν
πόρτα καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὴν ἐ-
πικοινωνίαν τοῦ ὅσων καὶ ἐν αὐ-
τῷ θεωροῦν κοινωνικὴ ἀνάρετια.
Νὰ τοῦ ἀναποδόσης κατὰ τὰ ἴσα καὶ
νὰ τὸν περιεργασθῇ γιατί περι-
εργασθῇ, ἀλλὰ δὲν ποὺ ἤρξε!

Δυστυχισμένο ν' Δὸν Ζοὺ ἀνάνη. Το γράμμα σου εἶνε πολὺ ἀποκαλυπτικὸ ὅχι μόνο γιὰ σὰς ἑξιστορὶς περιστατικὰ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὡμὴ ἀποφασιστικότητά σου γὰς μὰς ἀναλύσεις χωρὶς περιστροφὰς καὶ προλήψεις το γαρ κτηρὴ σου. Συμφωνοῦμε μαζὶ σου ὅτι αὐτὲς οἱ νοσηρὲς ἀκείναι εἶνε ἀνάγειες ἐνὺς ἀνθρώπου μὴ ἐφθία καὶ ἀρετὲς σὰν τίς δικές σου. Καὶ γι' αὐτὸ φρονοῦμε ὅτι πρέπει ν' ἀντιστοίχῃ καὶ νὰ κутέξῃς γὰς βῆρις τὴ φυσιολογικὴ καὶ ἠθικὴ σου ὕλησι. Ἐχεῖς ἀντὶληψί βῆσι, γαρ κτηρὴ σου εὐαντὸ, ὡστε νὰ μὴ πορῶσι, ἐλλείποντι νὰ ἐπιβλήῃς καὶ νὰ δημιουργήσῃς, ἀν πραγματικὰ το ἐπιζητῇς αὐτὸ. Ἐὰν πρέπει ἄλλωστε νὰ σκεφτῇς ὅτι εἶνε κρίμα καὶ ὀδύνη ἐνὺς ἀνθρώπου, ποὺ διαβῆναι τίς δικές σου δυσωπότες καὶ τίς προὑποβῆσις ν' ἀνσείχῃ καὶ νὰ γίνῃ ἄξιο στέλεχος καὶ σπουδαῖος πιθανὸν παράγοντας τῆς κοινωνίας, νὰ κατεδικαστῇ σὲ γαροχὸ καὶ καὶ νοσηρὰ πᾶσι μὴ ἀποτέλειαι καὶ τὸ τῶν ἄνδρ. τὴν ἠθικὴ καταπίπτει καὶ τὸ

ὀλιγοῦ ἀφανισμό του. Ἀσφαλῶς
 δὲν «ἐπιλοδόγησας» ποτὲ ἐνα τέ-
 λος τόσο ἀνάξιό σου. Γιὰ τοῦτο,
 φίλτατε, σύνελξε, σφίξε ἀποφαι-
 στικά τὴς γροθιῆς σου καὶ ἐκίνησε
 πάντα ἀπὸ τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς
 νουθεσίας ἰδέως, στὸ ὅρμη ποῦ ἡ
 μοῖα σου τὸν προωαῖζεται ἐν ὁ-
 ραῖο καὶ πλατὺ κατὰ τ' ἄλλα. Ἐ-
 πικουρικά θὰ εἶχαμε γὰρ σοῦ συ-
 στήσουμε να συμβουλευθεῖς κ' ἐ-
 να νιατρό ὡς πρὸς τῆς φυσιολογι-
 κῆς ἀντιδράσεις σου παρουσιάζει-
 ὲ ὁργανισμό σου. Ἀλλά, ὅπως
 εἶπαμε: ἡ σωτηρία σου ἐξαρτάται
 κυριώτερα ἀπὸ σένα τὸν ἴδιον.

46-10-26: Μία λίγα λόγια ἔχουμε νὰ σὰς συμβουλεύσουμε καὶ ἐξῆς: Πρέπει ν' ἀποκαταρτυθῇς καὶ μέσῳς ἐκ' τοῦ νεο αὐτοῦ. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ πονέσετε σὴν ἀρχή, μὰ ἀργότερα, ἂν μείνετε κοντὰ τοῦ, μοῦρε νὰ σὰς συμψήψῃ ποτα χειρότερα γιὰ τὸ ὅποιο θὰ κλαίτε σ' ὅλη σας τῇ ζωῇ.

Ζ' α' ν - Πί ε ρ - Ὡ μ ο υ ν

Εἶνε κακὸ νὰ καταφεύγετε οὐ τέτοια μέσα γιὰ νὰ πετύγετε τὸ σκοπὸ σας. Συλλογισθῆτε μὲ λογικὴ καὶ τιμωπρία τί πάτε νὰ δημιουργήσετε καὶ συνάψετε δασεῖν ἀκούην καίριος. Καὶ προπάντων μὴ ἐξηνάτε πῶς «ὅποιος σκάσει τὸ λάκκι ἀλλου πέφτει ὁ ἴδιος ἀπὸ τέλος μέσα!»

Θα ἀσπασθῇ ἀπὸ τῆς
 γὰ: Μία εἶνε ἡ συνδυασμὸς
 ὑπομονῇ! Στὶς σχέσεις συμβαδὶ
 ἐνέχυρο, εἶδος ψυχρότητας. Μ
 αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος γιὰ ν' ἀπ
 πέσειαι καὶ νὰ σκεπτεσθῇ τὸ θά
 γατο ἀνὰ μοναδικῇ λύσει. Καλὸ δ
 ἦταν ἀκόμη νὰ ἐξηγηθῇς ἀπλ
 καὶ πολιτισμένα μὲ τὸν ἐκλεκτ
 τῆς καρδίας σου καὶ — ἂν ἡ κα
 τάστασις παραμένῃ ἡ ἴδια —
 φρονίσαι νὰ διακοπῇς κατὰ τὸ
 σου κ' ἂν αὐτὸ θὰ σοῦ εἰπε ὁ
 νηρό.

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΗ Τῶν ἡμερῶν

ὅτι ἡ ἀποκατάστασις πάντων ἐστι
 ἡ ἀποκατάστασις τοῦ κόσμου. ὁ
 κόσμος οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ ἡ ἀποκατά-
 στασις πάντων. ὁ κόσμος οὐκ ἔστιν
 ἄλλο ἢ ἡ ἀποκατάστασις πάντων.

νακούφισουν και θα σάς υποδε-
ξουν τι δρόμο πρέπει ν' ακολου-
θήσετε για να βρείτε τη γαλήνη
και την εύτυχια σας.

Δυστυχώς φανταρα-
κι: Έχεις μεγάλο δικη, αγα-
πητέ μου φίλε. Ή απάτησες τη
αγαπημένη σου, ή ν' ήπτα απο-
κατάστασι κλπ. στίς δυσκολες ο-
υτές στιγμές — είνε παράλογη.
Πάντως γράψε της και σούτησε
της για μια ακόμη φορά να κάνη
λίγη ύπνονη κι αν... εξακολου-
θή να είνε αμεταίτητη, τότε το
καλύτερο θα ήταν να διακοφής καθε-
σγέσι μαζί της, αφού άλλωστε —
όπως λές — και η διαγωγή της
τώρα που έού λείπεισ μεκορού
πεινώταις για την τιμή της Πα-
τρίδας μας — δέν είνε άμεταίτη-
τη. Φρόντισε, λοιπόν, ν' αντιμετώπισ-
το ζήτημα με σθένος και χωρίς
απογοητεύσεις.

Υ ΜΕΛΑΧΧΟΛΙΚΟ ΟΙΚΟ-
Γ Ε Ν Ε Ι Α Ρ Χ Η : Συμμεριζό-
μαστε τὸν πόνο σας καὶ τὴ ἀνη-
συχία σας. Τὸ μῶλο πού ἔχουμε
νά σας συστήσουμε — ἀφού πιά
γάρθηκε κάθε ἔλπιδα — εἶνε
προσπαθεῖτε νὰ εἰστέ ἀκόμα πιά
τροφῶρος πρὸς τὴ δύστυχη γυναι-
κά σας. Ἰσως εἶται — μὲ τὴν ἀ-
γάπην σας καὶ τὴν περιποίησίν
της — τὴν κάνετε εὐχρη — σὺν-
συνέτη — νὰ ἐκασάρη τὸ ἐαυτοῦ
της καὶ νὰ διώξῃ τὴ σπασιασμένη
ἐξ ἀκείνης πτῆς. Ἐξήγηστε τῇ
μὲ μαλακὸν τρόπο πὺ αὐτὸ συμ-
βαίνει σὺ πολλὰ ἀνθρώπου ἀλλὰ
ὅτι δὲν εἶνε λόγος, οὔτε ἔχει τὴ
δικαιοσύνη νὰ κρεμασθῇ τὸ εὐτυχ-
σμένον σπιτικό πού ἔχετε δημιουργή-
σῃ. Καὶ ἀκόμα, ἂν μπορεῖτε
κάνετε ἂν μικρὸ ταξίδι ἀλλὰ
ἐξέτε περιβάλλον γὰρ λίγο διαστή-
μα. Αὐτὸ κ' ἐκείνη θὰ συνενεργῇ
καὶ τὰ δικὰ σας νεύρα θὰ κατα-
πραῦν.

ΡΟΒΕΡΤ ΣΠΕΡΝΟΝ Χαλκίδα: Δεν υπάκουε λόγους να διαστάξω. Και βέβαια... να το πάρω το κορίτσι! 'Αφού και μόνος μου παραδέχεται ότι συγκεντώνει δια τα εστιάτικα και ψυχικά χαρίσματα ότι σ' αγαπά, και ό,τι... επί πλέον έχει μία τρανταχτή πρόκλη!...

ΜΙΚΡΟΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ ΠΕΛΑΓΟΥΡΟΥ: Μάς κάνει να γινάσκουμε με την ασέλεια σου... Δεν χρειάζεται και πολλή σοφία, για να καταλάβει κάποιος πως ο νέος αυτός είναι υπέροχος και δόλιος!... Η συμπεριφορά του απ' την πρώτη μέρα έπρεπε να σέ κάνει να καταλάβεις τι άνθρωπο έχεις απέναντί σου. Στείλε τον λοιπόν, από εκεί που ήθελε και φρόντισε να μείλουν να είσαι περισσότερο σθεασή και μετρημένη!...

Κι ἂν, Κι ἂν, Νὰ κ': Εἴ-
σαι ἀξίεπαμος, γιὰ τὸ φεράσιμό
σου αὐτό καὶ σὲ συγχάρουμε γιὰ
τὴν κρίσι σου καὶ τὴν εὐθύτητά
τοῦ χαρακτήρα σου. Δυστυχῶς λι-
γοὶ εἶνε οἱ νέοι σήμερα ποὺ σκε-
πτοῦνται κ' ἡθελοθάνουν ὅπως εὐθὺς.
Ἐξακολούθησε ἔτσι καὶ θὰ βροῖς
μιά μέρα – νάσαι σίγουρος γιὰ
αὐτό – τὴν εὐτυχία ποὺ θὰ σ' ἀν-
τισταμῇ γιὰ τοὺς σημειωθενοὺς κό-
πους καὶ τὶς προσπάθειές σου.

Ἐὰν ἡ μέρα σου ἐκεῖ ὅπου
ἐξ ἑθ' ὁ ὅς: Νουθετοῦ πόσο
δυσκολὴ εἶναι ἡ θέσις ἀνθρώπου
πρὸς αὐτὸν ἵνα σὺ καὶ τὴν ὑπέρτα-
σας ποὺ σφεδρῶν... μισοῦνται καὶ
τοῦτον οὐκ ἔλα μέρα. Καὶ - ὅπως
εἶναι φυσικὸν - τὰ σπαρμένα τὰ
πληρωμένα πάντα ἐστὶ! Τὶ νὰ σὲ
ποῦμε θῶς; Καλὸ καὶ ἅγιον θεὸς
ἦταν νὰ ζῴσατε χωριστὰ ἀπ' τὴν
ὑπέρτασας, μὰ σοὺ καὶ αὐτὸ θε-
γίνεται, γιὰ ὅλους τοὺς λόγους
ποὺ μᾶς ἐκθέτετε στὴν ἐπιστολήν
σας, τότε μιλῶντες τῆς ὑπέρτασας
ἰδιαίτερος γιὰ τὴν διαστροφήν σου
τὴν κατέστασις, κ' ἐλλείπουσι οὐ-
τὴν σπορὴν τῆς γῆς σὰς θὰ τὴν κά-
νῃ νὰ περιορίσῃ, ἀν' ὅχι νὰ σταμα-
τήσῃ μὴ γιὰ πάντα, τὴ γκρίνια
τῆς καὶ τῆς ἐπευθέσεις τῆς σὲ
οἰκονομικὰς σας. Ἐπομένως θὰ
μπορούσατε... μὲ ἄλλο καὶ ἵου-
τρόπον νὰ κάνετε καὶ μερικὰ ἐ-
στάσεις στὸ αὐτὸν ἵνα ὅποιος
ἀφοῦ σας ἀγαπᾷ πολὺ - καθὼς
λέτε - δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σὰς
νοιώσῃ καὶ νὰ πῇ νὰ φερεται
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο πρὸς τὴν πε-
θερὰ του, ποῦ, ὅπως καὶ νῶτα
πράγμα, δὲν παύει νὰναὶ ἡ ὑπέρ-
τας τῆς ἀναπαυμένης του γυναικάς

Κάλτσες μεταξ. άράχνης	7.000
» Νάυλον Νο 51	35.000
» τύπ. Τουρκίας	25.000
» άνδρων	1.500
» παιδικές	2.000
Σουσόνα	1.500
Κομπιναιζιόν ζέρεσι	7.000
» σατιν κλός	18.000
Υποκάμισα Α'	13.000
» ποτλιν έξτρα	18.000
Φανέλλες Α'	5.000
Εσώβρακα κοντά	5.000
Κυλοτάκια παιδικά	1.500
Κασκορέζ γυναικεία	3.500
Φανέλλες, πιτζάμες, προσόδια, που λόβερ, μπλουζές και πολλά είδη μέ μικρό ελάττωμα, στη μισή τιμή.	

ΣΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 ΚΟΚΟΚΟΤΡΩΝΗ 52


Προβέχετε πάντοτε να είναι ΓΝΗΣΙΑ
Woodbury
Γ. ΑΝΔΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ —
— ΓΩΚΡΑΤΟΥΣ 27 Τηλ. 35.018

Μόνον ὁ Οἶκος
Κοπτικῆς - Ραπτικῆς
Τ Ζ Ω Ν
ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως
τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῶν
κοριτσιῶν σας. Ἡ μεγα-
λυτέρα διαφημῖσις εἶνε αἱ
ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀνοίξαν
αἱ τελειόφοιτοι τῆς Σχο-
λῆς μας.

**Σὲ 15 μέρες μανθά-
νετε νὰ κόβετε**
ΑΘΗΝΑΙ, Ἀκαδημίας 86
Τηλ. 34-338
ΚΡΗΤΗ, Ἡράκλειον,
Πλατεῖα Στράτα.
«ΕΡΜΗΣ»

Αγοράζετε από σήμερα

ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΣΚΟΝΗΝ
ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ

ΣΑΠΟΛ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ • ΕΥΚΟΛΙΑ • ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

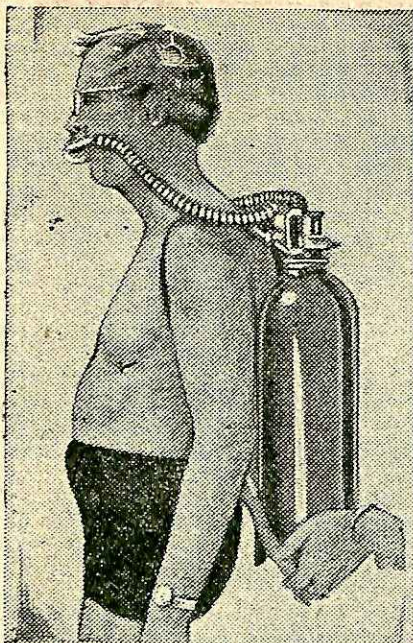


Ἡ μόνη κατάλληλος διὰ ΜΠΟΥΓΑΔΑ
ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΥΗΝ & ΡΥΠΑΡΑ ΧΕΡΙΑ
(Ἀπὸ γρῦσσα, λέδια, πετρέλαιο κ.λ.π.)
ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ
ΟΥΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

ΠΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΠΑΝΤΟΠΟΛΕΙΑ

ΕΡΙΟΤΕΛΕΙΟΝ Ε. ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΗ ΓΟΡΔΑΝΟΣ 20 • ΤΗΛΕΦ. 90-841

72



Ο καθηγητής Πικάρ εξασκείται στη χρησιμοποίηση μιας αναπνευστικής συσκευής οξυγόνου, πριν επιχειρήσει την κατάδυση του στα βάθη του ωκεανού.

Ο «Καθηγητής ΑΝΩ-ΚΑΤΩ» έτοιμάζεται

Η κατάδυσις του Πικάρ σε βάθος 4.000 μέτρων

Στα μέσα του προηγούμενου μηνός, ξεκίνησε για τον προορισμό του το βελγικό πλοίο «Σκάλντεν», που μεταφέρει τον καθηγητή Πικάρ, το βοηθό του δόκτορα Μαξ Κόζνις και το «βαθυσκάφος» τους. Κατευθύνθηκε προς τον Κόλπο της Γουινέας, στις δυτικές ακτές της Αφρικής, όπου ο Πικάρ ελπίζει να πραγματοποιήσει το όνειρό της ζωής του, κατεβαίνοντας σε βάθος 4.000 μέτρων μέσα στον ωκεανό.

Ο γηραιός αυτός Έλβετος επιστήμων έχει επανομασθή στις Βρυξέλλες «Καθηγητής Άνω - Κάτω», γιατί, αφού ανέθηκε μ' ένα αερόστατο σε ύψος 17.000 μέτρων, τώρα έχει προστοιμάσει την επικίνδυνη κατάδυση στα βάθη του ωκεανού. Τα απαιτούμενα έξοδα έχουν γίνει απ' τη Βελγική Κυβέρνηση. Αλλά κι η Αγγλία ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα γι' αυτήν την προσπάθεια κι' έστειλε τρεις ανώτερους τεχνικούς αξιωματικούς του Πολεμικού Ναυτικού για να εγκαταστήσουν τις ηλεκτρικές συσκευές ράνταρ, με τις οποίες θα επικοινωνή συνεχώς το «βαθυσκάφος» με το πλοίο — γιατί δεν θα υπάρχει καμιά άλλη σύνδεσις μεταξύ τους.

Το «βαθυσκάφος» είναι η ισχυρότερη μετάλλινη σφαίρα που υπάρχει στον κόσμο. Κατασκευάστηκε από ένα μίγμα που βρέθηκε έπειτα από ατέλειωτα πειράματα. Έχει πάχος τοιχωμάτων 9 πόντων περίπου, που υπολογίσθηκε ως αρκετό για ν' αντέξει στην τεράστια πίεσι των 60.000 τόννων που θα συναντήσει στο βάθος των 4.000 μέτρων.

Αν υποχωρούσε σε κάποιο σημείο το μέταλλο, οι δυο επιστήμονες θα ήταν χαμένοι. Δεν θα προλάμβαναν καν να πνιγούν, γιατί οι πρώτες σταγόνες νερού που θα εισχωρούσαν στη σφαίρα με τόση πίεση, θα τους χτυπούσαν και θα τους κινδύνωναν σαν άσταλμένα βλήματα.

Το πρόβλημα της πίεσεως είναι το δυσκολότερο που έχουν να λύσουν όσοι επιχειρούν καταδύσεις σε μεγάλα βάθη. Ο Αμερικανός επιστήμων δόκτωρ Μπήμπ, που κρατεί ως τώρα το ρεκόρ απ' αυτής της απόψεως, κατέβηκε το 1930 με τη «βαθυσφαίρα» του στα 940 μέτρα, στο ένα τέταρτο δηλαδή απ' το βάθος όπου σκοπεύει να φτάσει ο Πικάρ. Κι' όμως η σφαίρα του υπέστη μια εξωτερική πίεσι 3.200 τόννων.

Πριν επιχειρήσει την κατάδυση του, ο Μπήμπ κατέβασε τη σφαίρα του, αδειανή, σε 1.200 μέτρα βάθους. Όταν την ξαναέβασε, βρήκε ότι είχε πάθει ένα μικρό ρήγμα, απ' όπου είχε εισχωρήσει αρκετό νερό στο εσωτερικό της. Άρχιζε τότε να ξεβιδώνει το σκεπασμα του στομιού της. Ξαφνικά, το βαρύ μετάλλιο καπάκι εκσφενδονίστηκε μακριά, σαν δόδα κανονιού. Το ακολούθησε ένα «κύλινδρος» νερού, που είχε γίνει σαν στερεός απ' τη μεγάλη πίεσι. Αν ο Μπήμπ τύχαινε να βρεθί στο δρόμο του, θα είχε αποκεφαλισθή!

Στο «βαθυσκάφος» του καθηγητού Πικάρ έχουν εφαρμοσθή διάφορες τεχνικές τελειοποιήσεις, προϊόν των επιστημονικών έρευνών των 18 ετών που πέρασαν απ' την κατάδυσις του δόκτορος Μπήμπ. Μια απ' αυτές είναι οι προβολείς, που, παρ' όλο το μικρό τους μέγεθος, θάχουν έντασι 3.000 κηρίων. Με το φως τους, ο Πικάρ θα μπορέσει να μελετήσει τα αλλόκοτα ζώα των θαλάσσιων άβυσσων — ψάρια φωτεινά, πελώρια καλαμάρια ικανά να περιζώσουν τρεις φορές τη «βαθυσφαίρα» με τους πλοκάμους των, τέρατα που έχουν τεράστιο κεφάλι και τα μάτια τους είναι πέντε φορές μεγαλύτερα απ' το υπόλοιπο σώμα τους, κλπ.

Ο Πικάρ θα βλέπει τα θέαματα αυτά μέσα από παραθυράκια με διαφανή πλαστική ουσία πάχους 15 πόντων και θα υποχρεωθεί τις παρατηρήσεις του σ' ένα «δικτάφωνο», που θ' αποτυπώνει τα λόγια του, για κάθε ενδεχόμενον.

Ο Πικάρ θα πιάνει διάφορα απ' αυτά τα ψάρια με ειδικά ηλεκτρομαγνητικά καμάκια και θα πάρη με κατάλληλες συσκευές δείγματα νερού από διάφορα βάθη, για να τα υποβάλη κατόπιν σε ανάλυσι.

Ολόκληρο το «βαθυσκάφος» θα ζυγίζει 15 τόννους, θάχει δε προσαρμοσμένο με ηλεκτρομαγνήτες στα τοιχώματά του έρμα 25 τόννων, αποτελούμενο από 12 όγκους μπεντόν άρμέ. Επίσης με ηλεκτρομαγνήτες θα συγκρατητά ένα άλλο έρμα από 1.700 κιλά σιδήρου. Με την κίνηση ενός μοχλού, το «βαθυσκάφος» θ' αταλλάσσεται απ' όλο αυτό το βάρος, για να μπορέσει να ξαναγυρίσει στην επιφάνεια.

Αλλά και οι βαρειές ηλεκτρικές μπαταρίες, που θα παρέχουν ρεύμα στους ηλεκτρομαγνήτες, στους προβολείς και στις έλικες για την κίνηση της σφαίρας, θα βρίσκονται απ' έξω και στο επάνω μέρος της έτσι ώστε να μπορούν να εγκαταλειφθούν κι' αυτές σε περίπτωση ανάγκης.

Πριν απ' την κατάδυσις του, ο Πικάρ θα δοκιμάσει την άντοχή της σφαίρας του, κατεβαίνοντας την σε μεγαλύτερα βάθη, μέχρις 6.000 μέτρων.

Αν η κατάδυσις επιτύχει, θα προσφέρη στην Επιστήμη πολύτιμα στοιχεία για τους κόσμους των ύγρων άβυσσων, αλλά και θα προετοιμάσει το έδαφος για τη μελλοντική εκμετάλλευσι του άπέραντου ορυκτού πλούτου, που υπάρχει στο βυθό του ωκεανού.

Ας περιμένουμε λοιπόν κι' ες ελπίσουμε στην επιτυχία του Πικάρ.

Τὰ «νεκροταφεία» ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Τὸ θλιβερό τέλος ἑρωτευμένων

Προσεκτικές παρατηρήσεις απέδειξαν ότι οι ἐλέφαντες έχουν πατροπαρασοτα έθιμα και ότι δείχνουν σ' αυτά μια προσήλωσι, που ματαία θα αναζητούσε κανείς μεταξύ των ανθρωπίνων κοινωνιών.

Κάθε οικογένεια περιλαμβάνει έναν αρσενικό — τον αρχηγό — οχτώ θηλυκές και τα μικρά των.

Σε κάθε σταύμο, καθεμία οικογένεια συγκεντρώνεται χωριστά, σε αρκετή απόστασι από τις άλλες. Καμμία επικοινωνία δεν επιτρέπεται ως την αὐγή μεταξύ των μελών των διαφόρων οικογενειών.

Αλλ' οι ἐλέφαντες έχουν καρδιά όπως και οι άνθρωποι. Και η καρρία τους χτυπάει πολλές φορές αρκετά δυνατά...

Κατά κανόνα, οι νεαροί ἐλέφαντες πρέπει να αναμείνουν την εγκρισι του αρχηγού της οικογενείας για να χειραφετηθούν, ν' απομακρυνθούν, δηλαδή, από την οικογένεια και να δημιουργήσουν δική τους.

Αλλ' ο έρως κάνει πολλούς νεαρούς ἐλέφαντες να ξεχνούν την υπακοή που οφείλουν στον αρχηγό της οικογενείας και να τρυπάνουν τη νύχτα στον «περίβολο» άλλων γειτονικών οικογενειών.

Στην περιπτωσι αυτή, όταν ο δράστης ανακαλυφθή η διαδικασία είναι συνοπτική. Ένα δικαστήριο από αρχηγούς οικογενειών απαγγέλλει την καταδική του ένοχου, που είναι πάντοτε η εξορία.

Αλλοίμονο στο νεαρό ἐλέφαντα, που θα έχη αυτή την κακή τύχη. Ποτέ πια δεν θα μπορέσει να ξαναγυρίσει στο κοπάδι από το όποιον «εξωστρακίσθη». Αλλ' ούτε και κανένα άλλο κοπάδι θα τον δεχθή στους κόλπους του. Ένας ἐλέφας που γυρίζει μόνος του είναι σαν να φέρη ένα στίγμα στο μέτωπό του. Οι άλλοι ἐλέφαντες, τον περιφρονούν και τον αποφεύγουν.

Στο μέλλον θα είναι ένας «ερημίτης».

Μια εξερευνητική αποστολή παρηκολούθησε σ' όλα τα στάδια της τη ζωή ενός τέτοιου «ερημίτη».

Δεν πρέπει να ξεχνούμε σχετικώς ότι ο «ερημίτης» είναι ένας αποτυχόν έρωτευμένος. Όχι μόνον λοιπόν δεν θα ξαναβη το αντίκειμενο της αγάπης του, αλλ' ούτε θα μπορέσει να πλησιάσει ποτέ μια θηλυκιά. Οι ανικανοποίητοι πόθοι, η απογοήτευσις, η ντροπή, οι τύψεις, όλα αυτά σαλεύουν σιγά - σιγά το λογικό του. Ο «ερημίτης» γίνεται θηριώδης και κυριεύεται από μια μανία καταστροφής. Αλλοίμονο στον άνθρωπο που θα βρεθί στο δρόμο του. Ο έρωτευμένος ἐλέφας θα τον διαπεράσει με τα τρομερά δόντια του και θα τον ποδοπατήσει ως που να μεταβάλη το σώμα του σε πολτό. Και το ίδιο θα κάμη για ένα κοπάδι από βώδια ή άλλα ζώα που θα συναντήσει στο δρόμο του.

Αλλά το έρωτικό σαράκι εξακολουθεί πάντοτε να του κατατρώνει την καρδιά.

Μια μέρα, τέλος, ο «ερημίτης» καταλαβαίνει ότι όλες του οι προσπάθειες για ν' απαλλαγῇ απ' αυτό είναι μάταιες. Από τ' άλλο μέρος, ξέρει ότι δεν πρέπει να περιμένει καμιά επίλειξι εκ μέρους των δικών του.

Θύμα του ανίκητου έρωτος, εύχεται τότε το θάνατο και αναζητεί ένα μέρος για να πεθάνη. Και το μέρος αυτό θα είναι ένα από τα «νεκροταφεία», των ἐλεφάντων, όπου και άλλοι παραβάται του ιερού νόμου του κοπαδιού έχουν βρη πριν απ' αυτόν το θάνατο. Το ένστικτό του τον οδηγεί αλάνθαστα προς τα εκεί.

Ο «ερημίτης» αρχίζει τότε να τρέχη με όλη τη δύναμι των ποδιών του. Αλλ' είναι πια ακίνδυνος. Γιατί το μόνο που επιθυμεί είναι να πεθάνη. Κατά τη διάρκεια αυτής της «πορείας προς το θάνατο» ούτε τρώει, ούτε αναπαύεται. Τρέχει αδιάκοπα, οδηγούμενος μόνο από το ένστικτό του.

Όταν φτάσει, τέλος, στο «κοιμητήριο», αφήνει μια σπαρακτική κραυγή, εισπνέει με όρμη τον αέρα και έπειτα σωριάζεται πάνω στα κόκκαλα άλλων ομοιοπαθών μ' αυτόν παχύνερμων, που πέθαναν εκεί από απελπισία, πόνο και απογοήτευσι.

Από τη θέση αυτή δεν θα ξανασηκωθῇ πια. Και θα περιμένη ήρεμα το θάνατο, που θα είναι γι' αυτόν μια απολύτρωσις από τα δεινά της μοναχικής ζωής του.

Να ποιά είναι η εξέγρησις αυτών των περιέργων «νεκροταφείων». Όσο για τους άλλους ἐλέφαντες, που παραμένουν πιστοί στο νόμο πεθαίνουν κατά τη διάρκεια των συνεχών περιπλανήσεων των, στο μέρος των δικών τους και οι σκελετοί των ανευρίσκονται μοναχικοί από τους εξερευνητάς.

Τα «κοιμητήρια» είναι, λοιπόν, τα μέρη όπου «αυτοκτονούν» οι έρωτευμένοι ἐλέφαντες. Και φαίνεται ότι για το γένος των ἐλεφάντων ο θάνατος αυτός έχει κάτι το άτιμωτικό.

Η «γόησσα» με τὰ χρυσόκκινα μαλλιά

Η Σιμόνη Σιμόν πήγε στο Χόλλυγουντ από την Μαδαγασκάρη. Γι' αυτό ίσως έχει ένα παράξενο θέλητρο και μια μυστηριώδη προσωπικότητα. Δεν γεννήθηκε όμως σ' αυτό το εξωτικό νησί. Η τρελή Σιμόνη είδε το φώς στη Μασσαλία στις 23 Απριλίου 1914. Ο πατέρας της ήταν Γάλλος διοικητικός υπάλληλος και η μητέρα της Ιταλίδα. Έτσι η καλλιτέχνης κληρονόμησε το φλογερό ιταλικό αίμα απ' την μητέρα της, και από τον πατέρα της την παιχνιδιάρικη χαρι και το πνεύμα του Μασσαλιώτη. Έκει άλωστε πέρασε τα παιδικά της χρόνια.

Ήταν 8 έτών όταν έφυγε με τους γονείς της για την Μαδαγασκάρη και έμεινε εκεί επτά ο



νούς της που έμενε στην παλιά Μονμάρτη. Πήρε λοιπόν ένα ταξί και σε λίγο βρισκόταν μπροστά σε μια αύστηρη γεροντοκόρη που την κύτταζε κατάπληκτη πίσω απ' τα χοντρά γυαλιά της.

λόκληρα χρόνια. Όταν ξαναγύρισε στη Γαλλία, δεν είχε παρά ένα μόνο όνειρο: να παίξη στο θέατρο. Αλλ' ούτε ο πατέρας της, ούτε και η μητέρα της θέλησαν να την αφήσουν να γίνη «θεατρίνα». Η έξυπνη Σιμόνη τους μίλησε τότε για τον κινηματογράφο και προσπάθησε να τους αποδείξει πως η κινηματογραφική καριέρα, εκτός του ότι είναι πιο λαμπρή και πιο επικερδής απ' την θεατρική, δεν έχει τους κινδύνους της μπόμεικης ζωής της τελευταίας. Στον κινηματογράφο, η επιτυχάνει, η ξαναγυρίζει στο σπίτι σου. Και πάλιν όμως οι γονείς της δεν την άφησαν να δοκιμάσει την τύχη της. Ο αντίσαςος χαρακτήρας της Σιμόνης εξανέστη τότε και, όπως είναι από τις υπάργεις εκείνες που παίρνουν γρήγορες αποφάσεις και κάνουν πάντα του κεφαλιού τους, έδραπέυσε μια νύχτα απ' το σπίτι της, κρύφτηκε στο εξπρές και έπεχειρήσε να φτάσει ως λαθρεπιβάτης στο Παρίσι. Ο έλεγκτής των εισιτηρίων όμως την ανακάλυψε και την κατέβασε στη Λυών. Χωρίς να τα χάσει η Σιμόνη πούλησε σ' ένα γκαρσόνι του σταθμού το ρολογάκι της, αγόρασε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως και με την επομένη αμαρτοστορία έφυγε για το Παρίσι. Το περιστατικό αυτό είναι μια έυδειξις του αξιοθαύμαστου θάρρους της και της εκπληκτικής αποφασιστικότητός της.

Φτάνοντας στο Παρίσι είχε στην τσέπη της δέκα φράγκα και την διεύθυνσι μιας συγγε-



Και πάλι όμως η Σιμόνη δεν έχασε το θάρρος της. Ήταν 15 χρόνων και έννορσε να ιδῇ πραγματοποιούμενα τα όνειρά της. Έξηγησε δε με τόση θερμή στην γεροντοκόρη τι όνειρευόταν και τι ζητούσε στο Παρίσι ώστε η γυναίκα αυτή ένοιωσε πως είχε καθήκον να την βοηθήσει. Κι' αντί να είδοποίησι τους γονείς της Σιμόνης, την έκρυψε στο σπίτι της και την βοήθησε όσο μπορούσε στα πρώτα της βήματα.

Η Σιμόνη άρχισε από την άλλη μέρα να επισκέπτεται διαφόρους θιασούς, αλλά μόνο στο «Απολλώ» της είπαν πως τους χρειαζόταν μια... καμαριέρα για να ντυνη την πρωταγωνίστρια. Η Σιμόνη δέχτηκε αυτή τη θέση, μόνο και μόνο για να τρυπώσει στο θέατρο. Ήταν βεβαία πως απ' εκεί δεν θ' άργουσε να πηδήσει στη σκηνή. Πραγματικά το κατιώρωσε κι' αυτό και με την πρώτη της θεατρική εμφάνισι έκανε τον Γάλλο σκηνοθέτη Ζαν Ταρρινα να ενδιαφερθῇ γι' αυτήν και να της προτείνη μια δοκιμή στο στούντιο. Τρελή απ' τη χαρά της, η Σιμόνη «γύρισε» ένα εύθυμο σκέτς. Ήταν βέβαιη για την θριαμβευτική της επιτυχία αλλά ύστερα από τρεις ημέρες την πληροφορούσαν πως ήταν... ακατάλληλη για τον κινηματογράφο!

Για μια στιγμή η Σιμόνη έχασε το θάρρος της και σκέφτηκε να ξαναγυρίσει στους γονείς της στη Μασσαλία. Μα ο υπερήφανος χαρακτήρας της την έσωσε. Έμεινε στο Παρίσι, έπαιξε σε διάφορες όπερέττες και τέλος μια μέρα με το παίξιμό της στην όπερέττα «Εσύ κι' εγώ» κατέκτησε την συμπάθεια του γνω-

στού σκηνοθέτου Τουρζάνσκου ο οποίος αποφάσισε να την φέρη, με κάθε τρόπο, στον κινηματογράφο. Γύρισε τότε διάφορα φιλμ, αλλά τα δυο φιλμ «Μαύρα μάτια» (όστι τσόρια) που πρόκει-

ται να ίδουμε έφετος σε νέα κόπια και «Λίμνη των κυριών» (Λάκ ω ντάμ), την ανέδειξαν μεγάλη καλλιτέχνη: και της άνοιξαν τον δρόμο για το Χόλλυγουντ. Αλλά η Σιμόνη δεν κατάλαβε το Χόλλυγουντ όπως κατ'αλήθειαν δεν κατάλαβε την Σιμόνη. Έτσι μια μέρα, ύστερα από μερικά χρόνια, αφού την σφύριξαν οι Αμερικανοί, για μερικά σκάνδαλα που διαδόθηκαν εις βάρος της, η Σιμόνη Σιμόν, εγκατέλειψε την Αμερική κι' επέστρεψε στη Γαλλία, όπου γύρισε το «Ανθρώπινο κήπος».

Έκει ξαναβρήκε τους φίλους της και τις παλιές διασκεδάσεις της: τις τρελλές εκδρομές στα δάση και στις λίμνες.

Η Σιμόνη Σιμόν είναι μια νιακή φυσιολόγισ, άγαπητή, υπάιθρο, τον ανοιχτό όριζοντα. Στις πεζοπορείες άντεχει όσο κι' ο καλύτερος, ο πεύ άκουρα στο πεζοπόρος.

Η περίοδος αυτή της ζωής της στη Γαλλία υπήρξε για τη Σιμόνη Σιμόν από τις πεύ εύτυχισμένες, απ' τις πεύ άλησιμώτες.

Ο πόλεμος την ανάγκασε να ξαναφύγη για τον Νέο Κόσμο. Ξαναπέρασε από το Χόλλυγουντ γύρισε εκεί μερικά φιλμ κι' έφυγε κατόπιν για τον Καναδά όπου έπαιξε στο θέατρο.

Μετά την απελευθέρωσι, επέστρεψε στην πατρίδα της και αφού γύρισε ένα φιλμ στην Έλβετία έπηγε στην Αγγλία όπου γύρισε το «Λιμάνι του πειρασμού».

ΠΩΛ ΚΛΟΥΣ





Ο Γουίλσον με μία μικρή μηχανή κινηματογράφου τις κοπέλλες κάτω στον δρόμο...

χρόνια του. "Ολ' αυτά μου φαίνονται πολύ μπερδεμένα.

— Σε συμβουλεύω, είτε ο επιθεωρητής, να πής της εξαδέλφης σου να σου στείλει μερικές φωτογραφίες της. "Ισως σε καμιά απ' αυτές να πεζάρη κι ο μυστηριώδης αυτός κύριος Γουίλσον.

Σε λίγες μέρες, ο νέος Λήδερ έφερε θοισμεινικά στον επιθεωρητή Μήτσελ τις φωτογραφίες που είχε λάβει. Σε μερικές από αυτές πόδαρε η Ντόρις Λήδερ, μία ωραία νέα γυναίκα μ' αθλητικό σωμα, ο Γουίλσον, ένας κύριος με γκριζα μαλλιά και το κορίτσι του.

— Διάβολε! είπε ο Μήτσελ. Αναγνωρίσατε αυτόν τον Γουίλσον; ρώτησε ο Λήδερ.

— Όχι... "Αλλά μην και πρόκειται να πάρω την αδελφή μου, λέω να κάνω ένα ταξίδι-κι ως την Κιανή Ακτή. Μι γράψης τίποτε στην εξαδέλφη σου όμως.

— Έχετε το λόγο μου... Δεν μου λές, Λήδερ, έχει χρήματα η εξαδέλφη σου; — Τί λές, κύριε επιθεωρητή! Μία γκουβερνάντα; Ζήτημα αν έχη λίγες οικονομίες; πενήντα - εκατό λίρες.

Ο επιθεωρητής Μήτσελ έμεινε σκεπτικός. Δεν είχε αναγνωρίσει τον Γουίλσον στη φωτογραφία, είχε όμως αναγνωρίσει την κόρη του: ήταν μία ηθοποιός τρίτης τάξεως, που έπαιζε συνήθως κοριτσιάτικους ρόλους γιατί ήταν μικροκαμωμένη.

Το επαγγελματικό ένστικτο του Μήτσελ, τον έκανε να προσοχθεί στο μεγάλο «λαθράκι» σ' αυτή την υπόθεση: Τί όμως μπορούσαν να θέλουν από μία φτωχή γκουβερνάντα;

Πήγε στην Κιανή Ακτή κι' εγκαταστάθηκε στο ξενοδοχείο της Ντόρις. Τις πρώτες μέρες δεν παρατήρησε τίποτε το ύπαιστο στο κορτί που έκανε φανερά ο Γουίλσον της νέας.

Και όμως, έλεγε στο Γάλλο αστυνομικό διευθυντή Γκαγιάρ, στον οποίον είχε από καλή ώρα την πραγματική του ιδιότητα, κάτι υποπτεύομαι πως μαγειρεύουν εγώ ο Γουίλσον και η φευκόκορη του. Τί όμως;

Όπως ο καιρός περνούσε και δεν συνέβαινε τίποτε το αξιοσημείωτο, ο Μήτσελ παραδέχτηκε πως ο μάγος τράπας να σώσουν την ωραία Ντόρις από τα νύχια του Γουίλσον, αν τυχόν είχε τίποτε κακό στον νου του, ήταν να τον φοβίσουν και να τον αναγκάσουν να την αφήσει ήσυχη.

Ο Γκαγιάρ έστειλε ένα χωροφύλακα και κάλεσε τον Γουίλσον στο γραφείο του, παρασταμένου και του Μήτσελ.

— Άκου, κ. Γουίλσον, του είπε, για λόγους που δεν μπορώ να σου εξηγήσω, σε παρακαλώ να φύγεις από εδώ! Και όσο το δυνατόν πιο γρήγορα μάλιστα.

Ο Γουίλσον χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Κατάλαβα ότι ο επιθεωρητής Μήτσελ με παρακολουθεί από την πρώτη μέρα που ήλθε στο ξενοδοχείο. Φυσικά τον αναγνώρισα άμέσως. Μην ανησυχείτε λοιπόν. Απόψε κι' όλες φεύγω για τη Μασσαλία. Η κόρη μου θα μείνει καμιά βδομάδα εδώ. Έχω ειδοποιήσει και την μίς Ντόρις, που ανέλαβε να προσέχει το κορίτσι μου όσο θα λείπω!

Ο άνθρωπος αυτός έλεγε αλήθεια, Γουίλσονας στο ξενοδοχείο, άκουσαν την Ντόρις που του έλεγε:

— Μα γιατί φεύγετε, κ. Γουίλσον; Αύριο θα πάμε έκδρομη με την Μαργαρίτα στον δρόμο του Τραγιάν.

— Δυστυχώς, πρέπει να φύγω. Πάντως σας εύχομαι καλή διασκέδαση. Και προσοχή στη θάλασσα! Η Μαργαρίτα μου δεν ξέρει κολύμπι.

Το ίδιο βράδυ έφυγε, και την άλλη μέρα το πρωί, έφυγαν και οι δυο κοπέλλες για την έκδρομη που είχαν σχεδιάσει.

Κατά τις έννιά, ο Μήτσελ πήγε στο γραφείο του Γκαγιάρ. Την ίδια στιγμή, μπήκε κι' ένας χωροφύλακας μ' ένα γράμμα.

Το έστειλαν από το ξενοδοχείο του κυρίου Μήτσελ, είπε. Το άνοιξαν άμέσως. Ήταν ένα ανυπόγραφο σημείωμα το οποίο περιείχε τα εξής:

«Επιθεωρητή Μήτσελ, πάρετε άμέσως ένα αυτοκίνητο και πηγαίνετε στον δρόμο του Τραγιάν. Κρυφτείτε πίσω από τους θάμνους, πάνω από την ακτή. Και περιμένετε. Θα δήτε κάτι απροσδόκητο!».

Υπάρχει και τρίτος σ' αυτή την διαβολομένη υπόθεση, φώναξε ο Γκαγιάρ. Μα τί συμβαίνει άραγε; Καταλαβαίνεις τίποτε, Μήτσελ;

— Όχι. Αλλά πρέπει να τρέψω.

Το αυτοκίνητο της αστυνομίας τους μετέφερε στον μικρό δρόμο που ήταν περιτριγυρισμένος από βράχους. Κρυφθηκαν πίσω από τους θάμνους.

— Δόξα σοι ο Θεός! Φθάσαμε εγκαίρως! είπε ο Γκαγιάρ. Πραγματικά, στον δρόμο κάτω, διέκριναν τα δυο κορίτσια. Η Ντόρις μάθαινε κολύμπι στη Μαργαρίτα.

— Δεν έπρεπε ν' αφήσωμε τον Γουίλσον να φύγει, είπε ο Λήδερ σε μία στιγμή.

— Εδώ είναι ο Γουίλσον! άρυστηκε μία φωνή. Κιτάζαν γύρω τους. Κρυμμένος πλάι τους στους θάμνους ο Γουίλσον, με μία μικρή κινηματογραφική μηχανή, κινηματογράφωνε τις κοπέλλες, κάτω στον δρόμο.

— Σωπάστε, κι' ανοίξτε καλά τα μάτια σας, είπε στους αστυνομικούς. Σας υποσχέθηκα ένα απροσδόκητο θέαμα και θα το δήτε. Εγώ σας έστειλα το σημείωμα.

Πραγματικά, είδαν καθαρά, σε μία στιγμή, την Ντόρις Λήδερ να δρομάει, να πιάση την Μαργαρίτα από το λαιμό, και

να πέφτει με όλο της το βάρος επάνω στην ανύποπτη κοπέλλα, προσπαθώντας να κρατήσει το κεφάλι της κάτω από το νερό!

— Μην κουνηθήτε! διάταξε ο Γουίλσον. Η Μαργαρίτα ξέρει περίφημο κολύμπι, και είναι σε θέση να υπερασπίση τον εαυτό της. Και η ταινία που πήρα, είναι τόσο διαφωτιστική, που θα πείσει περίφημα τους ένορκους για το ποιόν της δεσποινίδος Ντόρις Λήδερ!

Πραγματικά, η Μαργαρίτα κατόρθωσε να ξεφύγει από το θανάσιμο σφίξιμο της Ντόρις, και με μία επιδέξια τρικλοποδιά, την έρριξε κάτω. Ύστερα, την τράβηξε, παρ' όλο που αγωνιζόταν απελπισμένα να ξεφύγει, προς την ακτή, όπου με θαυμαστή επιδεξιότητα, της πέρασε τις χειροπέδες που είχε κρυμμένες εκεί.

— Τώρα, είπε ο Γουίλσον στους δυο κατάπληκτους αστυνομικούς, νομίζω πως πρέπει να σας συστηθώ. Το πραγματικό μου όνομα είναι Ντάλις, ιδιωτικός αστυνομικός στην υπηρεσία του λόρδου Γκρήνγουντ. Από την αρχή, είχα την βεβαιότητα ότι ο θάνατος του μικρού κοριτσιού του λόρδου, δεν ήταν τυχαίος. Κάποιος έσπρωξε το κορίτσι στη μαρμάρινη σκάλα για να το σκοτώσει. Γιατί οι ύπνοδάτες βαδίζουν πολύ προσεκτικά, και ποτέ δεν γκρεμίζονται από τις σκάλες. Υποψιάστηκα άμέσως την γκουβερνάντα. Δεν είχα φυσικά καμιά απόδειξη επίδερμική γι' αυτήν. Παύ να στηρίξω την κατηγορία μου; Ήσασαν, έρευνισα προσεκτικά το παρελθόν της μίς Λήδερ. Στα διάφορα σπιτία που είχε υπηρετήσει ως γκουβερνάντα, είχαν σημειωθεί διάφορες κλοπές, για τις οποίες κατηγορήθηκαν φυσικά οι υπηρέτες. Τότε σχημάτισα πιά την πεποίθησή ότι η μίς Λήδερ ήταν κλέφτρα. Έχει, όπως ξέρω, μία παθολογική αγάπη στο χρήμα. Το κορίτσι, θα την έπιασε να κλέβει και η μίς Λήδερ τη σκότωσε για να μη την μαρτυρήσει.

— Ναί, αλλά πώς να τ' αποδείξω όλ' αυτά; Συλλογίστηκα τότε πως έπρεπε να δημιουργήσω μια δολοκλήρη ιστορία, που θα παρέσυρε την μίς Λήδερ στον πειρασμό να έγκληματήσει για το χρήμα. Της πρότεινα να πνίγωμε την θνην κόρη μου για να της πάρωμε την κληρονομία. Και δέχθηκε να πνίξη τη Μαργαρίτα. Έτσι όλοι θα πίστευαν πως η κόρη μου, μη ξέροντας κολύμπι πνίγηκε μόνη της. Εγώ θα την κληρονομούσα και η Ντόρις που θα με παντρευόταν αργότερα - όπως ονειρευόταν - θα γινόταν μονομιάς πλούσια! Το κόλπο μου, καθώς είδατε, έπιασε. Βοήθησε φυσικά σ' αυτό πολύ, και η συνεργασία της μίς Έβανς, της ήθοποιου που συχνά με βοηθεί στις δουλειές μου, και που έπαιξε περίφημα τον ρόλο της Μαργαρίτας.

— Έλπίζω, κύριοι, να έχετε πεισθεί ότι η Ντόρις Λήδερ είναι μία διεστραμμένη φύση, που δεν γνωρίζει ήθικους διαταγμούς. Δεν σας μένει παρά να την συλλάβετε!

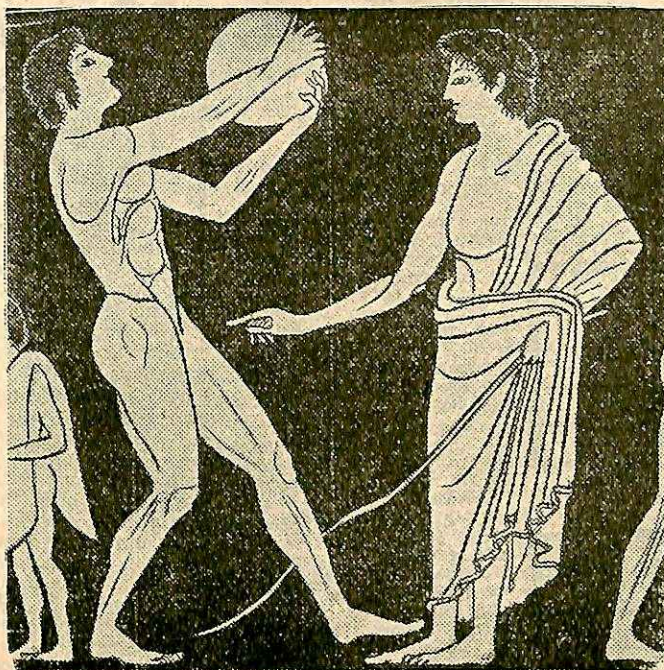
Η Ντόρις Λήδερ, αναγκάστηκε πλέον να ομολογήσει το πρώτο έγκλημά της και το νέο που σχεδίαζε.

Ο Μήτσελ την μετέφερε στην Αγγλία, όπου δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο.

ΜΙΚΑΕΛ ΑΡΛΕΝ

Ε πολλὰ λεξικά και Έγκυκλοπαίδειες των περασμένων χρόνων βάδαιπε κανείς πολλές αθλητικές παράξενες. Θέλοντας λ.χ. να μάθη την ιστορία του κολυμβήματος και μάλιστα του κρόουλ θα διάβαζε τα παρακάτω: «Το κρόουλ ήταν άγνωστο στους αρχαίους. Ο Αυστραλός Κέιτλιν στις περιηγήσεις του στα νησιά της Πολυνησίας, στα τέλη του περασμένου αιώνα, παρατήρησε πως οι ιθαγενείς κολυμπούσαν στις λιμνοθάλασσες των κοραλλιογενών νησιών τους με τη μέθοδο του σκύλου», έρποντας δηλ., γι' αυτό και τη μέθοδο τους τηνώναμε «έρπικη μέθοδος», που στα αγγλικά λέγεται «κρόουλ».

Έπειδή ο Κέιτλιν ήταν θαυμασμός κολυμβητής σκέφθηκε να μεταφέρει στον πολιτισμένο κόσμο το παράξενο αυτό κολύμπι. Το μελέτησε λοιπόν συστηματικά, το βελτίωσε στην τεχνική του και ύστερα, αφού το εφάρμοσε στον ίδιο τον εαυτό του το παρουσίασε επίσημα στους αγώνες. Με το «κρόουλ» ο Κέιτλιν κατέρριψε όλα τα μέχρι τότε γνωστά ρεκόρ των μικρών απόστασεων, γιατί πραγματικά το «κρόουλ» ήταν το νε-



Μάθημα διακοβολίας το 500 π.Χ.

ων και μερικά μάλιστα προ 5.000 χρόνων! Τα σφαιριστικά παιχνίδια λ.χ. ήταν γνωστά στους Αιγυπτίους, τους Έλληνες, τους Ρωμαίους, ακόμη και σ' αυτούς τους Ταρτάρους. Σε αρχαία ελληνικά ανάγλυφα και αγγεία διακρίνουμε ωραίο-

Τα σπορ γνωστά από 5.000 χρόνια!

Το χόκεϊ, το ποδόσφαιρο, το πόλο ή σεβάλ κτλ.

ώτερο και ταχύτερο κολύμπι.

Όσοι λοιπόν γνώριζαν την ιστορία αυτού του κολυμβήματος έμειναν κατάπληκτοι όταν έμαθαν τελευταία πως το κρόουλ, όπως τα περισσότερα σπορ του 20ού αιώνα, δεν είναι εφευρέσεις του νεώτερου ανθρώπου, αλλά ήταν πανάρχαια μέθοδος κολυμβήματος γνωστή και στους αρχαίους Αιγυπτίους προ 5.000 χρόνων, στους Κρήτες προ 3.600 χρόνων και στους Έλληνες προ 2.500 χρόνων!

Οι Αιγύπτιοι, στα ιερογλυφικά τους, όταν ήθελαν να εκφράσουν την ιδέα «κολύμπι» την παριστάσαν με την εικόνα ενός κολυμβητή, που κινούσε εναλλακτικά τα χέρια του και δορούσε (χτυπούσε δηλ. παράλληλα και εναλλακτικά) τα πόδια. Ζωγράφιζαν δηλ. έναν κολυμβητή του κρόουλ! Στις ανασκαφές που έγιναν κοντά στην πόλη Μπένι-Χασάν βρέθηκαν πολλές τέτοιες αναπαραστάσεις του κρόουλ. Κολυμβητές του κρόουλ βλέπει

τάτα παιχνίδια που έπαιζαν προ 2.500-3.000 χρόνων με τη μπάλα, όπως το «άρπαστον», την «ίππαστι σφαίρισι» και άλλα.

Το χόκεϊ τ' έπαιζαν οι Έλληνες και το νόμαζαν «Κερητίειν». Στα τείχη του Δεμιστοκλή βρέθηκε ένα ανάγλυφο που δείχνει δυο παίκτες χόκεϊ να κρατούν τα ραβδία τους επάνω απ' τη μπάλα σταυρωτά. Βλέποντας κανείς αυτή τη σκηνή νομίζει πως αντικρύζει σύγχρονους αγώνες χόκεϊ και ακριβώς στη στιγμή που προκειται ν' αρχίσουν τα παιχνίδια. Το χόκεϊ οι Ρωμαίοι το μετέφεραν απ' την Ελλάδα στην Ευρώπη και ύστερα από αιώνες διεδόθη σ' όλο τον κόσμο.

Ποδόσφαιρο έπαιζαν οι Αιγύπτιοι απ' το 1500 π.Χ. Οι Αθηναίοι έδ' άλλου τόσον έκτιμούσαν τα παιχνίδια που έπαιζον με σφαίρα, που στον περίφημο σφαιριστή Αριστόνο τον Καρύστιο έστησαν ανδριάντα και τον έκαναν Αθηναίο πολί-



Αγώνες χόκεϊ προ 2.500 χρόνων.

τη. Ποδόσφαιρο έπαιζαν και οι Ρωμαίοι. Αυτόι μάλιστα έδιδαν το ποδόσφαιρο στους Βρετανούς, όταν οι λεγεωνάριοι του Καίσαρος επέπαισαν προ 2.000 χρόνων το πόδι τους στην Αγγλία.

Η «έρπικη αντίσφαίρισις», το «πόλο ή σεβάλ», (το παίγνιδι δηλ. που παίζεται από δυο ομάδες καβάλλα σ' άλογα και που οι παίκτες κρατώντας μακρύα ραβδία προσπαθούν να κτυπήσουν μία μικρή σφαίρα σαν του τένις και να την περάσουν απ' το τέρμα της αντίπαλης ομάδας) έπαιζέτο από τους Ταρτάρους προ 3.000 χρόνων. Από αυτούς το διδάχθηκαν οι Κινέζοι. Οι Έλληνες του Βυζαντίου το έπαιζαν επίσης με το όνομα «τζουκάνας» και το γήπεδο τ' έλεγαν «τζουκανιστήριον». Αναφέρονται μάλιστα περίφημοι παίκτες του πόλο στο Βυζάντιο, όπως λ.χ. οι αυτοκράτορες Μιχαήλ Παλαιολόγος και Μανουήλ Κομνηνός, οι Τσιμισκής και Νικηφόρος, γιους του αυτοκράτορος Ρωμανού Διογένη και άλλοι. Οι Πέρσαι επίσης ήταν διάσημοι παίκτες του πόλο. Σε περσικά μνημεία τέχνης βλέπουμε ωραιότερες σκηνές αγώνων πόλο του 1409 μ. Χ.

Τέλος ο αγώνας δρόμου ήταν το κοινότερο αγώνισμα στην πανάρχαια εποχή. Ο Όμηρος περιγράφει με άριστη περιγραφή τον αγώνα δρόμου ταχύτητας, που έγινε προς τιμήν του Όδυσσέως στην Κέρκυρα απ' το βασίλειό των Φαίακων. Αλκίνοο. Λησμονάτε σχετικώς τον «γρογοπόδορο» Αχιλλέα, που κυνηγούσε γύρω απ' τα τείχη της Τροίας τον Έκτορα; Ξεχνάτε τον Πολυμήτορα που τρέχοντας κυνηγούσε λαγούς και τους έπιανε ζωντανούς;

Δεν υπάρχουν λοιπόν σπορ, αν εξαιρέση κανείς τα μηχανικά (ποδήλατα κλπ.), που να ήταν άγνωστα στους αρχαίους λαούς. Για όσα σπορ καυχόνται σήμερα οι φιλάθλοι και οι αθληταί πως είναι επινοήσεις του 20ού αιώνα υπάρχουν πάντα μαρτυρίες πως ήταν γνωστά (αν όχι πανομοιότυπα, αλλά ομοιάζοντα πάντως στις γενικές βάσεις) στους πολιτισμένους αρχαίους λαούς που έζησαν εδώ και 5.000 χρόνια!

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο στρόβιλος του Σάλλα

Για να διακριθώ κανείς στις αθλητικές ηφεις πρέπει να είναι γιγαντώσιμος, όπως λ.χ. ο Αμερικανός πρωταθλητής του κόσμου στη διακοβολία Μπράιτ Φίτς, που είδαμε στους Έλληνοαμερικανικούς αγώνες στο Στάδιο το 1947. Κάθε κανόνας όμως έχει και τις εξαιρέσεις του. Και ο Έλληνο διακοβόλος Νίκος Σάλλας είναι μία μικρόσωμος διακοβόλου που πέτυχε διεθνή ρεκόρ.

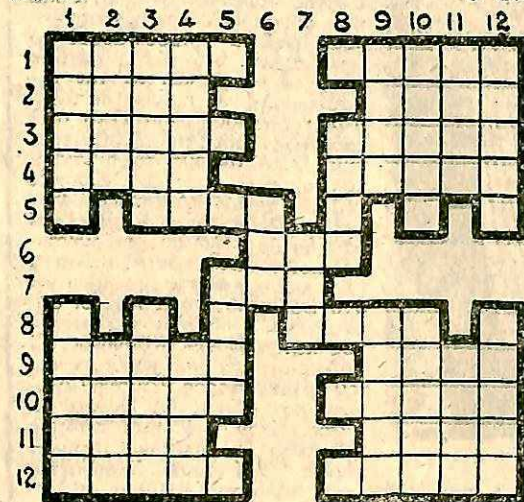
Οι επιτυχίες του Σάλλα στη διακοβολία οφείλονται κατά τους ειδικούς στο δυνατό βέβαια κέρι του αλλά κυρίως στον περίφημο «στροβιλισμό» που έπαινε στη βαλβίδα. Με μία λίγισση ταχύτητα, μοναδική στην ιστορία της τεχνικής του δίσκου, περιστρέφεται κυριολεκτικά σαν σέβουρα κινώντας τον με δύναμη κατορθώνει, παρά τη μεγάλη ταχύτητα του, να μένει μέσος στη βαλβίδα, «να μι βγαίνει άκυρος».

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρέλεξο χωρίς μαύρα τετραγωνίδια

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Παίγνιο-αρχαίο με άξια. - Απαρτήση στο μπυλιόροδο.
- 2) Χρονικός σύνδεσμος. - Ανώτατος άρχων.
- 3) Ακρυστο κομμάτι υφάσματος. - Τα βολιά της μάρας αυτής είναι περφόρημα.



- 4) Μεταφορικό μέσον. - Ρωμαίος φιλόσοφος, αντίπαλος των δικτατορικών τάσεων του Καίσαρος.
- 5) Υπόγειο όπου και ήφαιστειον εν ενεργεία.
- 6) Η έχθρα της ελευθερίας.
- 7) Αντιδικτικός σύνδεσμος.
- 8) Απαρτήση σε οποιοδήποτε φαντό.
- 9) Παρασκευάζεται με ρύζι. - Τη εύχρηστα έλαφο στους νεκρούς.
- 10) Ασυγκίνητο. - Σχηματίζονται πιά μόνο στις αφετηρίες των τράμ και των αυτοκινήτων.
- 11) Φωνάζει κάποιον. - Το ανέβασμα τους σημαίνει άνοιγμα και το κατέβασμα κλείσιμα.
- 12) Ανάπαυλα (δημ.). - Διάθεσις οσπής.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) Η κυριώτερη άρτηρία του ανθρώπου. - Η καρδιά της παλμός.
- 2) Αφθονούν στο Χόλλυγουντ. - Όλοκληρον.
- 3) Σέκε. ... κωμικός του Αμερικανικού κινηματογράφου. - Το όστρον της υμωπλάτης (δημ.).
- 4) Το έχει απαραίτητως κάθε άνθρωπος. - Λέγεται και Άγιον Όρος.
- 5) Χωρίζουν δυστυχώς τους Έλληνες.
- 6) Λατινικός χαιρετισμός.
- 7) Τελικός σύνδεσμος.
- 8) Κάθε άνθρωπος έχει τέσσερα.
- 9) Υπόσχεσις που δίνουμε στο Θεό σε Άγιο. - Τροφή κτηνών.
- 10) Βρίσκεται μεταξύ των 10 πρώτων (θελ.). - Συνκέντρωση πραγμάτων τα μέν επί των δε.
- 11) Τοπικό επίρρημα. - Εξαιρετικό γλυκό.
- 12) Σκαπτικό έργαλείο. - Τίτλος στρατιωτικού ή πολιτικού βαθμού του στην Τουρκία.

Μεταγραμματισμός

Βγάξω Δέλτα βάζω Μι μετανοώνω στη στιγμή και το Μι το κάνω Τα Μ' άδικα γιατί νησί είναι και τα τρία αυτά

Μαγικός σταυρός



Σε ποιά τετραγωνίδια του σταυρού πρέπει να τοποθετηθούν οι 9 αριθμοί των μαυρών τετραγωνιδίων για να έχουμε τόσο άριστη λύση όσο και κατέβως ως σύνολο 60;

Αίνιγμα

Τι είναι εκείνο που υπάρχει μία φορά σ' ένα λεπτό δυο φορές στο δευτερόλεπτο και καμιά φορά στον αιώνα;

Στοιχειώδεις

Όπως είμαι αν μ' αφήσεις, απ' τη ζωή θ' απαυδάς. Μ' αν μου κόψεις το κεφάλι θα ανθάνω δροσιά μενάνη.

Το πάθημα του Άντα

Ο Άντα δινείται σ' ένα φιλικό κύκλο τι του συνέβη με το φίλο του τον Κώστα. Πήγε να τον επισκεφθεί και τον βρήκε να κάθεται απελπισμένος μπροστά στο γραφείο του Τον ρώτησε το λόγο. Τότε εκείνος έδωσε απ' το αυτί του ένα μάτσο χαρτιά και του είπε κυθωδώς:

— Βλέπεις; Όλες αυτές οι συναλλαγματικές μου λήνουν κύριο, και δεν έχω να τις πληρώσω! Θ' αυτό κτηνώνω!

Ο Άντα συγκινήθηκε τότε έδωσε στον Κώστα 100 χιλιάδικα ως προκαταβολή και τώρα έζησε απ' τους άλλους φίλους να συνεισφέρουν κι αυτοί για να τον σώσουν. Μα εκείνοι βάδουν τα γέλια και τον κοροϊεύουν. Γιτί; Τό γέλιο υπάρχει στην φωνή του!

Οι μαθηταί

— Πόσους μαθητάς έχεις στην τάξη σου; ρωτάει ένα καθηγητή των μαθηματικών κάποιος φίλος του.

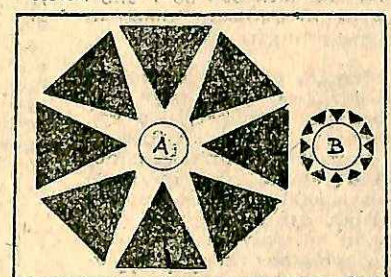
Κ' εκείνος του απαντάει μ' ένα πρόβλημα:

— Αν πολλαπλασιάσεις τις μύτες τους επί επτά τα μάτια του επί έντεκα τ' αυτιά τους επί τρία και τις γλώσσες τους επί πέντε, τα προσέσους όλα κι' αφαιρέσεις απ' το άθροισμα τον αριθμό 1443 θα βρεις πόσο είναι τα κεφάλια τους.

Πόσους μαθητάς έχει ο καθηγητής;

Όπτική άπάτη

Ποιά από τους δυο κύκλους είναι



ο μεγαλύτερος, ο Α ή ο Β; Δώστε μια απάντηση και εξηκρίώστε κατόπιν εάν αυτή είναι σωστή ή λανθασμένη.

Δέν με νοιάζει

Στοιχηματίζετε μ' ένα φίλο σας πώς δεν θα μπορούσ' ν' απαντήσει τρεις φορές κατά συνέχεια «Δέν με νοιάζει» στις τρεις φορές που θα ήπτε εσείς. Όταν λοιπόν δεχθ' το στοίχημα του λέτε:

— Άρα μέρα σημερά!... Έκείνος φυσικά απαντά «Δέν με νοιάζει» και σε εξοκρουθείτε!

— Το πρόσωπό σου είναι μωτζίρωμένο!

Έκείνος πάλι απαντά: «Δέν με νοιάζει» Τότε εσείς αρχίζετε τα γέλια και του λέτε δύσπτα:

— Έ λοιπόν το έχασες το στοίχημα!...

Έκείνος θα σπεύση άσφαλώς να σάς ρωτήσει:

— Γιατί;

Κι' έτσι κερδίζετε σ' αλήθεια το στοίχημα γιατί κι' αυτή τη φορά έπρεπε ν' απαντήσει «Δέν με νοιάζει».

Με τα σπέρτα

Μπορείτε με 9 σπέρτα να σχηματίσετε 5 τρίγωνα; Δέν είναι δύσκολο...

Οι λύσεις στη σελ. 94



Η ΝΕΚΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς, ο Λαχίρ που ήταν πολύ δυστυχισμένος, γιατί δεν είχε παιδιά. Μία μέρα είπε στη γυναίκα του:

— Άκουσε, γυναίκα. Θα πάω ταξίδι και θα λείψω ένα χρόνο. Αν γυρίσω και βρω παιδί καλά, αλλιώς θα σε διώξω απ' το παλάτι.

Η βασίλισσα ακούγοντας τα λόγια του βασιλιά σκέφθηκε να συμβουλευτεί μία σοφή γυναίκα που είχε βοηθήσει πολλούς ανθρώπους σε δύσκολες περιπτώσεις. Έστειλε λοιπόν και την κάλεσε και της είπε το παράπονό της.

Έκείνη της απάντησε:

— Κάνε υπομονή, Βασίλισσά μου, και, όταν γυρίσει ο βασιλιάς θα έχεις αποκτήσει κόρη. Μα μόλις γεννηθ' το κορίτσι θα το κλείσεις σ' ένα από τα πειδι απόμερα διαμερίσματα του παλατιού. Έκεί πρέπει να ζήσει δεκατέσσερα χρόνια. Κανείς δεν πρέπει να το δει στο διάστημα αυτό. Ούτε συ ούτε κι' ο βασιλιάς ο ίδιος. Αλλιώς θα το χάσεις.

Πραγματικά η βασίλισσα απέκτησε κόρη. Κάλεσε τότε μίαν έμπιστη γυναίκα, της την έδωσε και την εγκατέστησε σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα. Σ' ένα χρόνο γύρισε ο βασιλιάς, που χάριχα πολύ μόλις έμαθε το εύχριστο νέο και ζήτησε να δει τη κόρη του. Τότε η βασίλισσα του είπε τα κατέκαστα κι' ο βασιλιάς λυπήθηκε, μα άποφάσισε να κάνει υπομονή.

Πέρασαν χρόνια. Μία μέρα έβρισκε ακόμα γιό να δει ο βασιλιάς την κόρη του. Μα δεν πείριμε να περάσει κι' αυτή κι' έτρεξε στο διαμέρισμά της. Μόλις αντίκρυσε την πενταμορφη βασίλοπούλα εκείνη σάριάστηκε κάτω νεκρή.

Η απελπισία του βασιλιά ήταν μεγάλη. Παρουσιάστηκε τότε μία μάγισσα και του είπε να μη βάλει την κόρη του. Να βάλει το φέρετρό της στην έκκλησία μ' ένα φρουρό πλάι τη νυχτα και μία μέρα θα την ξανάβλεπε ζωντανή.

Έτσι κι' έγινε. Μα κάθε πρωί εύρισκαν τους φρουρούς νεκρούς. Το κακό κράτησε ούτε θαμνώθηκε και του μιά μέρα ξεκίνησε και πήγε να φρουρήσει τη νεκρή ένα φτωχό, μα άρρωστο κι' άξιο παλληκάρι. Στο δρόμο μία γρήα μάγισσα του είπε:

— Πρόσεξε, γιέ μου. Αν τη νυχτα σηκωθεί η βασίλοπούλα απ' το φέρετρό της και ζητήσει να σε φιλήσει μη δεχτής. Δώσε της μία μπάτσα κι' εκείνη θ' αναστηθ' για πάντα.

Έτσι κι' έγινε.

Το παλληκάρι είδε τη βασίλοπούλα να σηκώνεται απ' το φέρετρό της μόλις σήμαναν τα μεσάνυχτα.

— Έλα να σε φιλήσω, καλέ μου! του είπε.

Μα το παλληκάρι δεν τρόμαξε ούτε θαμνώθηκε απ' την άμορφία της. Της έδωσε ένα χαστούκι κι' η βασίλοπούλα δεν ξαναδυθίσθηκε στον ύπνο του θανάτου. Μόλις βγήκε ο ήλιος ο βασιλιάς πήγε μόνος του ν' άνοιξη την έκκλησία νομίζοντας πως θα βρη το παλληκάρι νεκρό. Μα όταν τους είδε ζωντανούς και τους δυο ή καρδιά του γέμισε από χαρά. Τους άγκάλιασε, τους φίλησε και τους είπε πως θα τους πάντρευε και θα τους έκανε διαδόχους και κληρονόμους του.

Κι' έτσι σε μία βδομάδα γιόρτασαν τους γάμους τους και σε λίγα χρόνια ο νεός έγινε βασιλιάς, και ζήσανε εύτυχισμένα.

Κερπίνια

Ο Άβραάμ, γνωστός για την σαιγγουνία του στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα περίχωρα, παίρνει τη γυναίκα του και τα τέσσερα μικρά παιδιά του και βγαίνουν περίπατο έξω από τα Πατήσια. Πεπατήσαν αρκετά, κι' έπειδη κουράστηκαν, κι' είχε βραδυάσει πεία, ο Άβραάμ παίρνει τη μεγάλη απόφαση να γυρίσουν σπίτι μ' ένα λεωφορείο που περνάει απ' το δρόμο τους άδειάο.

Πόσα θα μάς πάρης; ρωτάει τον εισπράκτορα του λεωφορείου ο Άβραάμ.

— Έσυ κι' η γυναίκα σου θα πληρώσετε από τράκισιες δραχμές, του λέει ο εισπράκτορας.

— Και τα παιδιά;

— Για τα παιδιά δεν θα σάς πάρω τίποτε. Θα ταξιδεύουν δωρεάν, μία κι' είναι πολύ μικρά.

— Έξοχα... Έξοχα!... φωνάζει ο Άβραάμ.

Και γυρίζοντας στα παιδιά του τους λέει:

— Εμπρός, παιδιά! Εμπρός μέσα και πιγαίνετε. Η μαμά σας κι' εγώ θα ρθούμε με τα πόδια!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤΑΓΚΡΕ



Το κυνήγι των εκατομμυρίων

κούργοι!... Βόγγησε ο Ρομπέρ. Καί, καθώς ο Μπεράρ προσπαθούσε να τον φιμάση με το χέρι του, του το δάγκωσε μ' όλη του τη δύναμη.

Ο πρώην κατάδικος πρόφερε μία βαρεία βλαστήμια.

Τ' άλλο του το χέρι έσφιγγε το Μορύ από το λαιμό με τέτοια δύναμη, ώστε ο ήθοποιος μισοστραγγαλίστηκε.

Ο ληστής τον άνασκήκωσε κι' έπειτα τον άφισε να ξαναπέσει βαρεία πάνω στο δάπεδο.

Το κεφάλι του Μορύ χτύπησε πάνω στο πόδι της βάσεως του σφυριού. Έβγαλε ένα βαρύ βόγγητο κι' έχασε έντελως τις αισθήσεις του.

Την ίδια στιγμή, ο Ντολάριος του έσφιγγε τα πόδια μέσα σε μία γερή θηλιά.

— Δέσε του και τα χέρια του λυσασμένους, μουρούρισε ο Μπεράρ. Και κύτταξε να τον δέσης γερά γιατί δεν πρέπει να μάς ξεγυλορήσει κι' αυτή τη φορά μέσα από τα χέρια μας.

— Καράμπα! Δεν υπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος, είπεν ο Μιγκουέλ, που βιάστηκε να υπακούση. Μα τί έπαθες; Μάτωσες;

— Ναι, με δάγκωσε. Άλλ' έννοια σου! Σε δέκα λεπτά θα τον κάνω να μη μπορεί να ξαναδαγκώσει... Έλα τώρα, βοήθησε με να τον κουβαλήσω στο άμόνι!

Κι' οι δυο κακούργοι, άνασκήκοντας το δούτυχο Μορύ, τον έσπασαν πάνω στην ασάληνη μάζα, που η ψυχρή έπαφή της δεν άργησε να τον συνεφέρει.

Άνοιγοντας τα μάτια, διέκρινε τον Μπεράρ που, με το γερό του χέρι, έπιανε το μολχλό που κανόνιζε το κατέδασμα του Παντοσπάστη.

— Ένα παγωμένο ρίγος πέρασε το κορμί του.

— Ά! Φαίνεται πως αρχίζεις να μαντεύεις! τον κοροϊδεψε ο άπαίσιος κακούργος. Ναι, μικρούλη μου. Σωστά το κατάλαβες! Θα σε κάνουμε πύττα!

— Η νέκ με το πιστόλι

— Βίβα Ντιός! Πες λοιπόν ότι δεν σε περιποιάστε! του άστειεύτηκε ο Μιγκουέλ Ντολάριος μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο. Αυτός δεν είναι θάνατος όπως όλοι, άμύγκο! Θα ζουλήχτης έτσι, που θα γίνης λεπτότερος κι' από το τσιγγαρόχαρτο.

— Έ! Έ!

Οι σαρκασμοί αυτοί έγιναν άφορμή να χασ' έντελως το θάρρος του δούτυχου Μορύ που, κειμευμένος από μία πραγματική λύσσα, άοκίμασε να σπάσει τα δεσμά του. Άλλα τα σχοινιά ήταν γερά και του κάκου ο Ρομπέρ προσπάθησε. Δεν κατώρθωσε παρά να πληγάσει πιο βαθιά τις σάρκες του.

Έξαντλημένος ο άτυχος ήθοποιός, άφέθηκε να πέση θανάζοντας:

— Δολοφόνοι! Δολοφόνοι! Ο Μπεράρ που είχε παρακολουθήσει με βλέμμα ήσυχο και

σχεδόν σά να διασκέδαζε εκείνη την άπελπισμένη προσπάθεια, σήκωσε τους ώμους:

— Μην κουράζεσαι λοιπόν να φωνάζεις, κανένας δεν μπορεί νάρθ σε βοήθηση, είσαι χαμένος, Ρομπέρ Μορύ, τ' άκούεις;... Ποτέ δεν θα πάρης τα εκατομμύρια του θείου σου του Μπερνέλ. Ναι, γέρο μου, θα περάσουν μπροστά απ' τη μύτη σου, και θα τα γλεντήσω εγώ!... Καί τώρα, προσοχή!

— Κατέβασε σιγά τον «Παντοσπάστη», άμύγκο. Πρέπει ο σενιόρ να πάη με την ήσυχία του! διάταξε ο Μιγκουέλ Ντολάριος.

Μιά έκφραση άνείπτωτης σκληρότητας πέρασε στο πρόσωπο του Μπεράρ.

— Μη φοβάσαι, είπεν, ή δουλιά θα γίνη καλά... Θάχη όλο τον καιρό να θαυμάση με την ήσυχία του το καταραμένο αυτό παιχνιδάκι, προτού του λυώση τα πλευρά!

— Ναι, ναι, κύττα καλά, σενιόρ Μορύ. σε λίγο το κεφάλι σου και το στήθος σου θα λυώσουν κάτω απ' αυτό το κολλασιαίο σφυρί. Έ! Έ! Έ!

Ζήτηα χιλιάδες κιλά, είνε κάτι, κι' αν γλυτώσης θα πρέπει να πη πως είσαι γερό κόκκαλο...

Έλα, Μπεράρ. εμπρός, άμύγκο!

Ο κατάδικος άρπαξε τη λαβή κι' έπειτα, άργα, χωρίς να βιάζεται, άρχισε να την κατεδάξη.

Ο Μορύ, έσπλωμένος άνασκελά, είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω στον «Παντοσπάστη». Είδε λοιπόν την τεράστια χαλύβδινη μάζα να κινήται σχεδόν άνεπαίσθητα, και να κατεβαίνει προς αυτόν άργα, άθόρυβα!

Η σφύρα είχε ξεκινήσει. Τώρα, που ή άτμομηχανή, που χρησίμευε για να την άνυψώνη, ήταν άδυσμένη, καμιά ανθρώπινη δύναμη δεν θα μπορούσε πια να την σταματήσει στην πτώση της!

Ένας λυγμός φύσκαψε το στήθος του νεού.

Έκει ψηλά, ή φορική μάζα εξακολουούσε να κατεβαίνει άργα. Στην αρχή, την χώριζαν δυο μέτρα από τον ήθοποιό. Είχε ήδη διανύσει μισό μέτρο σχεδόν...

Οι δυο κακούργοι, με τα μάτια ύψωμένα, δεν έχαναν από

— Ο Μπεράρ φώνηκε μία στιγμή σαν νάθελε ν' αντίσταθ' στη νέα, αλλά το πληγωμένο του μπράτσο δεν μπορούσε να κινήθ' κι' ένας τρίτος πυροβολισμός της μίς Έλεν τον έκανε ν' άποφασίσ' να το σκάσει.

— Θα ξαναταμωθούμε! φώναζε τρέχοντας προς τα κεί που είχε φύγει ο σύτροφός του.

Μ' ένα πήδημα, ή μίς Έλεν

— Η μίς Μπάρκλεϊ!

Πραγματικά ήταν ή Έλεν, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

Μία ματιά μονάχα της έφτασε για ν' αντίληφθ' την κατάσταση και το φορικό κίνδυνο που άπειλούσε τον Ρομπέρ.

— Ά, παληάνθρωποι! Κτήνη! φώναζε με φωνή που έτρεμε από περιφρόνηση.

Ηδ' ο Ντολάριος έφευγε προς μία έσωτερική έξοδο.

Ο Μπεράρ φώνηκε μία στιγμή σαν νάθελε ν' αντίσταθ' στη νέα, αλλά το πληγωμένο του μπράτσο δεν μπορούσε να κινήθ' κι' ένας τρίτος πυροβολισμός της μίς Έλεν τον έκανε ν' άποφασίσ' να το σκάσει.

— Θα ξαναταμωθούμε! φώναζε τρέχοντας προς τα κεί που είχε φύγει ο σύτροφός του.

Μ' ένα πήδημα, ή μίς Έλεν

— Η μίς Μπάρκλεϊ!

Πραγματικά ήταν ή Έλεν, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

Μία ματιά μονάχα της έφτασε για ν' αντίληφθ' την κατάσταση και το φορικό κίνδυνο που άπειλούσε τον Ρομπέρ.

— Ά, παληάνθρωποι! Κτήνη! φώναζε με φωνή που έτρεμε από περιφρόνηση.

Ηδ' ο Ντολάριος έφευγε προς μία έσωτερική έξοδο.

Ο Μπεράρ φώνηκε μία στιγμή σαν νάθελε ν' αντίσταθ' στη νέα, αλλά το πληγωμένο του μπράτσο δεν μπορούσε να κινήθ' κι' ένας τρίτος πυροβολισμός της μίς Έλεν τον έκανε ν' άποφασίσ' να το σκάσει.

— Θα ξαναταμωθούμε! φώναζε τρέχοντας προς τα κεί που είχε φύγει ο σύτροφός του.

Μ' ένα πήδημα, ή μίς Έλεν

— Η μίς Μπάρκλεϊ!

Πραγματικά ήταν ή Έλεν, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

Μία ματιά μονάχα της έφτασε για ν' αντίληφθ' την κατάσταση και το φορικό κίνδυνο που άπειλούσε τον Ρομπέρ.

— Ά, παληάνθρωποι! Κτήνη! φώναζε με φωνή που έτρεμε από περιφρόνηση.

Ηδ' ο Ντολάριος έφευγε προς μία έσωτερική έξοδο.

Ο Μπεράρ φώνηκε μία στιγμή σαν νάθελε ν' αντίσταθ' στη νέα, αλλά το πληγωμένο του μπράτσο δεν μπορούσε να κινήθ' κι' ένας τρίτος πυροβολισμός της μίς Έλεν τον έκανε ν' άποφασίσ' να το σκάσει.

— Θα ξαναταμωθούμε! φώναζε τρέχοντας προς τα κεί που είχε φύγει ο σύτροφός του.

Μ' ένα πήδημα, ή μίς Έλεν

— Η μίς Μπάρκλεϊ!

το βλέμμα τον φορικό «παντοσπάστη».

— Όσο για το Ρομπέρ, το άργό κύλισμα της κολλασιαίας μάζας, αυτής της τυφλής δύναμης, που θα τούδινε ένα θάνατο φορικό, έμοιαζε σά να τον είχε ύπνωτισει.

Με τις κόρες διεσταλμένες από την άγωνία, με το κορμί χαλαρωμένο, τη θέλησή του παρалуμένη, φαίνόταν πια πως δεν είχε συνείσθησι κανένος πράγματος.

Εαφνικά, το ένστικτο αυτοσυντηρήσεως ξύπνησε μέσα του. Άνατινάχτηκε πάνω στο άσκαλινό άμόνι και μία κραυγή τρελλή, άπελπισμένη ξέφυγε από το φρυγμένο λαρύγγι του:

— Έδω! Δοθήεια! Βοή-ήθεια!...

— Θα σωπάσης, κατα...

Ο Ντολάριος, που είχε προφέρει αυτή τη βριαία, δεν πρόφτασε ν' άποτελειώση τη φράση του: Άποτομα, ή πόρτα που έδγαζε στην αλλη, άνοιχτηκε. Μία βραχνή φωνή άκούστηκε, που συνοδεύτηκε σχεδόν άμέσως από ένα πυροβολισμό.

Ο Μπεράρ πρόφερε μία φορική βλαστήμια και το δεξί του χέρι, που κρατούσε τη λαβή κινήσεως, έπρεσε σαν παράλυτο.

Την ίδια στιγμή, ο σύτροφός του δέχτηκε μία σφαίρα, που τουύδαρε το μάγουλο.

Μία κραυγή τρόμου και όργης βγήκε από το στόμα του:

— Η μίς Μπάρκλεϊ!

Πραγματικά ήταν ή Έλεν, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

Μία ματιά μονάχα της έφτασε για ν' αντίληφθ' την κατάσταση και το φορικό κίνδυνο που άπειλούσε τον Ρομπέρ.

— Ά, παληάνθρωποι! Κτήνη! φώναζε με φωνή που έτρεμε από περιφρόνηση.

Ηδ' ο Ντολάριος έφευγε προς μία έσωτερική έξοδο.

Ο Μπεράρ φώνηκε μία στιγμή σαν νάθελε ν' αντίσταθ' στη νέα, αλλά το πληγωμένο του μπράτσο δεν μπορούσε να κινήθ' κι' ένας τρίτος πυροβολισμός της μίς Έλεν τον έκανε ν' άποφασίσ' να το σκάσει.

— Θα ξαναταμωθούμε! φώναζε τρέχοντας προς τα κεί που είχε φύγει ο σύτροφός του.

Μ' ένα πήδημα, ή μίς Έλεν

— Η μίς Μπάρκλεϊ!

Πραγματικά ήταν ή Έλεν, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

Μία ματιά μονάχα της έφτασε για ν' αντίληφθ' την κατάσταση και το φορικό κίνδυνο που άπειλούσε τον Ρομπέρ.

— Ά, παληάνθρωποι! Κτήνη! φώναζε με φωνή που έτρεμε από περιφρόνηση.

Ηδ' ο Ντολάριος έφευγε προς μία έσωτερική έξοδο.

Ο Μπεράρ φώνηκε μία στιγμή σαν νάθελε ν' αντίσταθ' στη νέα, αλλά το πληγωμένο του μπράτσο δεν μπορούσε να κινήθ' κι' ένας τρίτος πυροβολισμός της μίς Έλεν τον έκανε ν' άποφασίσ' να το σκάσει.

— Θα ξαναταμωθούμε! φώναζε τρέχοντας προς τα κεί που είχε φύγει ο σύτροφός του.</

είχε βρεθεί κοντά στο άμυνι. Η τεραστία σφύρα δεν βρισκόταν πια παρά σε απόσταση λίγων εκατοστών από το στόμα του Μορού.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναζε η νέα με μία φωνή απελπιμένη. Δεν έρχεται κανένας λοιπόν;

— Άντιο, Έλλην! Άντιο! ψιθύρισε ο Ρομπέρ.

— Ω! μα θα σας σώσω!... Καί, πετώντας το πιστόλι της, που δεν της χρειαζόταν πια, η μίς Μπαρκλέϊ έπιασε το νέο από τους ώμους, κι έπειτα τον τράβηξε με μία δύναμη για την οποία δεν πίστευε ικανό τον έαυτο της.

Ύστερα από ένα δευτερόλεπτο, ο Μορού κυλίστηκε στο δάπεδο, ενώ η μίς Έλλην, εξαντλημένη από την προσπάθεια, έπεφτε στα γόνατα.

Την ίδια στιγμή, ο «Παντοσπάστης» χτύπησε πάνω στο άμυνι μ' ένα βαρύ γδούπο.

— Σώθηκε!... Θεέ μου, ευχαριστώ!... ψιθύρισε η νέα.

Καί, μην έχοντας πια δυνάμεις, συντριμμένη από τη συγκίνηση, έπεσε καταγής, πλάι σ' εκείνον που τον είχε τραβήξει κυριολεκτικά από τα νύχια του θανάτου.

Ο Ρομπέρ νόμιζε πως ήταν πληγωμένος, πως θα πέθαινε, κι άφησε μία κραυγή απελπισίας: — Βοήθεια!... Βοήθεια!

Πολυάριθμα όχημα ακούστηκαν στην αυλή και, σχεδόν άμέσως, καμιά δεκαριά πρόσβα, μπήκαν μέσα στην αίθουσα, όπου είχε εκτυλιχθεί η δραματική αυτή σκηνή.

Ανάμεσα τους, ήταν ο σέρ Μπαρκλέϊ, ο Λουί Βερόν κι ο Λουίσι Μουσέλα. Οι άλλοι ανήκαν στο εργατικό προσωπικό του εργοστασίου.

Ακούγοντας τους πυροβολισμούς και τις απελπιμένες κραυγές των δύο νέων, είχαν προστρέξει όλοι, φερόμενοι μήπως συνέβη δυστύχημα.

Μ' ένα πήδημα, ο συνταγματάρχης έπεσε άπανω στο ανάστρο, κορμί της κόρης του.

— Έλλην, παιδί μου!

— Θεέ μου! Μήπως πέθανε; ψιθύρισε ο Μορού.

— Όχι! Η καρδιά της χτυπάει! είπε επεμβαίνοντας ο Βερόν, που, πιο ήρεμος από τους άλλους, είχε άκουμπήσει το χέρι του πάνω στο στήθος της νέας. Μα ποιος σ' έδεσε έτσι; Ποιος έριξε εκείνες τις τιτολιές;

— Ο Μπερόν κι ο Ντολάριος... "Α! Οί κάταραμένοι!

— Πάντοτε γυτό! μουρμούρισε ο Λουί, κοδώντας βιαστικά τα σχοινιά που έδεναν το φίλο του. Δεν θα τους έχω λοιπόν ποτέ στη μπούκα του πιστολιού μου; Από πού έφυγαν;

— Από δω!... Ακολουθήστε με!... φώναξε ο Ρομπέρ, και, σηκώνοντας το πιστόλι που είχε πετάξει η μίς Έλλην, ώρμησε προς την έξοδο, απ' την οποία είχαν περάσει οι δύο κακοί.

Αλλ' η πόρτα εκείνη ήταν γερά άμπαρωμένη. Εύτυχως, τα εργαλεία δεν έλειπαν, ούτε τα χέρια, γιατί ο Μουσέλα κι ο εργάτης του,...

ΕΠΙΠΛΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75... Τηλ. 55-633

που όλοι τους αγαπούσαν παλόν τον Ρομπέρ, είχαν τρέξει μαζί με τους δυο Γάλλους.

Με μερικά χτυπήματα ενός λαστού, η πόρτα έσπασε κι ο δούλος ώρμησε ανάμεσα από τα εργαστήρια.

Αλλά του κάκου έψαξαν, επί μιάν ώρα, τα διάφορα κτίρια του εργοστασίου.

Ο Μπερόν κι ο Ντολάριος είχαν φύγει, και κάτι ίχνη αίματος, που ανακάλυψαν πάνω σ' έναν τοίχο, που χώριζε την πίσω αυλή από ένα οικόπεδο, έδειχναν πως οι κακοί γοιγοί τόχαν σκάσει από κει.

— Τί κρίμα που δεν τους πιάσαμε! είπε ο δόν Λουίσι. Αυτή την ώρα, που στην πόλη έχει κηρυχθεί ο στρατιωτικός νόμος, θα τους παρόδινα στις στρατιωτικές άρχες, κι ένα εκτελεστικό απόσπασμα θα μάς άπήλλαξε απ' αυτά τα καθάρματα...

— Ναί, είχε κοίμα, ψιθύρισε ο Βερόν με ύφος σοβαρό, γιατί, εφ' όσον δεν θα τους έχουμε σκοτώσει σάν λυσσασμένα σκυλιά, θα τους ξαναδρίσκουμε πάντοτε στο δρόμο μας.

— Γιατί μιλάτε για στρατιωτικό νόμο, σενιόρ; ρώτησε την ίδια στιγμή ο Μορού.

Με λίγα λόγια, ο διοικητής του εξήγησε πως είχαν συμβεί σοβαρά γεγονότα στα σύνορα.

Το ίδιο εκείνο πρωί, ένα σώμα από δεκαπέντε χιλιάδες άντρες, που ανήκαν στο στρατό της Χίλης, ύποστηριζόμενο από πολλές εκατοντάδες Ινδοί πολέμιων, είχε εισβάλει στη Βολιβία, απειλώντας την πολιτική ελευθερία της. Δεν περιμέναν επίθεσι από κείνο, το μέρος, κι έτσι η Οριζάνα δεν είχε παρά μόνο ολιγάριθμη φρουρά.

— Μόλις μαθευτηκε αυτή η

είδησι, η Κυβέρνησι κήρυξε το στρατιωτικό νόμο, και διέταξε όλους τους ξένους να εγκαταλείψουν την πρωτεύουσα μέσα σε δώδεκα ώρες, γιατί υπάρχει φόβος μήπως οι Χιλιανοί, που είναι πολυάριθμοι εδώ, δημιουργήσουν ταραχές. Να γιατί οφείλω να κλείσω το εργοστάσιό μου, κατέληξε ο βιομήχανος. 'Επί τη ευκαιρία, σενιόρ, πάρτε και τα λεφτά σας!

Καί, λέγοντας αυτά, ο δόν Μουσέλα έδωσε στον Ρομπέρ ένα φάκελλο που περιέκλειε το ποσόν των ήμερομισθίων του.

Μιλώντας έτσι, είχαν ξαναγυρίσει στην αίθουσα της σφύρας.

Ο σέρ Μπαρκλέϊ κι η κόρη του, που είχε συνέλθει από τη λιποθυμία της, περιμέναν τους συντρόφους τών.

Ενώ ο Βερόν έλεγε στον αξιωματικό για την άποτυχία των έρευνών τους, ο Ρομπέρ είχε πλησιάσει την Έγγλεζο-πούλα.

— Μίς Έλλην!... Ευχαριστώ!... ψιθύρισε.

— Ρομπέρ!... Ρομπέρ!...

Ήσαν πολύ συγκινημένοι, ώστε να μπορέσουν να πούν περισσότερα. Τα χέρια τους σφίχθηκαν δυνατά.

Ύστερα από λίγο, οι τέσσερες φίλοι, αφού άποκαιρέτησαν το δόν Μουσέλα, έφυγαν από το εργοστάσιο.

Σκόπευαν να γυρίσουν στο ξενοδοχείο, για να προετοιμαστούν για άναχώρησι ώστε να φύγουν από τη Βολιβιανή πρωτεύουσα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Κατά τις έξι, κατώντας τις άποσκευές τους, διευθύνθηκαν προς το σταθμό.

— Θα πάρουμε το πρώτο τραίνο που θα φύγη προς ο-ποιδήποτε κατεύθυνσι, είχε πη

ο συνταγματάρχης.

— Βέβαια, όπως κι' εσείς, κι' εγώ βιάζομαι να εγκαταλείψω αυτή την πόλη, γιατί, αν μείνω περισσότερο, φοβούμαι μήπως σας εκθέσω στους ίδιους κινδύνους, είπε ο Μορού.

Πλήθος πολύ πλημύριζε τους δρόμους, φωνάζοντας: «Θάνατος στους Χιλιανούς!».

Σ' όλα τα σταυροδρόμια είχαν στηθεί έξεδρες, ντυμένες με τα έθνικά χρώματα, όπου ήταν εγκατεστημένοι αξιωματικοί και υπάλληλοι, που ενέγραφαν έβελοντες.

Πολυάριθμοι νεοί, απ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, πήγαιναν να έγγραφουσε, ενώ ο κόσμος χειροκροτούσε.

Κάθε τόσο, περνούσε ένα τμήμα στρατιωτικό. Ακούγονταν τότε ένθουσιώδεις ζητωκραυγές. Οι άντρες κουνούσαν τα καπέλλα τους, οι γυναίκες τις σάρπες των και, πάνω από τα μολυβόνια, έφαιναν τους στρατιώτες με τραγούδια.

— Αυτό ο πόλεμος θα εινε τρομερό, παρατήρησε ο συνταγματάρχης. Οι Χιλιανοί κι οι Βολιβιανοί ισούνται χρώνια τώρα.

— Αυτό φοβούμαι κι' εγώ! παραδέχτηκε ο Βερόν.

Ο Ίλιγγος

Στο άναμεταξύ, όσο οι ταξιδιώτες μας πλησίαζαν στο σταθμό, τόσο το πλήθος γινόταν πιο πυκνό.

Στην αίθουσα άναμονής, ήταν ακόμα χειρότερα. Όλοι εκείνοι, που έπρόκειτο να φύγουν, βρίσκονταν εκεί, πολιορκώντας τις θύρες είσιτρίων.

— Μπα!... Τα πεζοδρόμια τα φυλάει στρατός! παρατήρησε ο Μορού.

— Να ο στρατηγός Άλμείδα, στού οποίου είχα αναλάβει υπηρεσία, είπε ο Βερόν, δείχνοντας έναν αξιωματικό ψηλό άναστήματος, που έβγαίνει από το γραφείο του σταθμάρχη. Έλάτε, φίλοι μου. Από το στρατηγό θα μάθουμε τί πρέπει να κάνουμε.

Αφού σπρώχτηκαν με πολλούς, κατάρωσαν να πλησιάσουν τον αξιωματικό.

Όταν έμαθε πως ο σέρ Μπαρκλέϊ ήταν συνταγματάρχης του άγγλικού στρατού, έβαλε τους τέσσερες φίλους σε μία εύρύχωρη αίθουσα όπου πέντε-έξι άτομα συσκέπονταν.

— Αυτοί οι κύριοι εινε μηχανικοί των σιδηροδρόμων, τους εξήγησε ο στρατηγός Άλμείδα. Όλοι τους, αυτή τη στιγμή, υπάγονται στη στρατιωτική υπηρεσία. Το καταλαβαίνετε αυτό, δεν είν' έτσι συνταγματάρχες;

Ακούγοντας τον τίτλο του συνταγματάρχη, οι μηχανικοί στράφηκαν.

— Ασφαλώς! άπάντησε εκείνος.

Ο Άλμείδα τους παρουσία-

ΜΕΝΙΠΟΥ
Ελένη Κικίδου
(ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ)
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
(ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ)
Όσοι έπισκεφθουν 9-1 και 5-7 ΜΕΤΣΟΒΟΥ 19
Στάσις Μουσείου Τηλ. 63.673

Στυλογράφοι πένναι διασκεύας και ανταλλακτικά αυτών. Χαριλάου Τρικούπη 7. Άριθ. Γραφείου 2. Τηλ. 22.617

ΛΑΝΟΛΙΝ ΜΕΛΠΑΝ.
• Τότε άμέσως δ' άντιληφθήτε τα δαυστουργά άποτελέσματα της ΜΕΛΠΑΝ, διότι το δέρμα σας δά άποκτήση άμέσως την φρεσκάδα των 20 έτών, και δά ζηλευσών όλες την όμορφιά σας.
• Χρησιμοποιείτε άποκλειστικώς την ΜΕΛΠΑΝ, το μόνο γνήσιο παρασκεύασμα Λανολίνης.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑΣ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ

σε τον Μπαρκλέϊ και καθώς ο στρατηγός άνήγγειλε πως έπρόκειτο να φύγη επί κεφαλής ενός συντάγματος, για την Οριζάνα, όπου η κατάστασι ήταν κρίσιμη, ο Πρόεδρος της 'Εταιρείας Σιδηροδρόμων, ένας ψηλός γέρος με λευκή γενειάδα, τον διέκοψε:

— Στρατηγέ μου, φοβούμαι πως η άναχώρησί σας θ' άγορησθή πολύ. Οι άνθρωποι μας τρομοκρατήσαν από τις σκληρότητες που διαπράττουν οι Ινδοί του Χιλιανού στρατού, άρνούνται να φύγουν για την Οριζάνα, που λέν ότι πολιορκείται ήδη. Ένας μόνο δέχεται να εργαστή. Εινε ένας μηχανικός, δά στείλω να τον φωνάξουν. "Α, να τος!

— Ένας άντρας ντυμένος με μπλέ ρούχα, μπήκε πραγματικά, εκείνη τη στιγμή.

Ήταν μεσαίου άναστήματος, άλλ' όλες του οι κινήσεις έδειχναν έναν άντρα γεροδεμένο. Κάτω από τα πυκνά κατάρμα φρύδια του, τα μικρά του μάτια έλκοιαν άνήσυχια.

— Πλησιάστε, Βιττόριο, είπε ο Διευθυντής με καλασύνη. Δέχεται κανένας από τους θερμομαστές μας να σας συνοδεύσει; — Όχι, σενιόρ!

— Ωστόσο, αν ως αύριο το πρωί, οι πεντακάσι στρατιώτες μου κι' εγώ δεν βρισκόμαστε στην Οριζάνα, η πόλις εινε χαμένη! φώναξε ο στρατηγός.

— Στρατηγέ μου, μπορώ να άδηγήσω μονάχος το τραίνο. Θα κάνω τη δουλειά και χωρίς το θερμομαστή!

— Αν σας έδιναν ως βοηθό έναν από τους έθελοντές; ξαναφώναξε ο στρατηγός αφού σκέφτηκε λίγο.

— Δεν χρειάζεται, σενιόρ, είπε ζωγρά ο Βιττόριο. Αφού δεν θα εινε συνηθισμένος στην

εργασία του θερμομαστού, δεν θα κινή τίποτε άλλο παρά να με δυσκολεύει.

Εκείνη τη στιγμή, ο Μορού προχώρησε ένα βήμα.

Η ύπηρεσία μου στα χαλυδουργεία του δόν Μουσέλα, μ' έχει κάπως έδεικνώνει μ' αυτή τη δουλειά, είπε. "Αν με θέλετε, στρατηγέ μου, είμαι στη διάθεσί σας.

— Άλλ' αυτό εινε τρέλλα! φώναξαν ο σέρ Μπαρκλέϊ κι' η μίς Έλλην.

— Λογικάτα, τουναντίον! Θα ταξιδέψω δωρεάν και θα έξοικονομήσω έτσι τα λίγα μου λεφτά. Θα εγκαταλείψω την Οριζάνα προτού άποκλεισθή και θα σας συναντήσω σ' ένα από τα λιμάνια του Ειρηνικού, στο Μοντόριο, παραδείγματος χάριν.

— Όσο κι' αν έπείμαιν οι σύντροφοί του, ο Μορού άρνήθηκε ν' άλλάξη το σχέδιό του.

— Κάνετε λοιπόν όπως θέλετε, πεισματάρη! είπε τέλος ο σέρ Μπαρκλέϊ, σφίγγοντάς του το χέρι.

— Σενιόρ, είστε ένας γενναίος, κι' η Βολιβία δεν θα λησμονήσει ποτέ την ύπηρεσία που της προσφέρετε σήμερα!

— Όσο για τον Βιττόριο δεν φαίνεται και τόσο ικανοποιημένος, και κάτι σιγανουμουρμούρισε, ρίχνοντας προς το Γάλλο ματιές έχθρικές, που κανένας δεν τις πρόσεξε.

Ο στρατηγός Άλμείδα έδωσε στο συνταγματάρχη ένα συστατικό γράμμα για το στρατιωτικό διοικητή του Μοντάριο, και συμφωνήθηκε να συναντηθούν οι τέσσερες, φίλοι, μέσα σε δέκα μέρες, σ' εκείνη την πόλη.

Αποαιρετίστηκαν σύντομα, γιατί ο στρατηγός βιάζονταν να φύγη.

— Στρατηγέ μου, είπε ξαφνικά ο Βερόν, αν με θέλατε, θα σας πρότεινα να καταταχθώ έβελοντάς ως την Οριζάνα. Έχω ύπηρετήσει στη Γαλλία στο σύνταγμα άεροβολιστών και...

— Έλάτε λοιπόν, φίλε μου, έλάτε!

Ύστερα από λίγα λεπτά, το τραίνο, στο οποίο είχε λάθει θέσι το σύνταγμα, ξεκινούσε άργά από το σταθμό της Βολιβιανής πρωτεύουσας.

Ο μηχανικός Βιττόριο δέχτηκε με μούτρα κατεβασμένα τις ύπηρεσίες του Μορού.

Όταν ο νεαρός ήθοποιός φόρεσε ένα σακκάκι κι' ένα παντελόνι μπλέ, για να προφυλάξη το κοστούμι του, ο Βιττόριο του είπε:

— Άνεβθε στην πλατφόρμα, σενιόρ. Θα δυναμώστε τις φωτιές, γιατί ξεκινάμε.

— Πολύ καλά, πηγαίνα! άπάντησε εύθυμα ο καλλιτέχνης.

Ύστερα από λίγο, έφριχνε μεγάλες φωτιές κάρβουνου στον άναμμένο φούρνο της άτμομηχανής.

Στο άναμεταξύ, ο Βερόν φορούσε μία στολή, στην άποθήκη που βρισκόταν στο σταθμό. Του έδωσαν ένα άμπεχονο κι' ένα παντελόνι πράσινα, με κόκκινα γαλόνια, ένα πηλίκιο του ίδιου χρώματος, ένα τουφέκι, μία λόγχη, ένα σακκίδιο και σφαίρες.

Αφού σπρώχτηκαν με πολλούς, κατάρωσαν να πλησιάσουν τον αξιωματικό.

Όταν έμαθε πως ο σέρ Μπαρκλέϊ ήταν συνταγματάρχης του άγγλικού στρατού, έβαλε τους τέσσερες φίλους σε μία εύρύχωρη αίθουσα όπου πέντε-έξι άτομα συσκέπονταν.

— Αυτοί οι κύριοι εινε μηχανικοί των σιδηροδρόμων, τους εξήγησε ο στρατηγός Άλμείδα. Όλοι τους, αυτή τη στιγμή, υπάγονται στη στρατιωτική υπηρεσία. Το καταλαβαίνετε αυτό, δεν είν' έτσι συνταγματάρχες;

Ακούγοντας τον τίτλο του συνταγματάρχη, οι μηχανικοί στράφηκαν.

— Ασφαλώς! άπάντησε εκείνος.

Ο Άλμείδα τους παρουσία-

ΛΑΝΟΛΙΝ ΜΕΛΠΑΝ.
• Τότε άμέσως δ' άντιληφθήτε τα δαυστουργά άποτελέσματα της ΜΕΛΠΑΝ, διότι το δέρμα σας δά άποκτήση άμέσως την φρεσκάδα των 20 έτών, και δά ζηλευσών όλες την όμορφιά σας.
• Χρησιμοποιείτε άποκλειστικώς την ΜΕΛΠΑΝ, το μόνο γνήσιο παρασκεύασμα Λανολίνης.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑΣ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ

στον Μπαρκλέϊ και καθώς ο στρατηγός άνήγγειλε πως έπρόκειτο να φύγη επί κεφαλής ενός συντάγματος, για την Οριζάνα, όπου η κατάστασι ήταν κρίσιμη, ο Πρόεδρος της 'Εταιρείας Σιδηροδρόμων, ένας ψηλός γέρος με λευκή γενειάδα, τον διέκοψε:

— Στρατηγέ μου, φοβούμαι πως η άναχώρησί σας θ' άγορησθή πολύ. Οι άνθρωποι μας τρομοκρατήσαν από τις σκληρότητες που διαπράττουν οι Ινδοί του Χιλιανού στρατού, άρνούνται να φύγουν για την Οριζάνα, που λέν ότι πολιορκείται ήδη. Ένας μόνο δέχεται να εργαστή. Εινε ένας μηχανικός, δά στείλω να τον φωνάξουν. "Α, να τος!

— Ένας άντρας ντυμένος με μπλέ ρούχα, μπήκε πραγματικά, εκείνη τη στιγμή.

Ήταν μεσαίου άναστήματος, άλλ' όλες του οι κινήσεις έδειχναν έναν άντρα γεροδεμένο. Κάτω από τα πυκνά κατάρμα φρύδια του, τα μικρά του μάτια έλκοιαν άνήσυχια.

— Πλησιάστε, Βιττόριο, είπε ο Διευθυντής με καλασύνη. Δέχεται κανένας από τους θερμομαστές μας να σας συνοδεύσει; — Όχι, σενιόρ!

— Ωστόσο, αν ως αύριο το πρωί, οι πεντακάσι στρατιώτες μου κι' εγώ δεν βρισκόμαστε στην Οριζάνα, η πόλις εινε χαμένη! φώναξε ο στρατηγός.

— Στρατηγέ μου, μπορώ να άδηγήσω μονάχος το τραίνο. Θα κάνω τη δουλειά και χωρίς το θερμομαστή!

— Αν σας έδιναν ως βοηθό έναν από τους έθελοντές; ξαναφώναξε ο στρατηγός αφού σκέφτηκε λίγο.

— Δεν χρειάζεται, σενιόρ, είπε ζωγρά ο Βιττόριο. Αφού δεν θα εινε συνηθισμένος στην

εργασία του θερμομαστού, δεν θα κινή τίποτε άλλο παρά να με δυσκολεύει.

Εκείνη τη στιγμή, ο Μορού προχώρησε ένα βήμα.

Η ύπηρεσία μου στα χαλυδουργεία του δόν Μουσέλα, μ' έχει κάπως έδεικνώνει μ' αυτή τη δουλειά, είπε. "Αν με θέλετε, στρατηγέ μου, είμαι στη διάθεσί σας.

— Άλλ' αυτό εινε τρέλλα! φώναξαν ο σέρ Μπαρκλέϊ κι' η μίς Έλλην.

— Λογικάτα, τουναντίον! Θα ταξιδέψω δωρεάν και θα έξοικονομήσω έτσι τα λίγα μου λεφτά. Θα εγκαταλείψω την Οριζάνα προτού άποκλεισθή και θα σας συναντήσω σ' ένα από τα λιμάνια του Ειρηνικού, στο Μοντόριο, παραδείγματος χάριν.

— Όσο κι' αν έπείμαιν οι σύντροφοί του, ο Μορού άρνήθηκε ν' άλλάξη το σχέδιό του.

— Κάνετε λοιπόν όπως θέλετε, πεισματάρη! είπε τέλος ο σέρ Μπαρκλέϊ, σφίγγοντάς του το χέρι.

— Σενιόρ, είστε ένας γενναίος, κι' η Βολιβία δεν θα λησμονήσει ποτέ την ύπηρεσία που της προσφέρετε σήμερα!

— Όσο για τον Βιττόριο δεν φαίνεται και τόσο ικανοποιημένος, και κάτι σιγανουμουρμούρισε, ρίχνοντας προς το Γάλλο ματιές έχθρικές, που κανένας δεν τις πρόσεξε.

Ο στρατηγός Άλμείδα έδωσε στο συνταγματάρχη ένα συστατικό γράμμα για το στρατιωτικό διοικητή του Μοντάριο, και συμφωνήθηκε να συναντηθούν οι τέσσερες, φίλοι, μέσα σε δέκα μέρες, σ' εκείνη την πόλη.

Αποαιρετίστηκαν σύντομα, γιατί ο στρατηγός βιάζονταν να φύγη.

— Στρατηγέ μου, είπε ξαφνικά ο Βερόν, αν με θέλατε, θα σας πρότεινα να καταταχθώ έβελοντάς ως την Οριζάνα. Έχω ύπηρετήσει στη Γαλλία στο σύνταγμα άεροβολιστών και...

— Έλάτε λοιπόν, φίλε μου, έλάτε!

Ύστερα από λίγα λεπτά, το τραίνο, στο οποίο είχε λάθει θέσι το σύνταγμα, ξεκινούσε άργά από το σταθμό της Βολιβιανής πρωτεύουσας.

Ο μηχανικός Βιττόριο δέχτηκε με μούτρα κατεβασμένα τις ύπηρεσίες του Μορού.

Όταν ο νεαρός ήθοποιός φόρεσε ένα σακκάκι κι' ένα παντελόνι μπλέ, για να προφυλάξη το κοστούμι του, ο Βιττόριο του είπε:

— Άνεβθε στην πλατφόρμα, σενιόρ. Θα δυναμώστε τις φωτιές, γιατί ξεκινάμε.

— Πολύ καλά, πηγαίνα! άπάντησε εύθυμα ο καλλιτέχνης.

Ύστερα από λίγο, έφριχνε μεγάλες φωτιές κάρβουνου στον άναμμένο φούρνο της άτμομηχανής.

Στο άναμεταξύ, ο Βερόν φορούσε μία στολή, στην άποθήκη που βρισκόταν στο σταθμό. Του έδωσαν ένα άμπεχονο κι' ένα παντελόνι πράσινα, με κόκκινα γαλόνια, ένα πηλίκιο του ίδιου χρώματος, ένα τουφέκι, μία λόγχη, ένα σακκίδιο και σφαίρες.

Αφού σπρώχτηκαν με πολλούς, κατάρωσαν να πλησιάσουν τον αξιωματικό.

Όταν έμαθε πως ο σέρ Μπαρκλέϊ ήταν συνταγματάρχης του άγγλικού στρατού, έβαλε τους τέσσερες φίλους σε μία εύρύχωρη αίθουσα όπου πέντε-έξι άτομα συσκέπονταν.

— Αυτοί οι κύριοι εινε μηχανικοί των σιδηροδρόμων, τους εξήγησε ο στρατηγός Άλμείδα. Όλοι τους, αυτή τη στιγμή, υπάγονται στη στρατιωτική υπηρεσία. Το καταλαβαίνετε αυτό, δεν είν' έτσι συνταγματάρχες;

Ακούγοντας τον τίτλο του συνταγματάρχη, οι μηχανικοί στράφηκαν.

— Ασφαλώς! άπάντησε εκείνος.

Ο Άλμείδα τους παρουσία-

ΛΑΝΟΛΙΝ ΜΕΛΠΑΝ.
• Τότε άμέσως δ' άντιληφθήτε τα δαυστουργά άποτελέσματα της ΜΕΛΠΑΝ, διότι το δέρμα σας δά άποκτήση άμέσως την φρεσκάδα των 20 έτών, και δά ζηλευσών όλες την όμορφιά σας.
• Χρησιμοποιείτε άποκλειστικώς την ΜΕΛΠΑΝ, το μόνο γνήσιο παρασκεύασμα Λανολίνης.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑΣ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ

στον Μπαρκλέϊ και καθώς ο στρατηγός άνήγγειλε πως έπρόκειτο να φύγη επί κεφαλής ενός συντάγματος, για την Οριζάνα, όπου η κατάστασι ήταν κρίσιμη, ο Πρόεδρος της 'Εταιρείας Σιδηροδρόμων, ένας ψηλός γέρος με λευκή γενειάδα, τον διέκοψε:

— Στρατηγέ μου, φοβούμαι πως η άναχώρησί σας θ' άγορησθή πολύ. Οι άνθρωποι μας τρομοκρατήσαν από τις σκληρότητες που διαπράττουν οι Ινδοί του Χιλιανού στρατού, άρνούνται να φύγουν για την Οριζάνα, που λέν ότι πολιορκείται ήδη. Ένας μόνο δέχεται να εργαστή. Εινε ένας μηχανικός, δά στείλω να τον φωνάξουν. "Α, να τος!

— Ένας άντρας ντυμένος με μπλέ ρούχα, μπήκε πραγματικά, εκείνη τη στιγμή.

Ήταν μεσαίου άναστήματος, άλλ' όλες του οι κινήσεις έδειχναν έναν άντρα γεροδεμένο. Κάτω από τα πυκνά κατάρμα φρύδια του, τα μικρά του μάτια έλκοιαν άνήσυχια.

— Πλησιάστε, Βιττόριο, είπε ο Διευθυντής με καλασύνη. Δέχεται κανένας από τους θερμομαστές μας να σας συνοδεύσει; — Όχι, σενιόρ!

— Ωστόσο, αν ως αύριο το πρωί, οι πεντακάσι στρατιώτες μου κι' εγώ δεν βρισκόμαστε στην Οριζάνα, η πόλις εινε χαμένη! φώναξε ο στρατηγός.

— Στρατηγέ μου, μπορώ να άδηγήσω μονάχος το τραίνο. Θα κάνω τη δουλειά και χωρίς το θερμομαστή!

— Αν σας έδιναν ως βοηθό έναν από τους έθελοντές; ξαναφώναξε ο στρατηγός αφού σκέφτηκε λίγο.

— Δεν χρειάζεται, σενιόρ, είπε ζωγρά ο Βιττόριο. Αφού δεν θα εινε συνηθισμένος στην

εργασία του θερμομαστού, δεν θα κινή τίποτε άλλο παρά να με δυσκολεύει.

Εκείνη τη στιγμή, ο Μορού προχώρησε ένα βήμα.

Η ύπηρεσία μου στα χαλυδουργεία του δόν Μουσέλα, μ' έχει κάπως έδεικνώνει μ' αυτή τη δουλειά, είπε. "Αν με θέλετε, στρατηγέ μου, είμαι στη διάθεσί σας.

— Άλλ

Εἶσι νὰ φτάσῃ ὁποιαδήποτε βοήθεια στὴν Ὀριζάνη. Πιθανόν, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, νὰ χρειαστῇ ν' ἀλλάξετε κατεύθυνσι...

— Ποτέ! Ἐφ' ὅσον δὲν πεισθῶ ἀπολύτως πὼς εἶνε ἐντελὼς ἀδύνατον νὰ προχωρήσω! Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο ἔλεγε στὸ Μορῦ:

— Μείνετε στὴν πλατφόρμα, συνάδελφε, θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς σταθμεύσεως γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσω μερικὰ ἐξαρτήματα μπουστά.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ μηχανικός πῆδησε στὴ γραμμὴ καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Μορῦ, ποὺ εἶχε σκύψει καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα νόμισε πὼς τὸν εἶδε νὰ συναντᾷ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ξαφνικά, εἶχε βγῆ πρὶν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν κακτῶν, ποὺ ὑπῆρχαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

«Ἀσφαλῶς, ὁ Βιττόριο κουδεντιάσει μὲ κανένα συνάδελφό του, σκέφτηκε, ἐκτός ἀν, αὐτός, ποὺ τὸν παίρνω γιὰ ἄνθρωπο, εἶνε ὁ ἴσκιος κανενὸς δέντρου».

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ὁ στρατηγὸς Ἀλμεΐδα, ὁ Βερόν κι' ὁ σταθμάρχης πλησίασαν στὴν ἀτμομηχανή.

— Ποῦ εἶνε ὁ μηχανικός; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Βιττόριο! Βιττόριο! φώναξε ὁ Ρομπέρ.

— Ἐδῶ εἶμαι!... Ἐδῶ εἶμαι!... ἀπάντησε ὁ μηχανικός τρέχοντας.

Ἐνῶ ὁ στρατηγὸς τὸν κατὰτόπιζε πάνω στὴν κατὰστασι καὶ τοῦ συνιστοῦσε νὰ διπλασιάσῃ τὴν προσοχή του, ὁ Ρομπέρ κι' ὁ Λοῦϊ ἄλλαξαν μερικές λέξεις.

— Δὲν εἶσαι πολὺ κουρασμένος; ρώτησε ὁ Βερόν.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι. Προτιμῶ καλλίτερα νὰ εἶμαι ἐδῶ παρά μέσα στὰ καταραμένα τὰ βαγόνια σας, ὅπου σκάει κανεὶς!

— Ἐλα τώρα!

— Λοιπὸν, ἔμπρός! διάταξε

Artista

Διαλέξτε τὴν ἑορδα σας γιὰ εἶναι **Artista**

* Ἀντὶ ἁγνῶν * Ἐξαιρετικὴ ἀποκατάσταση

ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ὁ στρατηγός. Οἱ δύο φίλοι ἐσφίξαν ἀλλήλῃ μιὰ φορὰ τὰ χέρια, κι' ἔπειτα ὁ Βερόν κι' ὁ ἀρχηγὸς τὸν γύρισαν βιαστικοί στὸ βαγόνι τους. Ἡ ἀτμομηχανὴ σφύριζε ξαφνικά, καὶ τὸ τραῖνο συνέχισε τὴν πορεία του μέσα στὴ νύχτα.

Προχώρησαν ἔτσι ἐπὶ μισὴ ὥρα.

Ἐνα γκριζὸ φῶς πρόβαλε τώρα στὸν οὐρανὸ, φωτίζοντας τ' ἀντικείμενα μὲ μιὰν ἀκαθόριστὴ λάμψη.

Ξαφνικά, τὸ τραῖνο λιγδότησε τὴν ταχύτητά του καὶ μπήκε σὲ μιὰ βαθυὰ χαράδρα.

— Συνάδελφε, πῆγαινε νὰ λαδῶσαι, τοὺς μπουστίνους κυλίνδρους, διάταξε ὁ Βιττόριο. Εἶνε κάτι ποὺ δὲν δουλεύει ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά...

— Καλὰ... Καλὰ... Πάω!

Κι' ὁ Μορῦ, παίρνοντας ἕνα λαδοτήρι, προχώρησε, ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος, στὸ στενὸ καὶ γλυστερὸ μεταλλικὸ ἀνάβαθρο, ποὺ ἐπέτρεπε νὰ κἀν κανεὶς τὸ γύρο τῆς ἀτμομηχανῆς.

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, τὸ ἀτσάλινο τέρας φαινόταν νὰ τρέμει.

Ἐνας φρικτὸς θόρυβος ἀκουγόταν ἀπὸ τὴ ρόδες ποὺ ἐμοιαζε σὰν νὰ καταβρόχιζαν τις ράγες.

Ὁ Ρομπέρ, πιάστηκε μὲ τὸ δεξιὸ του χερὶ ἀπ' τὰ κάγκελλα, ποὺ στεφάνωναν τὸ θόλο τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ προχώρησε ὀργὰ πρὸς τὸ ἐμπρός.

«Δὲν εἶνε στιγμὴ νὰ μούρθη ἱλιγγος, σκέφτηκε. Ἄλλα τί ζαλάδα, Θεέ μου!»...

Ὁ προδότης

«Ἄν ἐπέφτε, ὁ θάνατος ἦταν μοιραῖος, ἀναπόφευκτος, κάτω ἀπ' τὴν ρόδες τοῦ τραίνου».

Τέλος, ὁ ἥθοποιὸς ἔφτασε στὴ στενὴ γαλαρία κι' ἐρρίξε μιὰ ματιὰ γύρω του. Ἀντελήφθη πὼς βρισκόταν στὰ μισὰ τῆς χαράδρας, ποὺ βαστοῦσε ἄλλο ἕνα χιλιόμετρο ἀκόμα.

— Λοιπὸν, ἄς σὲ λαδῶσουμε, γιὰ, γιὰ, γιὰ φαίνεται πὼς ἔχεις ἀνάγκη! ψιθύρισε εὐθύμα ὁ Γάλλος.

Καί, συμμαζεμένους πάνω στὸ στενὸ ἐκεῖνο χώρισμα, ἔσκυψε πρὸς τὸ ἐμβόλο.

Ξαφνικά, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε πρὸς τὰ δεξιά.

— Διάβολε! Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; φώναξε ὁ Ρομπέρ ποὺ ἀναπήδησε ἀπὸτομα.

Σηκώνοντας τὰ μάτια, διέκρινε τότε μερικοὺς ἀνθρώπους, ὀπλισμένους μὲ τουφέκια, ποὺ εἶχαν προβάλεῖ στὴν κορυφὴ τῆς πλαγιάς.

Ἦσαν Χιλιανοί, γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Δὲν ἔχω παρά νὰ ξαναγυρίσω στὴ θέσι μου καὶ γρηγορὰ μάλιστα, ἀν δὲν θελῶ νὰ φῶ καμμιὰ σφαῖρα! μουρμούρισε βιαστικὸς στὴν πλατφόρμα.

Μόλις εἶχε διανύσει τὸ μισὸ διάστημα κι' ἕνας χαρακτηριστικὸς κρότος ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ ρόδες.

— Διάβολε! Ὁ Βιττόριο σφίγγει τὰ φρένα!... Εἴμαστε προδομένοι! γρύλλισε ὁ νέος, καταλαβαίνοντας τέλος τὴν ἀλήθεια. Ὁ πυροβολισμὸς, ποὺ ἄκουσα πρὸ ὀλίγου, δὲν ἦταν παρά ἕνα σιγιάλο!

Καί, πετώντας τὸ λαδοτή-

ρι του, ὁ Μορῦ ὤρμησε πρὸς τὴν πλατφόρμα.

Καθὼς ἔφτασε ἐκεῖ, μιὰ κραυγὴ λίσσας τοῦ ξέφυγε.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ, ὁ προδότης μηχανικός ἐπιάνε τὴ λαβὴ ποὺ ἀδείαζε τὸν αἰμὸ. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη, καὶ τὸ τραῖνο, ποὺ ἡ ταχύτης του μίκραινε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μὲ τὸ σφίξιμο τῶν φρένων, θὰ σταματοῦσε ἐντελὼς παραδίνοντας τοὺς ἀτυχοὺς ἐπιβάτες του στοὺς Χιλιανούς, ποὺ ἐνέδρευαν στὴν πλαγιά.

Μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, ὁ Ρομπέρ τὰ κατάλαβε ὅλα αὐτά.

— Παλιάνθρωπε! φώναξε ὁρμώντας πάνω στὸν Βιττόριο.

Ὁ προδότης, ποὺ τὸν νόμιζε ἀκόμη μπροστὰ τὴν ἀτμομηχανή, ἀναπήδησε, καί, ἀφίνοντας τὴ λαβή, ὤρμησε ἐναντίον του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χερὶ.

— Ὡ, σκύλε, θὰ σοὺ μάθω ἐγώ...

Δὲν τελείωσε τὴ φράσι του.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.

Ὁ Γάλλος ἦταν δυνατός, μὰ κι' ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦταν κατώτερος οὔτε σὴν δύναμι, οὔτε στὴν εὐλυγισία.

Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ λαίμω τοῦ ἥθοποιου, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξιὸ του.

Μὲ μιὰν ἀπὸτομη σπρωξιά σχεδὸν τὸ κατάρθωσε.

Ἦδη τὸ πιστόλι του στηρι-

ζετοῦσε ἐπὶ τὸν ὀπίσθιο τοῦ Μορῦ.

Ὁ Μορῦ, ποὺ δὲν εἶχε ὄπλο — γιὰ τὸ πιστόλι του, ποὺ τοῦ τόξε πάρει ὁ Ντολάριος, εἶχε μείνει στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μουσέλα, — ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση.

Ἀπάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο πάλημα.

Πρόσωπο μὲ πρόσωπο οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγονταν δυνατὰ.

Ὁ Βιττόριο προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο του χερὶ, ποὺ τοῦ τὸ κρατοῦσε ἀκίνητο ὁ Μορῦ.

Τώρα, πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ λιγδοῦσε τὴν ταχύτητά του, οἱ σφαῖρες ἐπέφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, γιὰ τὸν Χιλιανὸ ἀναπηδούσαν, σὲ πυκνὸν ὄμιλον, ἐπάνω στὴν πλαγιά, καὶ πυροβολοῦσαν πυρὰ ὁμάδων πάνω στὰ βαγόνια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν κραυγὲς πόνου καὶ λίσσας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Βιττόριο κι' ὁ Μορῦ εἶχαν κυλῆσει πάνω στὸ κάρβουνο.



Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Πολεμικό διήγημα

πάλι, να την εξευτελίσει για την προδοσία της είχε κυριεύσει το λοχαγό. 'Αλλά πώς ήτο δυνατόν να εγκαταλείψει τη θέσι που του είχε εμπιστευθεί η Πατριδα; Μπορούσε όμως και να σκοτωθεί από τη μια μέρα στην άλλη στη μάχη. Δεν είχε λοιπόν το δικαίωμα να την δώσει για τελευταία φορά; Τρομερή πάλη γινόταν μέσα στην καρδιά του νεαρού αξιωματικού. Τέλος, νικημένος από τον έρωτα, βγήκε κρυφά, πήρε τ' αλόγο του και καλπάζοντας χάθηκε μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι.

Έπειτα από μια διγυγιάδη ιππασία λίγων λεπτών, ο 'Αντριέν έφτασε στο Σαβινύ, στην ενοχική βίλλα όπου η 'Ανριέτ τον περίμενε με αγωνία. Χτύπησε μια μικρή πόρτα που άνοιξε σε λίγο.

— 'Αντριέν!
— 'Ανριέτ!

Δυο φωνές έσκισαν τη νύχτα και η νεαρή γυναίκα έπεσε με λυγμούς στην αγκαλιά του. Ο 'Αντριέν ήξερε την αδύνηχη ιστορία του γάμου της, ήξερε πως ο πατέρας της την είχε πείσει να παντρευτεί με το στρατηγό. Γι' αυτό δεν της είχε τίποτα, δε διαμαρτυρήθηκε, υανάχα ρουφούσε τα λόγια της και την αγκάλιαζε με πάθος. Τίποτα πια δεν θα τους χώριζε στο μέλλον, αν γύριζε ζωντανός από τον πόλεμο.

Έξαφνα ακούστηκαν πυροβολισμοί που όλο και πλησίαζαν. Ο 'Αντριέν τινάχτηκε μ' ένα πήδημα κι' άρπαξε το όπλο του. Ο έχθρος είχε επιτεθεί και προχωρούσε. Κι' αυτός, ο λοχαγός 'Αντριέν Φαβιέ είχε φύγει μακριά από τη μάχη! 'Ανέθηκε στο αλσό του και καλπάζοντας γύρισε σαν τρελλός πίσω. Ήταν όμως πολύ αργά. Οι στρατιώτες του οπισθοχώρουσαν. Τους συναντούσε στο δρόμο πανικόβλητους. Ο έχθρος τους καταδίωκε άμειλικτα.

Ένα μήνα αργότερα, ο 'Αντριέν διακαζόταν στο Στρατοδικείο.

— Γνωρίζεις την κατηγορία που σε βαρύνει; τον ρώτησε ο Πρόεδρος. Κατηγορείσαι ότι εγκατέλειψες τις προφυλακές που σου είχε εμπιστευθεί η Πατρις και ότι ήλθες σε συνεννόηση με τον έχθρο. Κατηγορείσαι ως λιποτάκτης και ως προδότης.

Στις τελευταίες αυτές λέξεις, ο 'Αντριέν κλονίστηκε σαν να τον χτύπησε κεραυνός.

— Ψέμματα! φώναξε.

— Ωστόσο εξακολούθησε ο Πρόεδρος, έσύ ο ίδιος ώμολόγησες ότι έλαβες ένα γράμμα όπου ένας άγνωστος σου έγραφε δεν ξέρω τί κι' ευθύς αμέσως εγκατέλειψες τη θέσι σου. Έφ' όσον λοιπόν ισχυρίζεσαι πως το γράμμα αυτό δεν προερχόταν από τον έχθρο, πές μας ποιός σου το έστειλε. Σκέψου ότι η στρατιωτική σου τιμή, ίσως και η ζωή σου, εξαρτάται από την απάντησή αυτή.

— Αν ο 'Αντριέν όμολογούσε ποιός είχε γράψει το γράμμα, θα κατέστρεφε τη γυναίκα που λάτρευε! 'Οχι, προτιμούσε το θάνατο. 'Αλλά δεν ήταν υανάχα ο θάνατος, ήταν και η ατίμωσή! Ο θάνατος δεν τον τρόμαζε, αλλά να θεωρηθεί προδότης, να μείνει για πάντα τ' όνομά του κηλιδωμένο, αυτό ήταν κάτι φοβερό! Αγωνιζόταν απεγνωσμέ-

να για τη δική του την τιμή και για την τιμή της γυναίκας που αγαπούσε! Δυο δάκρυα ύγραναν τα μάτια του και με σταθερή φωνή είπε στον Πρόεδρο:

— Δεν μπορώ να ορκιστώ!

Η απόφασις του Στρατοδικείου βγήκε σε μία ώρα κι' ο 'Αντριέν Φαβιέ καταδικάστηκε σε θάνατο!

Τρέμοντας από την αγωνία, η 'Ανριέτ περίμενε να γυρίσει ο άντρας της για να της πει την απόφασή του Στρατοδικείου. Τέλος, η πόρτα άνοιξε κι' ο στρατηγός παρουσιάστηκε:

— Θάνατος! είπε.

— Θάνατος; φώναξε απελπισμένα η 'Ανριέτ. 'Οχι, όχι, αυτό είν' αδύνατο! Και σαν τρελλή έπεσε στα πόδια του άντρός της, παρακαλώντας τον με δάκρυα να σώσει τον 'Αντριέν.

— Δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Ο 'Αντριέν είναι ένας προδότης, ένας λιποτάκτης. Δίκαια τον καταδικάσαν.

— 'Οχι, όχι, φώναξε η 'Ανριέτ. Ο 'Αντριέν δεν είναι προδότης. Όταν εγκατέλειψε τη θέσι του δεν πήγε να συναντήσει τον έχθρο. Τό έξερω καλά. Το πρόσωπο του στρατηγού έγινε κατακόκκινο. Τα είχε μοντέψει όλα. Κι' αρπάζοντας τη δυστυχισμένη γυναίκα από το μπράτσο, φώναξε:

— Ήταν λοιπόν μαζί σου; 'Ατιμή!

— 'Οχι, όχι, δε σ' ατίμασα! Το όρκίζομαι! κρούγασε η 'Ανριέτ.

— Τότε τί έκανε με σένα;

— Μ' αγαπούσε. Τον αγαπούσα!

— Και λές πως δεν ατίμασες τ' όνομά μου; Τι άλλο ήθελες να κάνης; Να του δοθής; 'Ακουσε δώ! Δεν είσαι πιά τίποτα για μένα. Όσο για το συνένοχό σου, μπορείς να τον σώσεις, λέγοντας την αλήθεια. Μάθε όμως πως έπειδή τ' όνομά μου θα κηλιδωθεί, θ' αυτοκτονήσω!

— 'Οχι! 'Οχι! δεν θα το κάνης αυτό! φώναξε σαν τρελλή η 'Ανριέτ. Δεν θα με ρίξης στο τρομερό αυτό δίλημμα ν' αφήσω τον 'Αντριέν να τον τουφεκίσουν ή να σπρώξω έσένα στην αυτοκτονία.

— Είπα ότι είχα να πώ, απάντησε αυστηρά ο στρατηγός. Διάλεξε.

Τι έπρεπε να κάνει η δυστυχής γυναίκα; Ποιόν να σώσει; Τον αγαπημένο της ή τον άντρα της; Η 'Ανριέτ, άγρυπνη, πέρασε μία νύχτα αγωνίας.

Η μέρα που ανέτειλε ήταν μελαγχολική. Πικρά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ο 'Αντριέν έγκρινε στωικά το θάνατο. Συλλογιζόταν την 'Ανριέτ και αναρωτιόταν αν θα έπιχειρούσε να τον δει για τελευταία φορά.

Επιθυμούσε να την δει, να της ψιθυρίσει λόγια αγάπης, να της πει για στερνή φορά πόσο την έλάτρευε κι' ότι πέθαινε ευτυχισμένος που είχε κρατήσει το μυστικό του, το μυστικό που θα την εξέθετε αν το αποκάλυπτε.

Η ώρα περνούσε.

Η 'Ανριέτ δεν φαινόταν.

Σε κάθε θόρυβο, σε κάθε βήμα, ο ελλοθάνατος τινάζονταν, και κύτταζε την πόρτα.

— 'Οχι, δεν ήταν εκείνη.

Η ώρα θα ήταν επτά. Ένας ταγματάρχης παρουσιάστηκε, ενώ έξω στην αυλή των φυλακών είχε παραταχθεί το κτελεστικό στρατιωτικό απόσπασμα. Ο 'Αντριέν σηκώθηκε με προσπάθεια κι' είπε άλλα:

— Ταγματάρχα μου, είμαι έτοιμος.

Όταν, μ' επί κεφαλής τον Ιερέα, η μικρή πομπή έφτασε στην αυλή της φυλακής, ο ταγματάρχης έβλασε τις επωμίδες του 'Αντριέν και τον ώδηγησε κοντά στον τοίχο, αντίκρυ από το από-

σπασμα. Ο μελλοθάνατος ήταν χλωμός, μά θαρραλέος. Ο ταγματάρχης σήκωσε το σπαθί του:

— 'Επί σκοπόν!

Οι στρατιώτες σήκωσαν τα όπλα τους, σηματοδύνοντας τον 'Αντριέν.

— Πύρι! ακούστηκε η φωνή του ταγματάρχου.

Ο 'Αντριέν έκανε μια τελευταία προσπάθεια και φώναξε:

— Ζήτω η Γαλλία!

Την ίδια εκείνη στιγμή μια γυναίκα φάνηκε στην είσοδο της αυλής, που έ-

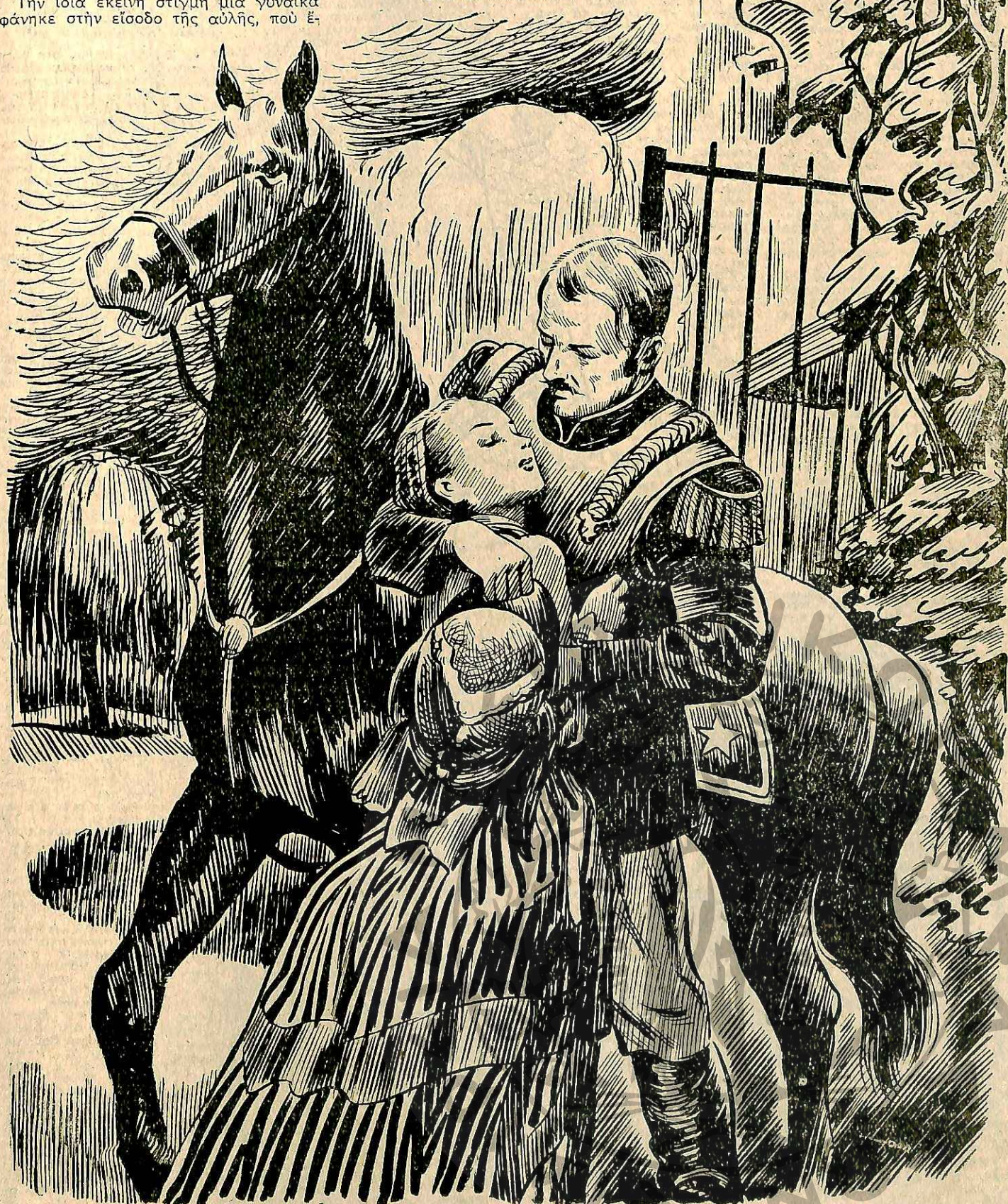
τρεχε σαν τρελλή.

— Σταθήτε! Σταθήτε! φώναξε. Είνε άθωος! Βρισκόταν στο σπίτι...

Μια όμορφη γυναίκα ακούστηκε κι' ο 'Αντριέν Φαβιέ έπεσε νεκρός, με δώδεκα σφαίρες στο στήθος. Η 'Ανριέτ άφησε μια κραυγή απελπισίας και σωριάστηκε στο λιθόστρωτο της αυλής λιπόθυμη.

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

Η νεαρή γυναίκα έπεσε με λυγμούς στην αγκαλιά του...





Η υπερμαρμένη που ζωντανέψε

Για καταπληκτική ιστορία

Τό έτος 1650 σ' ένα χωριό κοντά στην Οξφόρδη της Αγγλίας, ζούσε μια κοπέλλα που την έλεγαν Άννα Γκρήν. Ήταν εύρωστη, ροδαλή, γοητευτική, αλλά και πάρα πολύ άφελος. Ο εύγενής σερ Τόμας Ράιντ, την προσέλαβε ως υπηρέτρια και ο γυιός του την διέφευγε.

Μερικούς μήνες αργότερα, σ' ένα δωμάτιο του πύργου του Άγγλου ευγενούς, βρέθηκε το πτώμα ενός μωρού. Όλοι είπαν ότι ήταν παιδί της Άννας και την κατηγορήσαν για παιδοκτονία.

Η Άννα συνελήφθη, έμεινε τρείς βδομάδες υπόδικη στις φυλακές της Οξφόρδης και στα μέσα Νοεμβρίου του 1650, δικάστηκε και καταδικάστηκε από το Κακοκροδικείο σε θάνατο. Ένας από τους δικαστές, ήταν και ο κύριός της, ο σερ Τόμας Ράιντ.

Οι νόμοι για τις παραστρατημένες γυναίκες, την εποχή εκείνη ήταν πολύ αυστηροί. Άναστολή της ποινής και χάρις δεν χωρούσαν. Όταν έφτασε λοιπόν η προσδιωρισμένη για την εκτέλεση ημέρα, η Άννα Γκρήν, οδήγηθηκε στο ικρίωμα.

Η τραγική μελλοθάνατη έκαμε τότε την τελευταία της προσευχή, είπε ότι ήταν άθωα και καταρτίστηκε τα μέλη της οικογένειάς των Ράιντ.

Ο δήμιος πέρασε τη θηλεία στο λαιμό της και τράβηξε ύστερα απότομα το σκαμνί πάνω στο οποίο πατούσε η Άννα. Το σώμα της κοπέλλας έμεινε κρεμασμένο στον αέρα.

Όπως βεβαίως ένας από τους αυτόπτες μάρτυρες, επί μισή ώρα η Άννα έμεινε κρεμασμένη. Πολλοί από τον κόσμο που παρακολουθούσε τη φρικιαστική αυτή σκηνή, για να συντομεύσουν το τέλος του μαρτυρίου της, κρεμάστηκαν από τα πόδια της, τη χτυπούσαν στο στήθος, τη σήκωναν ψηλά και την τραβούσαν απότομα προς τα κάτω για να ξεψυχήσει. Έπενεθε τέλος ο σερφίης γιατί φοβήθηκε μήπως κοπεί το σκαμνί και διατάξει το πλήθος να απομακρυνθεί.

Κατόπιν, ξεκρέμασαν το σώμα της Άννας, έβαλαν σε μια κάσα και επέτρεψαν στον πατέρα της να το πάρει και να το πιά σπíti του για να κλάψει την άμοιρη κόρη του και να την θάψει κατόπιν.

Όταν όμως ο άτυχος πατέρας έσκυψε να φιλήσει το παιδί του, καταπληκτικός διαπίστωσε ότι η νεκρή... ανέπνεε ακόμη!

Λίγο έλειψε τότε να τρελλαθεί απ' την συγκίνησή του κι' έτρεξε να φωνάξει ένα γιατρό. Ένας από τους παρισταμένους, νομίζοντας ότι απλώς εκείνη τη στιγμή έβγαине η τελευταία πνοή ζωής, της Άννας, πήδησε πάνω στο στήθος της για να... διευκολύνει την ψυχή της να βγει! Έσπασε ευτυχώς ο γιατρός που ύστερα από μια πρόχειρη εξέταση διαπίστωσε ότι η Άννα Γκρήν, εξακολουθούσε να ζή ακόμη!

Όλοι έμειναν καταπληκτικοί. Πίστεψαν ότι κάποιο θαύμα έγινε και βάλθηκαν αμέσως να την επαναφέρουν στις αισθήσεις της.

Οι ιατρικές αντιλήψεις της εποχής εκείνης, ήταν αρκετά άφελες. Έν πρώτοις ο γιατρός άνοιξε διά της βίας τα σφιγμένα δόντια της Άννας κι' έχυσε ένα οινόπνευματώδες ποτό, ζεστό, στο λάρυγγά της.

Άρχισε έπειτα, επί ένα τέταρτο της ώρας, να τρίβει σ' όλα τα μέρη το σώμα της. Κατόπιν της άνοιξε τις φλέβες για να βγει το σκοτωμένο αίμα και με δυσκολία κατόρθωσε να σταματήσει έπειτα την αιμορραγία.

Ύστερα, αφού της έτριψαν τα πόδια και το λαιμό με ζεστό λαδί, η Άννα άρχισε ν' ανοιγοκλείνει τα μάτια της. Ήρθαν τότε δύο ακόμη γιατροί. Της πήραν κι' άλλα

αίμα, της έβαλαν έμπλαστρα κι' εξακολούθησαν να της κάνουν μασσάζ στο κορμί, ως που κουράστηκαν. Στο τέλος έβαλαν μια άλλη γυναίκα να πλαγιάσει μαζί της για να εξακολουθή να την τρίβει και να την ζεσταίνει.

Κατά το απόγευμα η Άννα άρχισε ν' αναπνέει κανονικά. Οι γιατροί φοβήθηκαν μήπως έχει πυρετό και γι' αυτό της πήραν κι' άλλο αίμα και της έδωσαν κι' άλλα... οινόπνευματώδη να πιη.

Κι' όμως παρ' όλα αυτά, την άλλη μέρα, η Άννα ήταν σχεδόν καλά. Είχε ανακτήσει τις αισθήσεις της και μπορούσε να μιλή. Παραπονιόταν ότι πονούσε ο λαιμός της κι' έλεγε ότι διψούσε τρομερά. Άρνήθηκε να πιη ζεστά, ήπιε όμως εύχαρίστως κρύα μύτρα.

Πήγαινε πλέον όλο και καλύτερα. Το γεγονός διαδόθηκε παντού κι' απ' όλα τα μέρη της χώρας άρχισε να συρρέη στο σπιτάκι των Γκρήν άπειρος κόσμος για να δει την κρεμασμένη που ξαναζωνάνεψε.

Συνωστίζονταν στις πόρτες, πηδούσαν από τα παράθυρα και με κάθε τρόπο εισχωρούσαν στο δωμάτιο όπου ήταν ξαπλωμένη ή νεκροναστήμενη. Οι γιατροί αναγκάστηκαν να ζητήσουν την επέμβαση της αστυνομίας για να διαχνη τον κόσμο. Ο αστυνομικός τοποθέτησε δύο σκοπούς στην είσοδο του σπιτιού κι' υποχρέωσε τον κόσμο να μπαίνει και να βγαίνει με τη σειρά.

Τότε κάποιος έξυπνος συγγενής της Άννας, σκέφτηκε ότι υπήρχε έτσι τρόπος να βγούν τα έξοδα της θεραπείας της. Ήρισε λοιπόν ότι όποιος ήθελε να δει το «ζωντανό πτώμα» έπρεπε ν' αφήνει κάτι, ότι είχε ευχαρίστησι. Μαζεύτηκαν έτσι πολλά χρήματα. Πληρώθηκαν οι γιατροί, τα «φάρμακα» και η γυναίκα που πλάγιαζε μαζί με την Άννα για να τη ζεσταίνει και περισσεύσαν αρκετά.

Όταν η Άννα έγινε εντελώς καλά, είχε γίνει το είδωλο του κόσμου. Είχε πάψει να είναι μια καταραμένη παιδοκτόνος και θεωρείτο μια άγια, που ο άμαρταλός κόσμος την κακομεταχειρίστηκε.

Όλοι ζητούσαν να γίνει άναθεώρησις της δίκης. Διατάχθηκαν τότε νέες έρευνες και ανακρίσεις, που έπρεπε να είχαν γίνει φυσικά πριν καταδικαστεί και κρεμαστεί η νέα. Οι ανακρίσεις απέδειξαν ότι η Άννα Γκρήν ήταν άθωα, τόσο άθωα και άφελος ώστε δεν είχε αντίληψη καν ότι είχε μείνει έγκυος! Κατόπιν όλων αυτών των διαπιστώσεων, κατηγορία για παιδοκτονία δεν μπορούσε να σταθεί. Το βρέφος γεννήθηκε ραίνεται νεκρό. Παντρεύτηκε μάλιστα αργότερα η Άννα και απόκτησε και παιδιά.

Ο σερ Τόμας Ράιντ, που ήταν ο διώκτης της και πατέρας του διαθορόως της, πέθανε ξαφνικά τρείς μέρες μετά το κρεμάσμά της, μόλις άκουσε ότι η Άννα ζούσε...

Μη νομίζετε ότι όλα αυτά είνε διμεινυήματα της φαντασίας μου. Πολλά χρόνια αργότερα, ο δρ Ντέρχαμ, σ' ένα από τα βιβλία του, αναφέρει την ιστορία της Άννας Γκρήν και βεβαιώνει ότι την είχε γνωρίσει και προσωπικώς.

X. ΜΑΞΓΟΥΕΛ

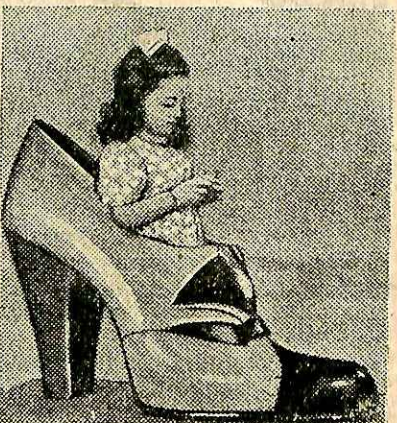
Ένα έκκρεμές κι' ένα ρολόγι του χειριού θάδειχναν την ίδια ώρα πάνω στη Σελήνη;

Όχι. Όπως είνε γνωστόν, η βαρύτης πάνω στη Σελήνη είνε κατά έξη φορές μικρότερη από τη βαρύτητα πάνω στη Γη. Για το λόγο αυτό η διάρκεια της ταλαντεύσεως ενός έκκρεμους θα ήταν πάνω στη Σελήνη κατά 2½ περίπου φορές μικρότερη. Δηλαδή, κατά τη διάρκεια δώδεκα γνήτων ώρών, ο ώροδείκτης του έκκρεμους πάνω στη Σελήνη θα είχε προχωρήσει μόνο κατά πέντε ώρες. Αντίθετα, όμως, ένα ρολόγι του χειριού θα έδειχνε την ίδια ώρα όπως και πάνω στη Γη. Γιατί το έκκρεμές λειτουργεί σύμφωνα με τους νόμους της βαρύτητας. Και εφ' όσον η βαρύτης είνε διαφορετική πάνω στη Σελήνη, θα τροποποιηθεί αναπόφευκτα και η λειτουργία του έκκρεμους. Η λειτουργία του ρολογιού του χειριού, όμως, εξαρτάται από τη μικρή σπείρα που έχει στο εσωτερικό του και που δεν επηρεάζεται καθόλου από τη μεταβολή του βάρους.



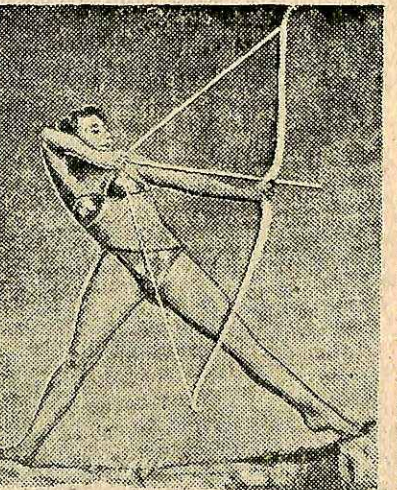
ΚΟΡΙΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Οι Βερολινέζες μπορούν ν' ακολουθήσουν ένα νέο στάδιο: να γίνουν αστυνόμενες. Έτσι, εξασφαλίζουν συμπληρωματικό δελτίο τροφίμων. Για να προσληφθούν όμως πρέπει νάναι νέο κορίτσια, μ' αντοχή και πρωτοβουλία.



ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΓΙΑ... ΓΙΓΑΝΤΕΣ!

Αυτό το τεράστιο γοβάκι, έργον ενός Ιταλού παπουτσι, θα μπορούσε να ταιριάζει στο πόδι μιας γυναικας με μπόι... 8 μέτρων! Άρκει νάχη αρκετά λεπτά για να το πληρώσει νιστί βελούδης θα στοικίσει πανάκοιθα ανάλογα με τις διαστάσεις του.



ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΜΕ ΜΑΓΙΩ

Έφθον δεν τους έπιτα πετρί να μετριοποιήσουν άλλα όπλα για το κυνήγι, οι Γερμανοί κατέφυγαν στο τεοί Κι' η ώρα-ία τοξότρια Ντινα Βιεντμιν χάλασε κόσμο αυτό το καλοκαίρι όταν κυνηγούσε κουνέλια και περόκις στις όχθες του Ρήνου φορώντας μόνο το μαγιώ της!

Σκληραγωγήστε ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Υγεία, άντοχή, ρώμη, μακροβιότης

Ένας Άμερικανός γιατρός, ο δρ Λέοναρντ Χίρσπεργκ, θεωρείται στη Ν. Υόρκη, ως υποδειγματικός υγιούς και δυνατού ανθρώπου. Οι ώμοι του είνε τετραγωνοί, το στήθος του πλατύ, οι μύς στα μπράτσα του δείχνουν άδελτη πρώτης κατηγορίας. Ποτέ στη ζωή του δεν έπαθε κρυολόγημα. Κάθε μέρα, χειμώνα-καλοκαίρι, κολυμπάει κι' απομακρύνεται τουλάχιστον δύο μίλια στον Άτλαντικό, ανοιχτά του Λόγκ Μπιτς της Ν. Υόρκης. Σε μια άπεργία του προσωπικού των ανέλκυσθρων, ο Λέοναρντ ανέβηκε με τα πόδια, χωρίς καθόλου να σταματήσει για να ξεκουραστεί, τις σκαλές 31 όρδων! Έργάζεται καθημερινά επί όχτω ώρες, τρώει τρία πλήρη γεύματα την ημέρα και κάθε βραδυ πηγαίνει ή στο θέατρο ή σε κανένα χορευτικό κέντρο, όπου ξεθώνει την νύαμα του, σε σημείο που πρώτη αυτή να... καταβείη τα όπλα και να ζητή να σταματήσει ο χορός. Δεν έχει ποτέ νευρολήσεις, ούτε άσπια. Όταν σ' ένα αυτόκινητικό δυστύχημα χτύπησε στο κεφάλι, κήθηκε μπροστά σ' έναν κασρέφτη κι' έρραψε μόνος του τρ τραύμα του!

Ο Χίρσπεργκ εισηλθε εφέτος αίσιας του 73ο έτος της ηλικίας του! Ο ίδιος, σ' ένα πρόσφατο άρθρο του, εξηγεί πως απόκτησε την καταπληκτική αυτή σωματική υγεία και ρώμη. «Εδώ και 50 χρόνια—γράφει—μόλις άρχισα να εξασκώ το επάγγελμά του γιατρού, αποφάσισα να «κάνω κατοχή» του σώματός μου, σαν τον ήθιοκτήτη του σπιτιού, που αποφεύγει να μείνει πολλά χρόνια σ' αυτό. Κατά τη Βίβλο, η σωματική μας διαπλάσις είνε τέτοια ώστε μπορεί να μας διατηρήσει στη ζωή επί τρείς γενεές και δέκα επί πλέον χρόνια. Εγώ βρίσκω ότι μπορούμε να ζήσουμε πολύ περισσότερο, αν μεταχειριστούμε με τον κατάλληλο τρόπο το σώμα μας.

Πριν από 50 χρόνια πέταξα το σακκακι μου, όχι από συμπάθεια προς τον... γυμνισμό, αλλά γιατί το εώρησα περιττό για το σώμα μου. Έπαψα να τρώω καλομαγερεμένα κι' ευωδιαστά φαγητά και προτίμησα, γερά και καλά κρέατα. Δεν πίνω κανένα ποτό και δεν καπνίζω. Το ποτό δεν το δοκίμασα ποτέ και τον καπνό αν ποτέ τον συνήθιζα, θα τον έκοβα αμέσως, αν διαπιστώνω ότι θα με έλλαπτε. Έκαμνα γενικά κάθε τι, που μπορούσε να δυναμώσει το σώμα μου και απόσπεια, τι μπορούσε να το βλάψει.

Οι φίλοι μου και οι γνωστοί μου, με κυττούσαν με όγκο και μουρμούριζαν παντοτε: «Μά, Ντόκτορ, γιατί θέλεις να τυραννείς έτσι το σώμα σου; Εγώ όμως ξέρω ότι ούτε το τυραννισα ποτέ ούτε το τυραννίζω. Απλώς το άφησα να προσαρμοσθή στη φυσική πραγματικότητα κι' έπείμεινα στην προσαρμογή αυτή. Γιατί ή αλήθεια είνε ότι το σώμα «φροντίζει» για τον έαυτό του» μόνο του, περισσότερο από όσο το φροντίζουμε εμείς οι... ήθιοκτές του.

Κάθε ζωντανός ιστός, σ'ε φυτό ή σ'ε ζωο, έχει μεγάλη δύναμη αντιστάσεως στις εξωτερικές επιδράσεις και πρέπει να τον αφήνουμε ελεύθερο ν' αναπτύσσεται, σ' όλη της την έκτασι, τη δύναμη αυτή, για να μπορεί να προσαρμοσθή στο περιβάλλον και να μείνέ απρόσβλητος από τις εξωτερικές επιδράσεις.

Στην αρχή αυτήν, συνεχίζει ο Χίρσπεργκ, σπρίζεται ή σκληραγωγία του σώματος. Όταν φορούμε πολλά ρούχα, δυσκολευόμαστε την άδελ αναπνοή, μειώνουμε τη δύναμη αντιστάσεως του δέρματός μας και γινομαστε ευπαθείς στα κρυολογήματα. Αντίθετως, όταν συνήθισουμε το δέρμα μας στον αέρα, το λίπος που υπάρχει κάτω από την επιδερμίδα, προσαρμόζεται στις εξωτερικές συνθήκες και κάνει το δέρμα μας να αντέχει στο κρύο, στην υγρασία και στις άποτρες γενικά μεταβολές των εξωτερικών επιδράσεων.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την τροφή. Άρκει να παίρνω το οργανισμό τις απαραίτητες για τη συντήρησή του ούσιες και δεν έχει καμμία ανάγκη από πολυτελή φαγητά και ωραία γλυκίσματα. Η συνεχής εξάλλου άσκήσις των μύων, με το βάδισμα, το χορό, το κολύμπι κλπ. αυξάνει τη δύναμη τους και την άντοχή του σώματός μας.

Πριν από τον πόλεμο, ή άφρονία των μέσων διαβίσεως, οι νέες έφευρεσεις, ή πολυτέλεια, τα υπερθερμισμένα σπιτία, τα καλοστρωμένα κρεβάτια και τα πλούσια γεύματα, είχαν συνηθίσει τους Άμερικανούς σε μια μαλθακότητα, που έλλαπτε την σωματική τους υγεία. Ο πόλεμος ανέτρεψε πολλές καταστάσεις και συνήθειες και αναγκαστικώς σκληραγωγήσε τους ανθρώπους. Γι' αυτό κι' ή γενεά, που πέρασε από τον πόλεμο και έπζη, παρ' τις κακουχίες της, έχει περισσότερη άντοχή και σωματική υγεία. Κι' αυτό πρέπει να αποτελέσει διδάγμα για όλο τον κόσμο, ώστε να ασχοληθή συνειδητά με τη σκληραγωγία του σώματός του.

Φυσικά δεν επιτρέπεται να περάσει κανείς απότομα από τη μαλθακότητα στη σκληραγωγία, γιατί αυτό μπορεί να του καταστρέψει την υγεία. Αν θέλη να απαλλαγί από τα πολλά ρούχα και να αντέχει στο κρύο, πρέπει ν' άρχισι από το καλοκαίρι να τα πετά. Αν θέλη να συνήθισι στην λιτή τροφή, πρέπει σιγά-σιγά να πείη να τρώη πολυτελή εδέσματα. Αν θέλη να αντέχει στις πορείες, πρέπει ν' άρχισι από σύντομους περιπάτους για να καταλήξι στους μακρινούς. Πριν άλψη στους μακρινούς, πρέπει ν' άφασισι να έπιδοθ σε δυσκολες άθλητικές άσκήσεις, πρέπει ν' άρχισι από τη συνήθη γυμναστική. Γενικά πρέπει να έχη ως αρχή τη βαθμιαία σκληραγωγία, για να δινι τη δυνατότητα στο σώμα να προσαρμοσθή σε νέες συνθήκες διαβίσεως.

Η απότομη μετάδρασις από την μια κατάστασι στην άλλη, πρέπει να το έχετε υπ' όμιν σας, βλάπτει.

Εφαρμόζοντας με σύστημα και βαθμιαίως, καταλήγει ο Χίρσπεργκ, την σκληραγωγία, μπορείτε να έιστε βελούδοι, έθ' αποχτήσετε, υγεία, άντοχή και ρώμη και έθ' έχετε πολύ περισσότερα χρόνια.



Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Άγάπη στο σκοτάδι..

— Πάω στον άντρα μου το φαί του. Περίμενε με στην άποθήκη, κοντά στο παλιό πηγάδι...

— Καλλίτερα, Ζανέτ, να μην έρθης σήμερα! Δεν ξέρω, έχω μια κακή προαισθήσι... Κι' έπειτα, αυτή ή άγάπη μας μέσα στο σκοτάδι του μεταλλείου...

— Φοβάσαι, Μπαρούα; — Να φοβηθώ; Για ποιά λόγο; Τι πράγμα;

— Τον άντρα μου... ή το μεταλλείο! Δεν ξέρω, πάντως όμως φοβάσαι!

— Έ, ναι λοιπόν, όμολογώ πως νοιώθω ένα ανεξήγητο σφίξιμο στην καρδιά, έδώ μέσα στο σκοτάδι. Εγώ είμαι χτίστης, συνηθισμένος πάντα στο φως της ημέρας... Όλοι έδώ με βλέπουν σαν ξένο και μ' αντιπαθούν. Και περισσότερο απ' όλους ο άντρας σου, γιατί του κλέβω τη γυναίκα του! Φαίνεται πως το υποπτεύεται! Αν έβλεπες πώς μ' άγριοκύνταζε, πριν από λίγο... Δεν άντέχω πιά, Ζανέτ! Πάμε να φύγουμε μαζί! Η άγάπη χρειάζεται φως, ήλιο, ουρανό...

— Αν θέλεις, φύγε έσύ. Εγώ θα μείνω. Αν φοβάσαι να διακινδυνεύεις για την άγαπήμένη σου, φύγε! Αν πάλι μ' αγαπάς, θα με βρίσκεις μόνο έδώ μέσα, στο σκοτάδι.

Μια άγρια λάμψη περνούσε όπ' τα μάτια της Ζανέτ. Καμολούσε έρωτικά και θριαμβευτικά, γιατί ήταν βεβαία ότι ο Μπαρούα δεν είχε πια θέλησι...

— Θα μείνω... μουρμούρισε έκείνη. Πρόσεχε όμως Ζανέτ! Η σφοδρά μας παραμονεύει!

Έπειτα χωρίστηκαν, για να ξανα συναντηθούν αργότερα.

Ο Μπαρούα ήταν ένα όμορφο και γερό παλληκάρι, με κορμί άθλητικό και μ' ήλακαμένο πρόσωπο. Η Ζανέτ, θηλυκός δαίμονας, είχε μια ματιά που ξετρέλλαινε κι' υποδουλωνε τους άντρες, μια ματιά παρμένη, σκοτεινή και λαμπερή συγχρόνως, βαθειά κι' ευμετάβλητη. Οι περισσότεροι έργατες του μεταλλείου θα θυσιάζαν το ένα τους χέρι, θα τόκοσαν πρόθυμα, για να μπορέσουν ν' άγκαλιάσουν με τ' άλλο το λυγρό κορμί της. Μα αυτή τους περιφρόνυσε όλους, δρίσκοντας τους άγριοκύνες. Είχε ρίξει την εκλογή της στο Μπαρούα, που περιποιόταν τον έαυτό του κι' ήταν πάντα καθάρως και καλοχτενισμένος.

Η άποθήκη των εργαλείων ήταν ένα στενόμακρο και χαμηλοτάβανο δωμάτιο, στην άκρη της δόρειας φλέβας του μεταλλείου. Εμπαινε κανείς σ' αυτό από ένα κούφωμα δίχως πόρτα.

Εκεί μέσα στεκόταν τώρα η Ζανέτ, στο άδυτο και κίτρινο φως της λάμπας. Ύπακουόντας ίσως σ' ένα ένστικτο που την έσπρωχνε να ληψέ έδώ μέσα για να κινή τους άλλους...



ΚΟΛΠΑ ΣΥΖΥΓΟΥ

— Α! τον άθλιο!... Πάλι μου τάσκασε!...



Κι' η Κιβωτός έμεινε εκεί που βρισκόταν...

Τι αναφέρουν εκείνοι που την είδαν

Κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα, ο άρχιδιάκονος Νουρί, της Νεστοριανής Εκκλησίας των Ινδιών, είχε πάει να επισκεφθεί τον Πατριάρχη των Νεστοριανών, στην Περσία. Με την ευκαιρία λοιπόν αυτή, σκέφθηκε ν' ανεβεί στο όρος Αραράτ και ν' αναζητήσει την Κιβωτό του Νάε! Πράγματι, έπειτα από τρεις αποτυχημένες απόπειρες, κατάφερε να φτάσει στην κορυφή του βουνού αυτού, που έχει ύψος 5156 μέτρων και σκεπάζεται διασκορπισμένα χιόνια και πάγους.

Δεν πήγε ωστόσο χαμένος ο κόπος του: Βρήκε εκεί ψηλά την Κιβωτό, σπινωμένη ανάμεσα στους βράχους, μισογεμάτη από χιόνι και πάγο και αρκετά καλά διατηρημένη παρ' όλη την ηλικία της! Μέτρησης τις διαστάσεις της και διαπίστωσε ότι ανταπεκρίνοντο ακριβώς μ' αυτές που αναφέρονται στη Αγία Γραφή: μήκος 157½ μέτρων, πλάτος 26 και ύψος 15½.

Όταν ανακοίνωσε κατόπιν αυτή την ανακάλυψή του, πολλοί δυσπίστησαν. Ωστόσο ο άρχιδιάκονος Νουρί ήταν αξιόπιστος και σοβαρό πρόσωπο. Είχε γυρίσει την Ευρώπη, την Αυστραλία, την Αφρική και την Κίνα, είχε γίνει δεκτός από βασιλείς, μιλούσε άριστα 20 γλώσσες, είχε 100 περίπου τιμητικούς τίτλους και θεβότανε πως κατηγετο κατ' ευθείαν απ' το βασιλιά Ναδουχοδονόσορα.

Φυσικά, βρέθηκαν κι' άλλοι που πίστεψαν απόλυτα την αφήγησή του. Ένας όμως λόγος κεφαλαίου, στο Βέλγιο, κατέστρωσε το σχέδιο να διαλύσει την Κιβωτό, να μεταφέρει τα κομμάτια της στο Σικάγο και να τα εξανασυναρμολογήσει εκεί, στο χώρο της Παγκοσμίου Έκθεσης του προτοματόταν τότε (1893). Ένα τέτοιο αξιόθετο θα προσείλκυε έπισκέπτες απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Μετά το τέλος της Έκθεσης, η Κιβωτός θα έμενε μονίμως εγκατεστημένη σε κάποιο μέρος των Ηνωμ. Πολιτειών. Και τα εισιτήρια που θα πλήρωναν οι περιηγητές για να τη βλέπουν, θα σκέπαζαν με το παραπάνω τα έξοδα και θ' άφηναν σημαντικά κέρδη στους επιχειρηματίες.

Διάφορα όμως εμπόδια πολιτικής φύσεως και δυσκολίες της μεταφοράς ματαίωσαν αυτό το σχέδιο.

Στο μεταξύ, ο άρχιδιάκονος Νουρί είχε πάει στην Αμερική κι' έβριε διαλέξεις σχετικές με την ανακάλυψή της Κιβωτού. Αλλά οι Αμερικανοί πιο δύσπιστοι απ' τους Ευρωπαίους, τον έπιασαν και τον εκλείσαν στο φρεγοκομείο! Εύτυχως, μια κυρία με ισχυρά μέσα ένηργησε κι' έπέτυχε την απελευθέρωσή του.

Όστόσο, ο Νουρί δεν ήταν ο μόνος που είχαμε λόγο για την ύπαρξη της Κιβωτού. Ο διάσημος Νορβηγός εξερευνητής Νάνσεν γράφει σ' ένα διβλίο του περί Αρμενίας: «Η Κιβωτό βρισκόταν ακόμη πάνω στο όρος Αραράτ ως τα τελευταία χρόνια».

Έξ' άλλου μια τουρκική απόστολή είχε ανεβεί το 1883 στο Αραράτ, για να μελετήσει το σπινωμένο των χιονοστιβάδων που είχαν καταστρέψει διάφορα χωριά της περιφέρειας. Στην κορυφή του λοιπόν, μέσα σε μια πελώρια κοιλάδα, οι εξερευνητές είδαν να ξεπροβάλλει απ' τα χιόνια η μύτη ενός αρχαίου ξύλινου κατασκευασματος. Δεν μπόρεσαν όμως να το εξετάσουν λεπτομερώς, γιατί το σκέπαζε χιόνι και πάγος.

Σ' ένα διβλίο που εξέδωσε, το έτος 1800, κάποιος Κλώντιους Ρίχ, αντιπρόσωπος της Εταιρείας των Ινδιών στη Βαγδάτη, αναφέρει ότι στην κορυφή του Αραράτ υπήρχαν τα υπολείμματα ενός τεραστίου ξύλινου σκάφους σπασμένα απ' την πολυκαιρία, με κορφή μήκος 30 πόντων. Το περίεργο είναι ότι αυτός δεν κάνει διόλου λόγο για χιόνια και πάγους.

Ας έλθουμε τώρα σε σχέση με την άκομη νεώτερη. Λίγο πριν απ' τη Ρωσική Έπανάσταση, μια όμως Ρώσων αεροπόρων είχε σταθμεύσει σ' ένα προσωρινό αεροδρόμιο 40 χιλιόμετρα μακριά απ' το Αραράτ. Ήταν μια φλογερή αεροναυτική μέρα. Ο πιλότος Βλαντιμίρ Ρασκοβίτσκι ξεκίνησε για μια πτήση σε μεγάλο ύψος, προκειμένου να δοκιμάσει ένα νέο εξάρτημα του μοτέρ. Τον συνόδευε κι' ένας άλλος αεροπόρος.

Αφού ανέβηκαν σε ύψος 5.000 μέτρων, διευθύνθηκαν προς το Αραράτ κι' άρχισαν να πετούν γύρω απ' την κορυφή του. Στη νοτία λοιπόν πλευρά του, διακρίναν μια λίμνη, μισοπαγωμένη. Μέσα σ' αυτήν βρισκόταν η Κιβωτός.

Είχε κοντόχοντρα καρότια και καταστρώμα κυρτό. Πετώντας χαμηλότερα, οι αεροπόροι μπόρεσαν να την εξετάσουν από κοντά. Είδαν τότε ότι ήταν βυθισμένη στο νερό κατά το ένα τέταρ-

το. Στη μία πλευρά είχε μια μεγάλη πόρτα, περίπου 2 τετραγωνικών μέτρων, ενώ η άλλη πλευρά της ήταν μισοκαλασμένη.

Οι δύο αεροπόροι επέστρεψαν στο αεροδρόμιο κι' ανέκριναν στο διοικητή τους την ανακάλυψή τους. Έκείνος πέταξε κι' ο ίδιος, για να βεβαιωθεί, και στην επιστροφή του εξήγησε στους δύο πιλότους ότι έπρόκειτο για την Κιβωτό του Νάε. Κατόπιν ανέφερε το πράγμα στην Κυβέρνηση. Όταν τόμαζε ο Τσάρος, δειτάζε να οργανωθεί μια εξερευνητική αποστολή.

Οι εξερευνητές έμειναν ένα μήνα πάνω στο Αραράτ. Εξέτασαν την Κιβωτό, τη φωτογράφησαν, την έμετρησαν.

Ήταν φτιαγμένη από ξύλο κυπαρίσσιου και βαμμένη μ' ένα κηρώδες βερνίκι. Τα χαμηλότερα διαμερίσματα της ήταν μεγαλύτερα κι' είχαν χρωματιστά παχύς 60 πόντων, προωρισμένα για να φιλάει μεγάλα ζώα, π. χ. ιελάδες. Τα ψηλότερα έμειναν σαν κατεταία, αυτή όμως, για συμπατόπλεγμα είχαν από εμπρός μέρος τους μεταλλικά καγκέλλα. Η κατασκευή της γενικώς έδειχνε ανώτερο πολιτισμό.

Η εξερευνητική αποστολή έστειλε την αναφορά της στον Τσάρο. Σέ λίγο όμως, ξέσπασε η Έπανάσταση. Πάνω στη θύελλα αυτή, η αναφορά χάθηκε. Ποιος ένδιαφερόταν, στις ταραγμένες εκείνες ώρες, για την Κιβωτό του Νάε;

Ο Ρασκοβίτσκι, που ήταν Λευκορώσος, κατέφυγε τότε στις Ηνωμ. Πολιτείες και διηγήθηκε την ιστορία του, που δημοσιεύθηκε σε πολλές εφημερίδες και σχολιάσθηκε ευρύτατα.

Στον τελευταίο πόλεμο, ένας Αυστραλός αεροπόρος μπήκε μια μέρα σ' ένα μπαρ κάποιες άγγλικές πόλεως. Έβρισε μερικές φωτογραφίες της Κιβωτού. Έξηγησε δε ότι τις είχε τραβήξει με μια μικρή μηχανή, καθώς πετούσε πάνω απ' το Αραράτ. Κανείς όμως δεν τον πίστεψε, κι' έξ' άλλου οι φωτογραφίες ήταν πολύ μικρές κι' όχι ευκρινείς.

Τέλος, κατά τα τέλη του πολέμου, ένας πιλότος της Ρ.Α.Φ. διηγήθηκε ότι είχε πετάξει πάνω απ' το Αραράτ κι' είχε ιδεί την Κιβωτό. Δυστυχώς, σκοτώθηκε σε δύο μερες, πριν προλάβει να δώσει περισσότερες πληροφορίες για την ανακάλυψή του.

Ένας Νεοορκεζός κατασκευαστής υποκαμίων είχε την έμπνευση να λανσάρει ένα νέο είδος νοβάτες, που τις αποκάλεσε «πρωεδορικές». Η πρωτοτυπία τους είναι ότι έχουν υφασμένα επάνω τα πορτραίτα των υποψηφίων προέδρων κατά τις προεκτικές εκλογές. Έτσι οι κάτοικοι μπορούν ν' ανασταθούν νοβάτες με την εικόνα του Τρούμαν, του Ντιουέι κι' άλλων των άλλων υποψηφίων.

Το πουλί που ξεβάφει

Το «τουρακό» και η «τουρακίνη»

Στις αρχές του περασμένου αιώνα ο Γάλλος εξερευνητής Ζυλ Βερνέ κυνηγούσε στη Νότιο Αφρική. Μια βροχερή λοιπόν ημέρα, βρήκε μέσα στη ζούγκλα κάμποσά πουλιά μεντάλα σαν περιστέρια καθισμένα στα χαμόκλαδα. Όταν τα πλησίασε, προσπάθησαν να φωνήσουν αλλά ήταν τόσο βρομενά ώστε δεν κατόρθωσαν να πετάξουν. Έτσι, ο Βερνέ προσπάθησε να πιάσει με τα χέρια του ένα απ' αυτά. Όταν τ' άφισε κατόπιν έλευσε ο κύριος τις χούφτες του και τις είδε κοκκινικές.

Νόησε τότε ότι καθώς πάλευε το πουλί για να ξεφύγει τον είχε πληγώσει στα χέρια. Δεν είχε όμως αισθανθεί καθόλου πόνο, ούτε έδειξε καμιά πληγή. Και το κοκκίνο εκείνο υνός δεν έμοιαζε με αίμα.

Ο Βερνέ συμπέρανε λοιπόν ότι ήταν χρώμα απ' τις κοκκινές φτερούγες του πουλιού. Κι' όταν γύρισε στη Γαλλία ανέφερε για το «τουρακό» το άφρικανικό εκείνο πουλί που ξεβάφει... Φυσικά, κανείς δεν τον πίστεψε στην άοχή. Πως μπορούσε να ξεβάφει ένα δημιουργημα της φύσεως σαν κακοποιημένο υφιστάμενο;

Για ν' αποδείξουν πόσο εξωφρενικό ήταν αυτό ο ζωολόγος βουτήσαν στο νερό ένα τέτοιο πουλί βαλσμουμένο. Και, όπως προέβλεπαν τα φτερά του διατήρησαν αμετάβλητο το ωραίο κοκκίνο χρώμα τους.

Το ίδιο παρατηρήθηκε όταν οι ζωολόγοι έπλυναν επανειλημμένως με νερό ζωντανά «τουρακό»: Το χρώμα τους δεν άλλαξε καθόλου.

Όστόσο, κάποιος δόκτωρ Χιντ στρατιωτικός γιατρός στη Γκάμπια που διαπρόσθεσε μερικά «τουρακό» στο κλουβί προσέλαβε μια μέρα ότι τα πουλιά αυτά, μετά το μπάνιο τους είχαν βάλει κοκκίνα ένα κορτί πάνω στο οποίο είχαν καθίσει για να στεγνώσουν! Πρόσεξε επίσης ότι είχαν ξασπρίσει κι' ότι το νερό του λουτρού τους είχε κοκκινίσει.

Πως μπορούσε να εξηγηθεί το πράγμα; Ο Άγγλος χημικός Τζορτζ άσολλθηκε μ' αυτό το μυστήριο. Πήρε κοκκίνα φτερά «τουρακό» τα έζέστισε και βρήκε ότι τα χρώμα τους διαλύονταν εύκολα με σαπουνί ή με άλλη αλκαλική ουσία κι' ότι η διάλυση περιείχε μια κοκκίνη χρωματική ουσία (έναντι χαλκού) που την ονόμασε «τουρακίνη».

Όσοι δεν είχαν ακόμη λυθεί το ζωολογικό σινιγμα «Η «τουρακίνη» δεν διαλύεται σε όξο νερό όπως είχε άλλωστε αποδείξει με τη δοκιμή των βαλσμουμένων πουλιών καθώς και των ζωντανών. Και το νερό της βροχής που είχε κάμει να ξεβάφει το πουλί στη ζούγκλα της Αφρικής δεν περιείχε βέβαια σαπουνί.

Έξ' άλλου δεν μπορούσε πια ν' αποδοθεί η ελκρινεία του Βερνέ και του δόκτορος Χιντ.

Πέρασαν από τότε πολλές δεκαετίες και μόνο τώρα τελευταία διαφωτίσθηκε το παλιό αυτό μυστήριο. Ένας βιολόγος συνέχισε τα παλιά πειράματα του Τζορτζ δοκίμασε την επίδραση της αμμωνίας στα φτερά του «τουρακό» κι' είδε ότι ξεβάφον. Επέτυχε αυτό το αποτέλεσμα ακόμη και με μια αραιωτή διαλύση αμμωνίας (1 μέρος αμμωνίας σε 2 εκατομμύρια μέρη νερού!).

Απ' την παρατήρησή του αυτή οδηγήθηκε στη λύση του προβλήματος. Τα «τουρακό» που είχε επικηρύξει να πιάσει ο Βερνέ ήταν τόσο μουσκεμένα απ' τη βροχή ώστε έμεναν κοινά στο έδαφος. Κι' οι σταλαγμιαίες του νερού που πέφταν επάνω τους περνώντας πρώτα απ' τα φύλλα και τους θάμνους παραλάμβαναν ίχνη αμμωνίας που προσηχοντο απ' την αποσύνθεσή φυτικών υλών. Η αμμωνία αυτή ήταν ελαχίστη πάντως όμως αρκετή για να διαλύει την «τουρακίνη».

Επίσης το νερό όπου πλύθηκαν τα πουλιά του δόκτορος Χιντ περιείχε λίγη αμμωνία απ' τις ζωικές εκκρίσεις τους.

Οι Πωλάδες της Εφταλίας

Το σαράντα

— Σαν και σήμερα — ήλεγε η Έφταλεια — μάς ξυπνήσανε σειρήνες και κουβάνες. Άνοιξαν πόρτες πανθούρια και ραδιόφωνα. Άγκυροβυθισμένη ξεπότησα κι' έγώ κι' άρρωστα.

— Τι είναι καλέ;

— Ο Μουτζελίνης-τρομάρα να τοούθη — μάς κούρζε το πόλεμο Έφταλεια μου — Μπα κακοχρονιά! φώναζε κι' απ' την λύσσα μου ήθελα να βγάλω το Νικόλακι μου να το τριφή την μουρη. Εύτως μουλούκια — μουλούκια — οι λεβέντες μας, ώς και τοσάκιδες με δεκανίκια και τραγουδία, τρέχανε κούρσουρι να ντυθούνε στο Γουδί. Να πάρουν μέσα στη φωτιά αδέκαστο βελούτιο, έτσι παλαιοχρυσό! Και σε λίγο να τ' αερόπλανο του Ντού-τοε ήρθαν και



ήλθανε την Άθινα μας!

— Μωρή Έφταλεια χαλάνθηκες, τί λές; Μας πήρανε την Άθινα; Μας είσαι ά-φωκιά;

— Ναί καλέ την πήρανε... πολιτρί!

Και ρίξαν ένα σωρό μπόμπες στο μωράγιο του Πειραιά. Κι' έτσι ο κόσμος κι' ο ντουζιέ ήσανε τα πρώτα θύματα, δηλαδή μπόλκα ψάρια.

Κι' η Έφταλεια που ήταν τότε κέφια, όσο ήθελε πως μαζεύνοντανε κόμμο πήρε κατήφορο κι' άρχισε σπου κι' υπό ξανάρχες:

— Σαν και σήμερα ημέρα μάς κούρζε ο Μνεβίτο το γκουέρο, κι' τα έμερμεζα ή Τζούλια με ζουρναλά και νταούλια με μαντολίνα και κοκορόφτερα απ' τα κοτόπια ήρχε να πάρη την Μπέλλα Γκρέτσια. Ήδρεχε ο ούρνεος φωτιά κι' η γη έερνούσε ατσάλι, αλλά της Πάνου ή Παναγία μετζί μες ήταν πάλι. Κι' έτσι ο στρατός μας τοσί σιχτιρνίσε και πέφτανε οι κούρσουμιές βροχή. Και στο μωμεντό τα βρακιά τοπ Τζούλιας είχανε βροχή κι' άκούγμε να τραγουδά τον καβ' ένα σολντάτο το (Μάρε Νό-στρουμ) απ' τοπ θάλασσας το μπάτο. Σαν και σήμερα το 'Α έ ρα τους κυνηγούσε σαν φιδέρο. Αχ πολύ μεροκλαντζίω σαν θυμωμαι τα παλμά μας γιατί σή-μερα μ' άέρα, μας γεμίζουσαν την κοιλά μας. Άλλοι μας κλωτσούσαν σαν υπάλα, και παντού μας τροπιλλίζουσαν κι' άλλοι τοσί μπουκίεζε μετρούσαν δθεν πως μας μπελεντζήζουσαν. Ήεχάστε το εκ-πομπές σας, με τα Μπράδο, και τα Ζήτ, κάντε σημεντάζ στο Χίτλερ, δώστε έζλο στο Μνεβίτο. Ήεχάστε τα μερηγκία ρ' αετού φτερά φορέζον — μια φοκχιά καλέ ζουζούνια — και τα βάλαν με κενταύρους και τα βάλαν με τοσί λυκοί, τα σαράντα μιλιούνια! Ήεχάστε τον Άπριλ για το Ντούτσε το ρεζίλι ο 'Α δόλφος τα νουρουνία το ορβή μάς είχε στείλει, κι' άρχισε η κατοχή. Το 'Ες — 'Ες οι νυκοβγάτες μάσκες μπλόκα και φερ — υπόπεν, το ψωμί τριάντα δόλμα, και κουκουτοάλευρο, υπομπόπεν. Ταδαν ταμπορού το νεϊάτο σε υποντρούμια μέο το χύμα με προσέκαλο το χέριο, και τοσί πλάτες τους για σπώμα. Ήεχάστε το Νταχάου — τα Ταμπάκανα του Χίτλερ — που μάς στέλναν με το Βούρ! και μάς νόδερναν το πετόι μας και το κάναν άμπακούρ. Ήεχάστε πως στού Μέρλιν Σέκκερ και στο Χάϊνριχ, ή-κλαψε ή κάθε μάνα κι' από ένα παλλη-κάρι. Στη Κοισορίνη απ' δώ το εκτε-λέσεις τοσί έεχάστε, τ' Ο x i και Δ ε ν θά α περδάστε! Ή άτομικά με βόμβα ήταν τόν έέκιντο. Ο x i ποίχε για κουμπανιέμντο το τσερτοχί, και την λήγνη. Κι' όλα αυτά δά τα πλερώστε με της Ούρνας τ' άποφάρια (κι' εγώ με τα χίλια ζόρια). Τώρα απ' τον Καίσαρα άχταρμας μάς πάν στόν Άννα, δηλαδή με λίγα λόγια μάς την κάνετε κοπάνε! Αχ μωρή άνομικορλοχί, ήεχάστε για πάντα το 'Ε λ λ ν ν i κ ο Σ α ρ ά ν τ ο i!

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΟΧΙ!

— Στόκλη έφέντη, έλεγε ένθουσιασμένος ο Κιρκόρ, σήμερα μπαργιάκια, σαντζάκια, όφι Άτήνας άλλαξε, μουζίκες, θούρια, γούρια καρντία μου τζι-γέρια μου μάλαξε. Χαρά, ντουναλά, φασαρία — μασαρία, παντού ταβατούρι, γιαδρούμ.

Πραγματικώς όλος ο κόσμος πανηγυρίζει το Ιστορικό Σαράντα!

— Βάί βάί με κατοχή μεάλο κακό τραδήξαμε. Ές — Ές, μέσ — ές, μπόπτες — μπμποπτες, κα-πούτ — μπαρμπούτ, νίξ — μίξ, μπλόκος — μόκος, κομάντο τάπα — μάπα, έπφι σιχτιρνίσαμε. Βα-σανιστάδες... Χαϊντάρι — γαϊντάροι σιχτιρνίσα-με. Σαχλαμπάχλεν, χάφτεν — χούφτεν, νίφτεν-στρί-φτεν ένήκανε!...

— Ναί, μωρέ Κιρκόρ, ήταν ταχόρ να ζήσουμε έπειτα από τόσες και τόσες λαχτάρες, αλλά τι να το κάνης; Λευτεριά πανηγυρίζουμε, αλλά δυστυχώς είμαστε πάλι σκαλόδοι!

— Ουλέν, ν' ντιόρσουν, μπέ;

— Ναί, μωρέ, είμαστε σκαλόδοι στις γυναίκες μας! Γι' αυτό άπόψε μία τρυφερή παρεούλα αξί-ζει. Πάμε, έγώ να πάρω την Νίτσα και συ την Πίτσα, να κάνουνε ένα γλέντι πρίτικο!

— Νέ, μπέ, χάκ βάρ, μπού άκσάμ, άφου γλυ-τώσαμε κεφάλι μας, να γλυτώσουμε κι' από ύναι-κες μας. Χαλάλι, γιαδρούμ!...

Πήραν λοιπόν τις γόμενες και πήγαν στην τα-δέρνα. Έκει κρασί, φαί, τραγούδι, κι' άμάν ά-μάν. Ο Κιρκόρ ήρθε σε κέφια, σαλτάρει, πίνει, χορεύει, γλυκοσαλιάζει, άγκαλιάζει την Πίτσα και φωνάζει:

— Γιασασίν!

Και το γκαρόνι κουβαλά και του πουλιού το γάλα. Το γκαρόνι άναψε γερά. Κάηκε το πελε-κούδι.

Δυστυχώς την άλλη μέρα το πρωί στόν καφε-νέ, έκανε την εμφάνισή του ο Κιρκόρ τυλιγμένος σ' επίδεσμους, ξεφλουδισμένος, στραπατσαρισμέ-νος, μαύρος από το έζλο, ο δυστυχός.

— Βρέ φακάρ μου, τί σου συνέβη; τόν ρώ-τησαν όλοι με περιέργεια κι' άλλοι σκαμμένοι στα γέλια.

— Άμάν! Άμάν! 28 Χτώβριου μ' έφαγε!

— Σε ζουλήξαμε πουθενά;

— Έγκώ μπέ ίτε ταβατούρι ντέν πάω ποτέ.

— Σκουτουφλήσεσ λοιπόν πουθενά;

— Χάιρ, έφέντη μ', χάιρ.

— Τότε λέγε, μωρέ.

Κι' ο πολυπαθής Κιρκόρ βαθειαναστέναξε και είπε:

— Ουλέν, χτές μάτι μου χόρτασε από «ΟΚΙ».

Ντουβάρια — μουσρία, τοιχοκολλήσεις, ζιγκοκαλ-λήσεις «ΟΚΙ» β.ρ. Βιτρίνες — μπιρίνες, μόντρες, μπαλκόνια, φμεριές, πανα, μανά, πηγραφές με γραμμάτια «ΟΚΙ» γεμάτα εινε.

— Δεν σε καταλαβαίνω, μωρέ, του είπε ο Στό-κλης. Έγώ σ' άφησα όμορφα και καλά χτές βράδυ.

Κι' ο Κιρκόρ συνέχισε:

— Ιστέ, ντεζιά μου «ΟΚΙ» βάρ, ζερβά μου «ΟΚΙ», πίσω μου μπρός μου «ΟΚΙ», αυτό «ΟΚΙ» μ' έφαγε!

— Βρέ, ξεγύρσου τί θές να πής επίτέλους; Μας μπαϊλνίσας!...

— Ιστόκλη έφέντη, ηπρεασμένος απ' αυτό

«ΟΚΙ» που σκουτουφλούσα ένα γκερεμέ πήγα ι-σπίτι μου. Και για το ίμπρετί, μία που μέρα το καλούσε, Τακούϊσά μου είπα κι' έγκώ μία φορά «ΟΚΙ». Άμα, φτού άλλαχ μετανιόβερσιν, ούλη νύχτα, άκσάμ σαμπαχτάν καντάρ, παντουφλίες, καρπαζίες, κλωτσιές, ίγροτιές πτήγα. Άνάν ά-γλαντί!

— Αχ, βρέ έρίφη μου, ξυνδ σου βγήκε το χτε-σινό γλέντι.

— Βάί βάί άχμάκ μπουνταλές είμαι, καμπάτι ντικό μου είνε. Ήτρεπε να πώ ύναίκα μου από πρώτη μέρα άμα παντρεύτηκε «ΟΚΙ». Τώρα εί-κοσι πέντε χρόνια σόνα όλμάς.

Σ. Ρ.

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ξένες έννοιες

Όποτε έτοι λοιπόν ώρσιες μου και συμπαθητικές κυρίες. Ο Άλέκος και ή Τούλα το γνωστό σας άνδρόνυνο δεν τα πάει καλά. Και όλο τασκώνεται θα όλο είνε οτά μαχαίρια και μάλλον θα χωρίση. Κι' αυτός είνε νευρικός και κεί-νη είνε πεισματάρα και προχθές μάλι-στα είχαν μεγάλον καυγά γιατί το φαί δεν ήταν έτοιμο στην ώρα του και ο Ά-λέκος θυμωσε και τις είπε αυτή τη βα-σεία κουβέντα. Και χωρίσανε μάλιστα και τις κορεθότο-κάμαρες. Πως; Σε ποιές τα λέω; Σε σας βρέ παλαιοσου-σουράδες που υού σπάστε το μέγα σουμδούλιο στή νυ-νιά κι' άνοιζετε το μαντήλι και βά-λτε κάτω το άν-τρούνυνο και άρχι-υστε να το μαζώ-τε με τις κουτέρες αιδιόεις γλωσσι-τες σας.

Τι σας νοιάζει; Βρέ εσάς άν το άντρούνυνο δεν τα πάει καλά; Άντρούνυνο είνε και δικαίωμα του είνε να τα πηνάινη καλά ή άσχημα με-τοίως ή υποθερτά. να φιλιέται ή να δρο-νεται να χωρίση τις κρεββατοκάμαρες και τις κουζίνες να πάρη διαζύγιο ή όχι. Εσάς δεν σας πέφτε λόγος; Ούτε έχει να δωση λογαριασμό σε κανένα, ούτε τη γνώμη σας ήρθε να ζητήσει! Μάλιστα! Τι σας νοιάζει εσάς επανω-λαχβάνω άν άρνησε να νινη το φαί; Τις άφεντίες σας έπρόκειτο να σεοβι-ρουν; Η μήπως δεν είνε έλευθερος κανείς να κανονίση τη ζωή του όπως θε-λει και πρέπει να δινη άνασφορά;

Τι εισηρσε δηλαδή εσείς; Έπιτροπή έρευνής; Όχι γιατί σας βλέπω ακυμε-νες να τα κρυφολέτε κι' έγω κάδομαι από πίσω σας άκρίβως και παρακολου-θώ. Κι' άκούω και άγγρεύω και άκούω και άγγαυακτά και άκούω και τα νεύρα μου φουσκώνουν σαν χαλασμένο έλατη-ριο. Και δεν είνε μόνο που το λέτε. Είνε και το ύφος σας το χαρούμενο και εύτυχές. Μάλιστα! Βλέπω οτά μάτια σας να λάμπη ή αναλλίασις, έπειδή το άν-τρούνυνο δεν τα πάει καλά Μάλιστα! Έ-χετε ένα ύφος σαν να τρέπε μπακλόθα πολιτικό. Σας άκούω παλαιοσουσουρα-δες, μισή ώρα και σας βδελύσσεται ή εξαγριωμένη μου ψυχή.

Πως; Τι έκανε λέει; Αυτό είνε άδια-κρισία. Τόν κάκος σαν τόν καιρό και το μαύρο σας το φάσο! Άκούς εκεί άναί-δεια! Είνε άδιακρισία έπειδή έχω αυτιά και άκούω το βρωμερό και είδεχθέστα. και κουτσουμπολό σας Κι' αυτό που κά-νετε σεία να χώνετε τη ρούπα σας στις ξένες κρεββατοκάμαρες και οτά τις ξένες κουζίνες τι είνε; Άκου άναίδεια! Ά-κου άναϊοκυντία!...

Δεν κυττάτε τη στροβόμαρα σας λέω γά; Δεν κυττάτε τα δικά σας; Εσείς δηλαδή τα πάτε καλύτερα με τους προ-κομένους σας; Εσείς έχετε το φαί στην κομμένη; Τακούϊσά μου είπα κι' έγκώ μία φορά «ΟΚΙ». Άμα, φτού άλλαχ μετανιόβερσιν, ούλη νύχτα, άκσάμ σαμπαχτάν καντάρ, παντουφλίες, καρπαζίες, κλωτσιές, ίγροτιές πτήγα. Άνάν ά-γλαντί!

— Αχ, βρέ έρίφη μου, ξυνδ σου βγήκε το χτε-σινό γλέντι.

— Βάί βάί άχμάκ μπουνταλές είμαι, καμπάτι ντικό μου είνε. Ήτρεπε να πώ ύναίκα μου από πρώτη μέρα άμα παντρεύτηκε «ΟΚΙ». Τώρα εί-κοσι πέντε χρόνια σόνα όλμάς.

Σ. Ρ.

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!

ΟΧΙ!



Ο Διεθνής ΧΗΤΒΟΛ

Δρέμος 200 μ.

Παγκόσμιο ρεκόρ 23'' 6:
Σ. Βαλασσιέβιτς (Πολων.).
1935. Νέον Όλυμπιακόν ά-
γώνισμα.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Μπλάν-
κερς Κοέν (Όλλ.) 24'' 4.
2) Α. Γουίλιαμσον (Μ.
Βρετ.) 25'' 1. 3) Α. Πά-
τερσον (Άμερ.) 25'' 2. 4)
Στρίκλαντ (Αυστρ.) 5)
Γουόλκερ (Μ. Βρετ.) 6)
Ρούπ (Ν. Αφρική).

Δρέμος 80 μ. μετ' έμπο-
δίων

Παγκόσμιο ρεκόρ 11'' 2:
Μπλάνκερς Κοέν (Όλλ.).
1948. Μ. Γκάρντνερ (Μ.
Βρετ.), 1948. Προηγούμε-
νο παγκόσμιο ρεκόρ 11'' 3:
Κ. Τεστόνι (Ιταλ.), 1942.
Όλυμπιακό ρεκόρ 11'' 2:
Μπλάνκερς Κοέν και Μ.
Γκάρντνερ, 1948. Προηγύ-
μενο όλυμπιακό ρεκόρ 11''
6. Τ. Βάλλα (Ιταλ.), 1936.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Μπλάν-
κερς Κοέν 11'' 2. 2) Μ.
Γκάρντνερ (Μ. Βρετ.) 11''
2. 3) Σ. Στρίκλαντ (Αυ-
στραλ.) 11'' 4. 4) Μονί-
νου (Γαλ.) 5) Όμπερμπε-
γιερ (Αυστρ.) 6) Λόμσκα
(Τσεχοσλοβακία).

Άλμα εις μήκος

Παγκόσμιο ρεκόρ 6,25
μ.: Μπλάνκερς Κοέν (Όλλ.)
1943. Νέον Όλυμπιακόν ά-
γώνισμα.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Β. Γιαρ-
ματί (Ούγγ.) 5,69 μ. 2)
Ν. ντε Πορτέλα (Αργεντ.)
5,60 μ. 3) Λέυμαν (Σουηδ.)
5,575 μ. 4) Κάντε-Κούν-
τεζς (Όλλ.) 5,570 μ. 5)
Κάρελσε (Όλλ.) 5,545 μ.
6) Ρουσσέλ (Ζαμάικα) 5,
495 μ.

Άλμα εις ύψος

Παγκόσμιο ρεκόρ 1,71 μ.
Μπλάνκερς Κοέν (Όλλ.)
1943. Όλυμπιακό ρεκόρ 1,
68 μ. Α. Κόατσαν (Άμερ.)
και Τ. Τάιλερ (Μ. Βρετ.)
1948. Παλαιό Όλυμπιακό
ρεκόρ 1,657, Τζ. Σίλεϋ και
Μ. Ντίκρισον 1932.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Α. Κό-
ατσαν (Άμερ.) 1,68 μ. 2)
Ντ. Τάιλερ (Μ. Βρετ.)
1,68 μ. 3) Μ. Όστερμ-
γιερ (Γαλ.) 1,61 μ. 4)
Μπέκεττ (Ζαμάικα) 1,58
μ. 5) Ντρεντζ (Καναδ.) 1,58
μ. 6) Κρόουβερ (Μ. Βρετ.)
1,58 μ.

Σφαιροβολία

Παγκόσμιο ρεκόρ 14,38
μ. Τζ. Μασουέρμαγιερ
(Γερμ.) 1934.
Νέον Όλυμπιακόν άγώνι-
σμα.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: Μ. Όστερ-
μγιερ (Γαλ.) 13,75 μ. 2)
Α. Πιτσιλίνι (Ιταλ.) 13,
095 μ. 3) Π. Σέφερ

(Αυστρ.) 13,08 μ. 4) Βέστ
(Γαλ.) 12,985 μ. 5) Κο-
μάρκοβα (Τσεχοσλ.) 12,92
μ. 6) Μπρούκ (Αυστρ.) 12,
50 μ.

Δισκοβολία

Παγκόσμιο ρεκόρ 48,31
μ. Τζ. Μασουέρμαγιερ (Γερμ.)
1936.

Όλυμπιακό ρεκόρ 47,63
μ. Τζ. Μασουέρμαγιερ (Γερ.)
1932.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Μ. Ό-
στερμγιερ (Γαλ.) 41,92
μ. 2) Τζ. Τζέντιλε (Ιταλ.)
41,16 μ. 3) Ζ. Μαζέας
(Γαλ.) 41,17 μ. 4) Μαρ-
κίενκεβίτς (Πολ.) 39,30 μ.
5) Χαϊντέντρε (Αυστρ.) 38,
81 μ. 6) Πάνχορστ - Νίε-
σινκ (Όλλ.) 38,74 μ.

Άκοντισμός

Παγκόσμιο ρεκόρ Α. Στά-
ινχάιερ (Γερμ.) 47,24
(1942).

Όλυμπιακό ρεκόρ: Χ.
Μπόουμα (Αυστρία) 45,
57 (1948).

Παλαιό Όλυμπιακό ρε-
κόρ: Τ. Φλάισερ (Γερμ.)
45,18 μ. 1936.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Χ. Μπό-
ουμα (Αυστ.) 45,57 μ. 2)
Κ. Παρβιάνεν (Φινλ.)
43,79 μ. 3) Μ. Κάρλστεντ
(Δανία) 42,08 μ. 4)
Ντόντσον (Άμερ.) 41,96 μ.
5) Γουαλμπέρ (Όλλ.) 40,
92 μ. 6) Κόνινγκ (Όλλ.)
40,33 μ.

Σκυταλοδρομία 4Χ100 μ.

Παγκόσμιο ρεκόρ 46'' 4,
Γερμανία (Άλμπους, Κρά-
ους, Ντόλινγκερ, Ντόρ-
φελντ) 1936.

Όλυμπιακό ρεκόρ: 46'' 4,
Γερμανία (Άλμπους,
Κράους, Ντόλινγκερ, Ντόρ-
φελντ) 1936.

Νικήτρια των Όλυμπια-
κων του 1948: 1) Όλλαν-
δία (Σταντεγιούνγκ, Βι-
τζιερίμερ, Κάντεκούντις,
Μπλάνκερς Κοέν) 47'' 5. 2)
Αυστραλία (Στρίκλαντ, Μα-
στον, Μακκίνον, Κίνγκ)
47'' 6. 3) Καναδάς (Μίερς,
Μακβέι, Φόστερ, Τζόνες)
47'' 8. 4) Μ. Βρετανία
(Μένλεϋ, Πλέτς, Γουήλκερ,
Γκάρντνερ) 48''. 5) Δα-
νία (Νίελας, Μπέρκντορφ,
Νίελας II, Νίελας) 48'' 2.
6) Αυστρία (Τζένου,
Στέγιερ, Πάδλουσεκ, Όμ-
περμγιερ) 49'' 2.

Είπε αλήθεια πως τα έλ-
ληνικά γυναικεία αθλητικά
ρεκόρ ύστερον καταπληκτι-
κά απ' τα ρεκόρ που άνα-
φέραμε. Είμαστε όμως θέ-
λαιοι πως με την ευρύτερη
καλλιέργεια του γυναικείου
αθλητισμού στα σχολεία και
την καθιέρωση γυναικείου ά-
θλητικού τμήματος σ' όλους
τους αθλητικούς συλλόγους
θάλλη ημέρα που και Έλλη-
νίδες θα τιμηθούν με το Ό-
λυμπιακό στεφάνι, γιατί και
φιλότιμες είνε και τα προ-
σόντα να διακριθούν στους
Όλυμπιακούς στίβους έ-
χουν.

Ας μη διστάζουν λοιπόν
εκείνοι που είνε σε θέσι να
τις βοηθήσουν στον άραιο
και εύγενικό σκοπό τους.
Καλή έλθειν χρειάζεται.
ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρολέξο χωρίς μύρα τετρα-
γωνίδια

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΣΣΟΣ - ΣΤΕΚΑ. 2) ΟΤΑΝ - Α-
ΝΑΞ. 3) ΡΑΚΟΣ - ΑΜΑΤΙ 4) ΤΡΑΜ -
ΚΑΤΩΝ 5) ΛΑΒΑ. 6) ΒΙΑ 7) ΜΕΝ. 8)
ΑΛΑΣ. 9) ΛΑΠΑΞ - ΧΩΜΑ 10) ΑΠΑΘΗ-
ΟΥΡΕΣ. 11) ΚΑΛΩ - ΡΟΛΑ 12) ΑΝΑΣΑ
- ΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΟΡΤΗ - ΠΛΑΚΑ. 2) ΣΤΑΡ - Α-
ΠΑΝ 3) ΣΑΚΑΛ - ΣΠΑΛΑ. 4) ΟΝΟΜΑ -
ΑΘΡΣ 5) ΜΙΣΗ 6) ΑΒΕ. 7) ΙΝΑ 8) Α-
ΚΡΑ 9) ΤΑΜΑ - ΑΧΥΡΑ. 10) ΕΝΑΤΗ -
ΣΦΡΟΣ. 11) ΚΑΤΩ - ΜΕΛΙ. 12) ΑΞΙΝΗ -
ΠΑΣΑΣ

Μεταγγραμματισμός

ΔΗΛΟΣ - ΜΗΛΟΣ - ΤΗΛΟΣ

Μακρινές σταυρός

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 7 13 10 11 και 9.
ΚΑΘΕΤΩΣ: 6, 12 10, 14 και 8.
Σύνολο των πέντε άριθμών και στις
δυο προσθέσεις: 50

Αίνιγμα

Το νοήμα τ.

Στοιχειόγραφος

ΛΑΥΡΑ - ΑΥΡΑ.

Το πάθημα του Άνακιν

Άν τα καρτιά ήσαν πράγματι συνελ-
λαγμιακά του Κώστα δεν μπορούσε
να βρούκνται στα χέρια του, έφόσον
δεν είχαν πληρωθή.

Οι μαθητάι

Με τα δεδομένα του προβλήματος
καταstrώνεται η εξίσωσις $7x + 22x +$
 $6x + 5x = 1443 = x$ Κ' απ' αυτήν βρι-
σκειται ότι ο άριθμός των μαθητών (x)
είνε 37.

Όπτική άπάτη

Και οι δυο κύκλοι

είνε ίσου μεγέθους

Με τα σίριχα

Να πως σχηματι-
ζονται τα 5 τρίγωνα

με τα 9 σίριχα.

Η λύσις του 195ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΣΤΡΟΣ - ΑΛΙΑΚΩΝ. 2) ΝΑ -
ΟΡΕΣΤΗΣ - ΙΑ. 3) ΟΡΑ - ΣΥ - ΟΙ - ΚΑΡ-
4) ΓΕ - ΓΥΡΙΣ - ΣΕΝΩΝ - ΕΚ. 5) ΔΕΝ-
ΟΜΟΙΑ - ΝΕΑ. 6) ΑΔΗΝ - ΑΣΟ - ΑΝΑ -
ΥΦΟΣ. 7) ΡΕ - ΝΤΕ - ΣΚΙ - ΠΥΡ - ΝΙ.
8) ΤΙΜΑΡΙΑ - ΝΟΜΑΔΕΣ. 9) ΛΑΪΚΑ. 10)
ΑΤΗΚΤΟΣ - ΙΣΟΒΑΡΗ. 11) ΓΗ - ΤΑΝ -
ΚΑΙ - ΕΣΑ - ΟΡ. 12) ΑΣΤΗ - ΕΒΑ -
ΣΙΚ - ΔΟΝΑ. 13) ΑΜΑ - ΟΙΝΟΣ - ΤΗΝ.
14) ΗΣ - ΑΛΤΗΡ - ΒΑΚΩΝ - ΛΑ. 15)
ΝΡΕ - ΤΑ - ΕΝ - ΟΗΕ. 16) ΔΑ - ΛΑΟ-
ΚΩΝ - ΑΧ. 17) ΣΚΩΛΗΚΕΣ - ΣΑΤΥ-
ΡΙΚΑ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΟΓΚΑΡΤ - ΑΓΑΡΗΝΟΣ. 2) ΡΕ -
ΔΕΙΚΤΗΣ - ΣΩ. 3) ΕΝΑ - ΔΗ - ΤΑ -
ΕΔΡ. 4) ΣΑ - ΓΕΝΝΑ - ΚΤΗΜΑ - ΑΛ. 5)
ΣΥΝ - ΤΡΑΤΑ - ΑΛΤ. 6) ΡΟΥΡ - ΑΕΙ -
ΟΝΕ - ΤΑΛΚ. 7) ΟΡ - ΙΟΣ - ΑΕΙ -
ΒΟΗ - ΑΕ. 8) ΣΕΙΣΜΟΣ - ΚΑΙΡΙΟΣ. 9)
ΚΡΙΜΑ. 10) ΑΤΑΞΙΑΙ - ΙΣΟΒΙΟΣ. 11)
ΛΗ - ΕΑΝ - ΝΑΙ - ΙΣΑ - ΩΑ. 12) ΙΣΟΝ -
ΑΠΟ - ΣΕΚ - ΚΕΝΤ. 13) ΙΩΝ - ΥΜΝΟΣ -
ΤΩΝ. 14) ΚΙ - ΝΕΥΡΑ - ΒΑΔΗΝ - ΑΡ.
15) ΜΑΚ - ΑΩ - ΟΝ - ΟΧΙ. 16) ΑΕ -
ΟΝΕΙΡΟΝ - ΛΗ. 17) ΝΑΡΚΩΣΙΣ - ΗΡΑ-
ΚΛΕΙΑ.

ΟΙ

Για να του κλέψη τρία τσιγάρα

Η κρίσις του κοινού έχει φθάσει στην
Άγγλία σε οδύτο σημείο. Πριν από
λίγον καιρό ένας μωυβόξ κομιστής
επέτελλε έναντιον ενός άλλου κατά τη
νύκτα σ' έναν από τους κεντρικούς δρό-
μους του Λονδίνου και τον έπνιξε με τα
χέρια του για να του κλέψη τρία τσι-
γάρα!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ- πειραματόζωα

Άφανείς εύεργεται της άνθρω-
πότητος

Πολλά έχουν γραφή για τις καθ'
αυτό πολεμικές προπαρασκευές των
Ήνωμένων Πολιτειών. Για τα πυ-
ραυλοκίνητα και τα υπερηχητικά ά-
εροπλάνα, για τα ραντάρ και τα
νέα άτομικά όπλα, για τα ραδιο-
διευθυνομένα βλήματα και τα φοβε-
ρά μέσα του βακτηριολογικού πο-
λέμου. Είνε όμως σχεδόν έντελως ά-
γνωστη, μια άλλη πλευρά της πο-
λεμικής τους προπαρασκευής, που
ταυτόχρονα είνε καθαρά άμυντική,
ειρηνική και έχει έντονο άνθρωπι-
στικό χαρακτήρα. Πρόκειται για
την έρευνα και τη συστηματική κα-
ταπολέμησι των άσθενειών, που άν-
τιμετώπιζε ο άμερικανικός στρατός
στον τελευταίο κι' ίσως άντιμετω-
πίση πάλι σ' έναν καινούργιο πό-
λεμο. Η έπιτυχία της προσπάθειας
αυτής όχι μόνο θα κάνει πιο αξί-
ομαχο τον άμερικανικό στρατό, αλλά
θα άφελήσει και άλόκληρη την άν-
θρωπότητα, απαλλάσσοντάς την
απ' τη μάστιγα διαφόρων άσθε-
νειών.

Για να καταστή δυνατή η έρευνα
και η καταπολέμησις των διαφόρων
«πολεμικών» άσθενειών, έχει κινητο-
ποιηθ' ένας ολόκληρος εθνικός
στρατός, από ανθρώπους που έκου-
σιν άσθενείες προσφέρονται να υποβληθούν
σε προσβολή και σε πειραματική
θεραπεία των άσθενειών αυτών. Πολ-
λοι από τους άσθενείς αυτούς, εί-
χαν χρησιμοποιηθ' και κατά τη δι-
άρκεια του τελευταίου πολέμου σε
ύγειονομικές υπηρεσίες, στις πιο ά-
πυκνωμένες περιοχές της Αφι-
κής και της Άπω Ανατολής, όπου
με άφανη, αλλά άληθινό ήρωισμό,
με πραγματική αυτοθυσία, με κίν-
δυνο της ίδιας τους της ζωής, μέσα
στη φωτιά της μάχης, έσωσαν τη
ζωή πολλών στρατιωτών. Όπως ά-
παράβατος, που οι ίδιοι έθεσαν
για, να προσφέρουν τις υπηρεσίες
τους, ήταν να μην κάνουν τίποτε
που να μπορούσε να καταstrέψη τη
ζωή άλλου ανθρώπου, έστω και έ-
χθρου. Άποστολή τους είνε να σώ-
ζουν και όχι να καταstrέφουν ανθρώ-
πινες ζωές. Χαρακτηριστικό είνε
ένα έπεισοδιο που συνέβη κατά την
είσβολή στη Γαλλία. Ένας Γερ-
μανός αξιωματικός που πιάστηκε
αιχμάλωτος, εξέφρασε την άπορία
μήπως οι Άμερικανοί... τρελλά-
θηκαν.

— Γιατί; τον ρώτησαν.
— Γιατί την ώρα της μάχης, έ-
νας Άμερικανός κουρμμένος πίσω
από ένα δέντρο, αντί να με πυρο-
βολήσει, μου φώναζε άν μπορούσα
να τον βοηθήσω να βγάλουμε από
τη λάσπη μερικους τραυματίες, με-
ταξύ των οποίων ήσαν και δυο Γερ-
μανοί.

Ο Άμερικανός αυτός όμως δεν
είχε τρελλαθ'. Άντικ έπλავε στην
υπηρεσία «σωτηρίας» και όχι κατα-
strόφης της ζωής. Και το σπου-
δαιότερο έργο της υπηρεσίας αυ-
τής ήταν και η πειραματική έρευνα
των διαφόρων άσθενειών. Οι άνηκο-
ντες σ' αυτή άνθρωποι — πειραμα-
τόζωα, συγκεντρώνονται σε διάφο-
ρα στρατόπεδα, σε νοσοκομεία και
εργαστήρια και υποβάλλονται έκου-
σιν σε μολύνσεις, για να βρεθ' το
μέσον της καταπολέμησεως των ά-
σθενειών αυτών. Όταν ο έξανθημα-
τικός τύφος, σε μία περιοχή, θέρι-
ζε τον άμερικανικό στρατό, οι ύγει-
ονομικές άρχές σκέφθηκαν ότι θα έ-
πρεπε να έξοντάσουν τα ένοχλητικά
ζώδια, που είνε οι φορείς του. Για
το σκοπό αυτό, εκλήθησαν μερικοί

άνθρωποι - πειραματόζωα. Παρουσι-
άστηκαν 30 έθελοντάι. Επί τρεις
βδομάδες φορούσαν τα ίδια μολυ-
σμένα πουκάμισα, φορτωμένα με τα
μικροβιοφόρα ζώδια. Μόνο τη νύ-
χτα, καμμία φορά όταν ήταν πολύ
μεγάλη η ένοχλησις, τα έβαζαν, άλ-
λα και πάλι τα άφηναν όπλα στο
κρεβάτι τους για να τα ξαναφορέ-
σουν την άλλη μέρα. Σ' όλο αυτό
το διάστημα, ειδικοί ύγειονομολόγοι
πειραματίζονταν πάνω στους άν-
θρώπους αυτούς, ως που στο τέλος
ανακάλυψαν την περίφημη φθειρο-
κότονο σκόνη.

Σήμερα οι άνθρωποι - πειραματό-
ζωα είνε οργανωμένοι σε ομάδες
και έχουν κατανεμηθ' σε πολλά κέν-
τρα πειραματικών ερευνών, σε νο-
σοκομεία και εργαστήρια. Τέτοιες
ομάδες ανθρώπων πειραματόζωων
χρησιμοποιούνται στα εργαστήρια
του Πανεπιστημίου της Κολούμπια,
στο Γενικό νοσοκομείο της Μασσα-
χουσέτης, στο νοσοκομείο της Ν.
Υόρκης και σε πολλά περιφερειακά
ύγειονομικά κέντρα, ο θεσμός τους
δε καθιερώθηκε επίσης στην Άγ-
γλία, στον Καναδά και σε πολλές
άλλες χώρες.

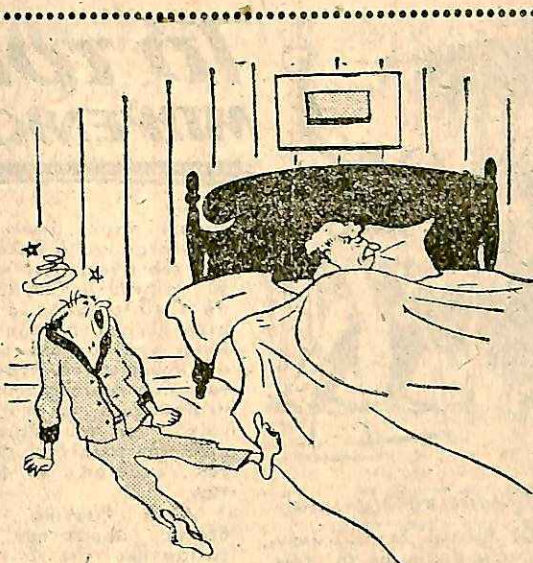
Τα πειράματα που γίνονται, ά-
φορούν τις πιο διαφορετικές άσθε-
νείες και τις πιο αντίξοες από ύ-
γιεινής άπόψεως, συνθήκες διαβί-
σεως.

Στο στρατόπεδο Ουέλλστον του
Μίτσιγκαν, μια όμας υπεβλήθη σε
πειράματα σχετικά με τη γρίπη. Τρι-
ανταπέντε άνθρωποι - πειραματό-
ζωα, δέχθηκαν έκουσιν να εισπνεύ-
σουν με τα ρουθούνια τους χιλιάδες
μικρόβια γρίπης. Οι παρατηρή-
σεις που έκαναν οι γιατροί, ήσαν έ-
ξαιρετικά ενδιαφέρουσες και τα πει-
ράματα συνεχίζονται για να βρεθ' το
φάρμακο της γρίπης.

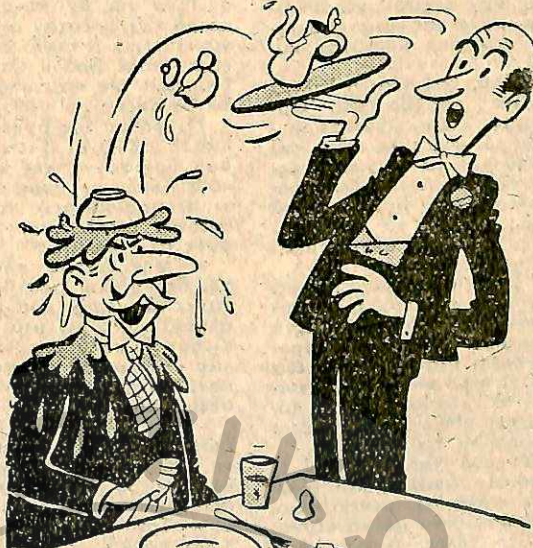
Μία άλλη όμας 100 «έθελοντών
της νόσου», που άσπείζομενοι άυτο-
αποκαλούνται «ίνδικα χοιρίδια», έ-
δχθη να προσβληθ' από πνευμονία
και με το άλτρουιστικό παράδειγμα
της κατέδειξε την αξία των διαφο-
ρων άντιπνευμονικών φαρμάκων.
Άλλη μεγάλη όμας υποβάλλεται σε
προσβολή και θεραπεία έλονοσίας,
για να βρεθούν πιο άποτελεσματι-
κά, από την κίνηση και την άτεμπί-
νη, φάρμακα.

Άλλοι άνθρωποι - πειραματόζωα,
υποβάλλονται σε προσβολή και
πειραματική θεραπεία ικτέρου. Έ-
πειραματική θεραπεία ικτέρου. Έ-
νας μάστιγα απ' αυτούς έχει δεχθή
και γίνονται πάνω του πειράματα
μεταδόσεως, και θεραπείας του καρ-
κίνου!

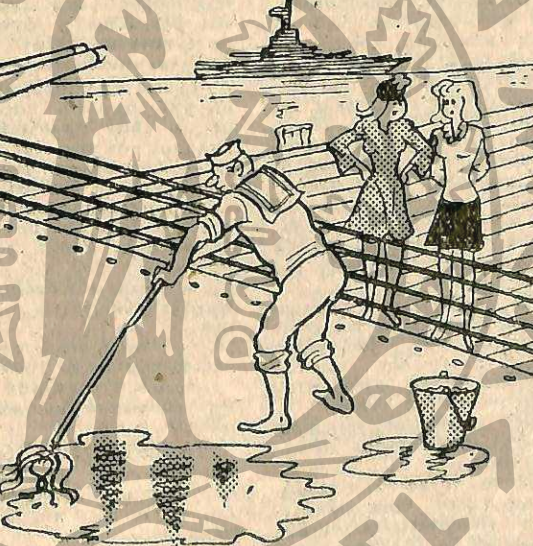
Καταπληκτικά έξ έλλου είνε τα
πειράματα για την άντιμετώπιση
των άνθυγιεινών συνθηκών διαβί-
σεως. Ο προηγούμενος πόλεμος έ-
δειξε ότι οι Άμερικανοί στρατιώται
δεν άποκλείεται να κληθούν να πο-
λεμήσουν υπό τον καυστικό ήλιο
και την άφόρητη δίψα της άφρικα-
νικής έρήμου ή υπό τις πολικές συν-
θήκες των Άλλεουτιών νήσων. Για
να μελετηθούν οι συνθήκες αυτές
και για να βρεθ' ο τρόπος της άν-
τιμετωπίσεώς τους, 24 έθελοντάι
πειραματόζωα, στο νοσοκομειακό
κέντρο ερευνών του Πανεπιστημίου
του Άλλινόις, έμειναν ώρες πολλές
σε ένα θαλάμο μύζας, με σταθερή
θερμοκρασία 20 βαθμών Κελσίου
κάτω του μηδενός! Άντιθέτως, άλ-
κάτω έθελοντάι, στο Πανεπιστήμιο
λοι έθελοντάι, έμειναν επί 84 ώρες
του Ρότσεστερ έμειναν επί 84 ώρες
χωρίς νερό και τρίτη σειρά έθελον-
τών επί ημέρες έπινε άλμυρό νερό!
Άλλα τα πειράματα που γίνονται
είνε τόσα πολλά, άστε είνε άδύνα-
τον να τα αναφέρη κανείς όλα. Με-
ρικά άλλωστε, για εύνοήτους λό-
γους, τηρούνται άπολύτως μυστικά.
Όπως άποδοτε, το βέβαιον είνε ότι
οι άνθρωποι - πειραματόζωα, είνε
άφανείς ήρωες, μεγάλοι άλτρουιστάι
και εύεργεται της άνθρωπότητος.



— Άπ' την άλλη μεριά, βρέ γυναίκα, σου είπα
να τραβήξεις κι' όχι από εδώ!...



— Νάχης χάρι, νεαρό μου, πού είμαι έξαιρετικά
ψύχραιμος και δεν παίρνω τίποτε στα σοβαρά!...



— Και μούλεγε ότι είνε άντιπλοίαρχος!...



Τό τριό ΜΠΡΕΝΚΕΡ

Δραματικό δέηγμα

Οι θεαταί ξετρελλαίνονταν κάθε βράδυ με το «Τριό Μπρένκερ».

Μόλις άνοιγε η σκηνή, δύο γορίλλες, ντυμένοι με μεγάλη κομψότητα, έκαναν την εμφάνισή τους. Έπειτα έμπαινε μία πολύ όμορφη νέα, που εκείνοι χαιρετούσαν, κάνοντας μία υπόκλιση, σαν δύο κοσμικοί κύριοι.

«Αλλά, ξαφνικά, η ζήλεια κυριεύει τα δύο ζώα. Όρμωσαν τότε με άγριες κραυγές το ένα έναντιόν του άλλου και τα τριχτά κορμιά των δύο αντιπάλων προβάλλαν σε λίγο γυμνά εκτός από τα πρόσωπά τους, που ήταν σκεπασμένα με μία μάσκα.

Το άμοιβαίο κουρέλιασμα των ρούχων ήταν η πρώτη φάσις της πάλης των. Στο διάστημα αυτό, η νέα, τρομαγμένη, πιανόταν από ένα σχοινί και πηδούσε σ' ένα από τα τρία αιώρουμένα μονόζυγα, που κρέμονταν από την όροση του θεάτρου.

Οι δύο γορίλλες την έμμιούντο άμέσως και η άγρια πάλη των συνεχιζόταν από μονόζυγο σε μονόζυγο.

Στο τέλος, ο ένας από τους δύο άρπαζε τη νέα στα χέρια του, ενώ ο άλλος, ταπεινωμένος, ξαναγύριζε στην σκηνή.

Ο νικητής, που βρισκόταν στο ψηλότερο από τα τρία μονόζυγα, κρατώντας τη νέα στα χέρια του, χαιρετούσε το κοινό, που χειροκροτούσε από κάτω μ' ένθουσιασμό. Έπειτα, έβγαζε τη μάσκα και οι θεαταί έβλεπαν τότε πώς δεν ήταν γορίλλας αλλά άνθρωπος.

— Να βγάλη και ο άλλος τη μάσκα! φώναζε το πλήθος που πλημμυρίζει την αίθουσα.

Ο νικητής, που κρατούσε πάντα τη λεία του στην αγκαλιά του, ανήγγελλε πώς ο αντίπαλός του δεν φορούσε μάσκα, γιατί ήταν αυθεντικός γορίλλας.

Νέα φρενιτιώδη χειροκροτήματα υποδέχονταν τα λόγια του.

«Ετσι, το κοινό είχε μάθει ότι το τριό «Μπρένκερ» το άποτελούσαν δύο άνθρωποι, ο Άλβερτος και η Γκλόρια και ένας γορίλλας, ο «Φάμπιο».

Για έπτά χρόνια, η αρμονία μεταξύ αυτού του

με την ίδια ακρίβεια όπως πάντα.

Ο ένας από τους δύο γορίλλες, που νικήθηκε στην πάλη, ξαναγύρισε ντροπιασμένος στη θέση του ενώ ο άλλος, κρατώντας τη λεία στα χέρια του, πηδούσε στο ψηλότερο από τα τρία μονόζυγα.

«Αλλά, ξαφνικά, μία διαπεραστική κραυγή ακούσθηκε μέσα στην αίθουσα. Η Γκλόρια είχε ξεφύγει από τα χέρια του νικητού—και νεις δεν θα μπορούσε να πήγαινε έγινε αυτό— και κατακύλησε στο κενό.

«Ο,τι έπακολούθησε από εκείνη τη στιγμή ξετυλίχθηκε με την ταχύτητα της αστραπής. Ο νικημένος γορίλλας πήδωσε στο πρώτο μονόζυγο, ταλαντεύθηκε πάνω σ' αυτό και τη στιγμή που η Γκλόρια περνούσε από κοντά του, την άρπαξε στα στιβαρά χέρια του και μ' ένα καινούριο πήδημα την ξαναέφερε στη σκηνή.

Οι θεαταί, που παρακολουθούσαν όρθιοι τη δραματική σκηνή, ανέπνευσαν άνακουφιμένοι.

«Αλλ' η άγωνία τους δεν έπρόκειτο να τελειώσει τόσο σύντομα.

Ο γορίλλας, αφού χαιδεύει με τα μαλλιαρά χέρια του τους ώμους της Γκλόριας, που, στα μεταξύ είχε λιποθυμήσει, ξαναπήδησε στο πρώτο μονόζυγο, από εκεί τινάχθηκε στο δεύτερο και κατόπιν ώρμησε στο τρίτο.

Ο 'Ιβάν—γιατί αυτός παρίστανε το δεύτερο γορίλλα—δέχθηκε, ξαφνικά, την επίθεσή του. Ο «Φάμπιο» ώρμησε με λύσσα έναντιόν του αντιπάλου του και προσπαθούσε να καταξασχίση, όνι τα ρούχα του όπως πριν, αλλά τις σάρκες του.

Το κοινό παρακολουθούσε με φρίκη αυτή την άγρια πάλη, που ξετυλιγόταν στον αέρα από το ένα μονόζυγο στο άλλο.

«Αλλά, ξαφνικά, ο 'Ιβάν, καθώς προσπαθούσε ν' αποφύγην ένα καινούριο χτύπημα του «Φάμπιο» έχασε την ισορροπία του, ταλαντεύθηκε για μερικές στιγμές κι έπειτα κύλησε στο κενό από ένα ύψος δώδεκα περίπου μέτρων.

Οι θεαταί, που έτρεξαν στη σκηνή, βρέθηκαν μπροστά στο παραμορφωμένο πτώμα του ακροβάτου. Το κεφάλι του είχαν ανοιχτή στα δύο!

Ο «Φάμπιο» κατέβαινε τώρα άργα από τα μονόζυγα. «Όταν έφτασε στη σκηνή, κύτταξε για μερικές στιγμές το νικημένο αντίπαλό του κι έπειτα πήγε να σωριασθή στα πόδια της Γκλόριας. Ήθερε τώρα πώς η κυρία του δεν κινδύνευε κι ήταν ευχαριστημένος γιατί εκείνος που είχαν απειλήσει τη ζωή της δεν θα μπορούσε πια να της κάνει κακό.

Ο Άλβερτος έγινε καλά έπειτα από μερικές ημέρες. Και το «Τριό Μπρένκερ» ξαναάρχισε όπως πριν τις τραγωδίες του.

ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΣΙΜΑΡ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ δια μέσου τών αιώνων

Καταδιώξεις, τιμωρίαι άναθεματισμοί

Τα καλλυντικά του προσώπου νραφεί σ' ένα ειδικό άρθρο του ο Βίλφρεντ φούνκ, που σήμερα θεωρούνται κοινότητα, έχουν μία μακράν ιστορία... άγνος για την καθιέρωσή και την επίδοσή τους. Μπορεί στις φυλές των ανδρών και πρωτογόνων ανθρώπων να ήταν καθιερωμένο το βάψιμο του προσώπου. Μπορεί στις αρχαίες άσιατικές χώρες να τονίζαν την έξωτική όμορφιά τους με διάφορες διακοσμήσεις. Μπορεί στην αρχαία Ελλάδα να ήταν στην ημεροπία διάταξη τα μύρα όχι μόνο για τα νυναικεία αλλά και για τα σώματα των έφηβων άκοιμ άν και η Ξανθήνη η νυναικά του Σικωρόπου, ούτε καν ήθελε ν' άκούση για τα καλλυντικά που χρησιμοποιούσαν οι έταίρες.

Και όμως παρά την προϊστορία τους αυτή, εδώ και δεκαοκτώ αιώνας μέχρι πρό 25 χρόνων τα καλλυντικά υφίσταντο συνεχείς καταδιώξεις. Ίδού μερικά περιστατικά που αποδεικνύουν την αληθεία αυτής της πληροφορίας.

Το 190 μ. Χ. στην Αλεξάνδρεια έγινε ένας νόμος που άπονούσε οτά κορίτσια να «έξαπατούν» με καλλυντικά τους νεύρους υποψήφιους γαμπρούς. Λέγεται μάλιστα ότι ο Έλληνας φιλόσοφος Κλημένης άσκησε μεγάλη έπιρροή για να καταρτισθί ο νόμος αυτός.

Δι' αόκια χρόνια άρνητέρα ο 'Ιωάννης ο Χρυσόστομος έγραψε: «Ο ζωντανός πύ θα ήθελε να ζωγραφισθί το σώμα της νυναικάς με την ίδανική ψυχή θα έπρεπε προσπαθόν να άποφύγην το πρόσωπο ένα πρόσωπο με κόκκινα χείλη, σαν το στόμα της άκούδας και με φρυδιά καρδουλιένια σαν να βήγκαν». άπό τσουκάλη που κανιζόταν επί ώρες στή φωτιά!

Πρό 500 έτών στην 'Ιταλία οι άνθεματισμοί και το κήρυγμα του Σαβονρόλα κατά της άνηθικότητας της, που άρας και των βαψών του προσώπου ήταν τόσο όρμητικοί και τόσο έπιδωσαν ώστε οι κοπέλες της 'Ιταλίας, μαζεύον τα καλλυντικά τους και τα έκαψαν στις πλατείες της φλωρεντίας.

Τόν 18ον αιώνα στην Άγγλία ένας νεοέπαινος έκανε άγωνία και το πεθερό του και ζήτοους άποκρίμηνι για την ψυχική άδυνά που ύπστη όταν είδε για πρώτη φορά τη σύζυγό του χωρίς τα καλλυντικά που είχε στο πρόσωπο ποό του νάμου. φρικαλέαν ύπλοδμή!

Το 1770 μ. Χ. κατετέθη στο άγγλικό Κοινοβούλιο ένας νόμος, που θεωρούσε άκυρο τόν νόμο στών όποιον παρασώθηκε ο σύζυγος (άπό τα άρώματα τις βαφές και τα καλλυντικά) που χρησιμοποιούσε η νυναικά.

Άκόμη και στή τέλη του 19ου αιώνας, στην Αμερική τα καλλυντικά δεν έπιδόταν και ήταν άποκρίματα. Γι' αυτό τα κορίτσια χρησιμοποιούσαν άδύοι κι άσέβηστη άκόμη για πούδρα και για ρουζ έτρεφαν ρίξες ή χρησιμοποιούσαν μουσκεμένα κόκκινα εξώφυλλα βιβλίων!

Τέλος πριν από 25 μόλις χρόνια στην πολιτεία του Νέου Χαμσά άπανορεύονταν ή πώλησις καλλυντικών και μόνο κρυφά, άπό τη «μυστη άγορά» μπορούσε κανείς να τα προμηθευθή.

Εντούτοις παρά τις άπογορεύσεις και τις «καταδιώξεις» καταλήγει ο φούνκ τα καλλυντικά τελικώς ένίκησαν και ή επερίληψαν. Μία στατιστική άναφέρει ότι το 1946 οι Αμερικανίδες έξεδωσαν περισσότερα από δύο δισεκατομμύρια δολάρια για 117 000 τόννους καλλυντικών που χρησιμοποιούσαν.

Πραγματικά, δεν υπορούσε να νιν ή άλλοις Γι' ατί ένα καλοδωμένο καλλυντικό, δίνει άρα και όραση και τονίζει ή ιδιαιτέρα κι' αυτήν άκόμη τη φυσική και κλασσική όμορφιά.



Μεταλλίο σε μία άγελάδα

Στο Ρέγκεροβιλ των Ηνωμένων Πολιτειών, μία άνελάδα έφερε στών κόρσο πέντε ζωντανά μοσχάρια. Το δημοτικό συμβούλιο της πόλεως καθιέρωσε άμέσως ένα ειδικό μετάλλιο που θα άπονεμώθη «τιμής ένεκεν» σ' αυτή την νυνιώτη άνελάδα.



Άμαρτωλός πατέρας

Ο Γιώργος Βρανάς είχε γυρίσει στο σπίτι του πιο γωρίς απ' ό,τι το συνήθιζε. Η ώρα ήταν μόνον έξη.

— Πάλι καλά! είπε δυνατά η κ. Βρανά, που τα μεγάλα γαλιανά μάτια της έλαμψαν από χαρά.

Η νεαρή νυναικά συλλογιζόταν τις γλυκείες στιγμές—άλλοιμονο, τόσο σπάνιες!— που θα περνούσε με τόν άντρα της.

— Έγώ λέω να φάμε γρήγορα, είπε στο Γιώργο, χαρούμενη. Έτσι θα έχουμε όλη τη βραδυά δική μας.

—Μα άκριδάς άπόψε πρόκειται να φάω έξω, άπάντησε ο Γιώργος με ύφος στενοχωρημένο. Δεν μπορώ να κάνω άλλως. Με κάλεσε ένας άναπακριτής μου απ' το Κάιρο να συζητήσουμε για δουλειές.

Οι δουλειές! «Ω! αυτή ήξερε καλά ποιές ήταν οι δουλειές που της έπαιρναν τόν άντρα της από κοντά της. Τα ήξερε όλα: οι φίλες της της είχαν πη πώς ο Γιώργος είχε φιλενάδα. Μα κι' αν δεν της τόλεγαν, ή 'Ιουλία θα το μάντευε. Έδώ κι' έξη μήνες ή καρδιά του άντρας της είχε κλείσει γι' αυτήν. Τι έπρεπε να κάνει; Να επαναστατήσει; Με το χαρακτήρα του Γιώργου, ή παραμικρή σκηνή θα έπείφερε το άνεπαρόρρωτο. Έτσι λοιπόν άποφάσισε να παλέψη ήρηνικά για να κατακτήση ξανά τόν άντρα της. Ίσως το άγοράκι τους, ο μικρός Βούλης θα μπορούσε να ξαναφέρει την ευτυχία στο σπίτι.

Ο Γιώργος λάτρευε το Βούλη, που τούμοιαζε τόσο πολύ. Για το παιδί του θάκανε κάθε θυσία. Μα να που τώρα τελευταία ούτε και το παιδί του δεν μπορούσε να τόν κρατήσει σπiti του. Και ή 'Ιουλία ύπόφερε βλέποντάς τον έτοιμο να φύγην.

Εκείνη τη στιγμή, ο Βούλης μπήκε τρέχοντας και φώναζε στο μπαμπά του:

—Μπαμπά, μπαμπά, ήρθες χωρίς άπόψε; Τι ευτυχία! Θα μου κάνης ώραία σχέδια;

— Δεν έχω καιρό, Βούλη. Δεν πρόκειται να φάω σπiti.

Μα το παιδί έπέμενε. Τόν τραβούσε απ' το σασκάκι.

—Ω! μπαμπά, μείνε μαζί μας. Βούλη, άμα με κάνης να σε χτυπήσω. Για τελευταία φορά θα μ' άφήσης, ναί ή όχι;

Το καυμένο το άγοράκι σφίχτηκε πάνω του.

— Δεν θέλεις να μ' άφήσης; φώναζε ο Γιώργος έξω φρενών. Να λοιπόν.

Άκούστηκε ένας γδούπος κι' ύστερα μία κραυγή πόνου.

— Άθλιε! ούρλιαζε ή 'Ιουλία. Κι' άρπαζε το παιδί της στην άγκαλιά της. Ο Βούλης ήταν γεμάτος αίματα. Η 'Ιουλία άρχισε να τόν ψάχνη για να δη από που έτρεχε όλο εκείνο το αίμα.

ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Ρουθ, Ραχήλ, Άγαρ, βασίλισσα του Σαβά

Η Βίβλος νράφει σ' ένα άρθρο της η Βιννιφρενέ βαν Ντάσερ δεν είναι μόνο ένα έργο βιβλίο, αλλά και το πειό τερπνό άνάγνωσμα των αιώνων. Οι άγγραφές της, είναι οι πρώτοι ρεαλιστά που μας έδωσαν ολοζώντανες μορφές που ο χρόνος δεν κατάρθωσε άκόμη να άδωξη.

Περιφωμές προπαντός είναι οι νυναικείες μορφές της Βίβλου. Η εύγενική και άφοσιωμένη κοπέλα ή κόρη που δημιουργεί το έρωτικό τρίγωνο ή σειράνα που παρσούρει στην καταστροφή, περνούν μέσα από τις γραμμές της και άνυψώνονται σε αιώνια άκατάλυτα σύμβολα.

Η Ρουθ, είναι ή προσωποποίηση της στοργικής άφοσίωσης. Παντρεύτηκε τόν ένα από τους γιούς της χήρας Ναομί. Όταν η Ναομί έχασε όλα τα παιδιά της—μαζί και τόν άντρα της Ρουθ— ή Ρουθ έμεινε πιστή στην πεθερά της. «Μη μου ζητήσεις να σε έγκαταλείψω, τις είπε. Όπου κι' αν πάς θα σε άκολουθήσω. Η πατρίδα σου θα είναι και πατρίδα μου. ο Θεός σου και Θεός μου». Και μαζί οι δύο νυναικές τράφησαν για τη Βηθλέεμ. Έκεί ο μεγάλος Θεός άνημειψε την άφοσιωμένη κόρη. Ο πλούσιος άφέντης του τόπου Βοός τήν έρωτεύθηκε και τήν έκανε νυναικά του. Παντρεύτηκαν, άπόκτησαν ένα νιο. τόν Δαβίδ και έζησαν ευτυχισμένοι.

Δραμτική αντίθετης είναι ή έρωτική ιστορία της Ραχήλ, της όμορφης μαυρομάτας κόρης της Άνατολής. Είναι υπόδειγμα έρωτος που υπερνικά όλα τα εμπόδια. Όταν ο 'Ιακώβ έφτασε ταξιδεύοντας στο χιμάτα του βελου του, πίσω από ένα φράχτη, είδε μία πανώρη κόρη να ποτίζει τα πρόβάτα της. Τήν έρωτεύτηκε άμέσως τήν άρραψε στην άγκαλιά του και τη γέμισε φίλια. Μα ή κόρη αυτή ήταν ή εσδέρφη του Ραχήλ. Ο θεός τόν για να τόν τιμωρήσει, τόν έιπε ότι θα τόν τήν έδινε αν έμεινε έπτά χρόνια σκλάβος του. Κι' ο 'Ιακώβ δέχτηκε. Κι' έμεινε σκλάβος. Όταν όμως πέρασαν τα έπτά χρόνια ο σκλάβος θεός αντί για τη Ραχήλ, τόν έδωσε όρο να μείνη άλλα έπτά άδερφή της και τόν έδωσε όρο να μείνη άλλα έπτά χρόνια σκλάβος του, αν έπιμνη να πάρη τήν Ραχήλ. Κι' ο 'Ιακώβ ξαναέμεινε άλλα έπτά χρόνια σκλάβος. Τα όσα για να πάρη τήν έκακτη της καρδιάς του. Τα όσα αυτά χρόνια του χωριώδη και της σκαβιάς τσάκισαν τήν Ραχήλ. Κι' όταν παντρεύτηκαν έπειτα με τόν 'Ιακώβ, μόλις άπόκτησαν το πρώτο τους παιδί, τόν Βενιαμίν, ή Ραχήλ πέθανε. Μαζί όμως με τόν 'Ιακώβ, έδωσε και το ώραιότερο παράδειγμα ύπομνής και άφοσίωσης.

Άλλού, με γλαφυρά φράσεις ή Βίβλος δίνει ένα πρωτότυπο συζυγικό τρίγωνο. Ο Άβραάμ και ή Σάρα δεν είχαν παιδιά. Νύχτα—μέρα ή Σάρα παρακαλούσε τόν Θεό να της χαρίση ένα παιδί. Μα τα χρόνια περνούσαν και παιδί δεν άποκτούσε. Τότε σύμφωνη να τη ήγη της έποχής εκείνης δίνει στών άντρα της τήν ώραία της δούλη Άγορ για να τόν κάνει παιδί. Υστερα όμως όταν είδε ότι η Άγορ έμεινε έγκυος τήν έπιασε ή ζήλεια και τήν έδιωξε από το σπiti.

Η Άγορ φεύγει στην έρημο. Έκει ένας άγγελος τη βρίσκει τήν παίρνει και τήν ξαναφέρει στο σπiti του Άβραάμ, όπου και γεννά ένα άνδρ. τόν 'Ισαακ. Πέρασαν δέκα χρόνια και ή Σάρα σε ηλικία 90 έτών άποκτά και αυτή το παιδί που παρακαλούσε τόν Θεό να της χαρίση. Τότε για δεύτερη φορά δίνωκει τήν Άγορ.

Άπελπισμένη ή φτωχή δούλη φεύγει με το παιδί της πάλι στην έρημο, όπου ούτε τροφή ούτε νερό ύπηρε. Ξεσπά σε λυγμούς και παρακαλεί τόν Θεό να τήν πάρη σπiti στους ουρανούς για να μη δη τόν θάνατο του παιδιού της. Για δεύτερη φορά παρουσιάζεται ο άγγελος και τήν προστάζει να πάψη να κλαίη και ν' άνοιξη τα μάτια της να δη το βασίλειο που θα άποκτήσει ο νιος της.

Πραγματικά, μόλις η Άγορ άνοιξε τα μάτια, της είδε μπροστά της όροσορό νερό να άναβόνη από μία πηγή. Έγκαταστάθηκε εκεί και το μέρος αυτό έγινε ή έδρα ενός ολόκληρου κράτους του νιου της. Το κράτος αυτό είναι σήμερα ή 'Ισραήλ.

Μία άλλη έρωτική ιστορία της Βίβλου, είναι του σοφού βασιλέως Σολομώντος και της βασίλισσας του Σαβά. Η σφή της σοφίας του, πολλούς αιώνας πρό Χριστού έφτασε ως το βασίλειο του Σαβά. Η σοφική βασίλισσα του κεντρίστηκε από την περιέργεια φώρτώθηκε πολύτιμα πετρώματα και μ' ένα μεγάλο καράβι από καμήλες τράβηξε στην 'Ιερουσαλήμ να δη τόν σοφό βασιλιά. Όταν τόν είδε, τόν έρωτεύθηκε αλλά τα βελήνητά της δεν στέθηκαν Ικανά να τόν κατακτήσουν. Κι' όμως από τις 700 νυναικές που λέγεται ότι είχε ο βασιλιάς Σολομών, μόνο το όνομα της βασίλισσας του Σαβά έμεινε στην ιστορία συνδεδεμένο με το δικό του.

Τέλος είναι νυνωστή ή ιστορία στην όποια πρώτα γνωστών ο Σαμψών και ή Δαλιδά. Η Δαλιδά είναι ή προσωποποίηση της πλανεύτρας σειράνας που όδνηγει στην καταστροφή. Ο Σαμψών άπελευθέρωσε τόν 'Ισραήλ από τήν κυριαρχία των φιλισταινών αλλά έρωτεύθηκε τη Δαλιδά. Κι' αυτή έμενε το μυστικό της δύναμώς του και το πρόδωσε.

Θα μπορούσε καταλήγει ή Ντάσερ ν' άναφέρη κανείς κι' άλλες τέτοιες ιστορίες της Γραφής που όταν τις διαβάζουμε σήμερα, νομίζουμε ότι διαδίδουμε σύγχρονες έρωτικές ιστορίες με νυναικείες υορφές της έποχής μας.



Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ο Χουσεΐν, καθισμένος κοντά στην πόρτα του, κύταζε μπρός του, μέσα στη νύχτα.

Το χωριό είχε βυθιστεί στον ύπνο. Κάτω απ' τα βλέμματα του απλωνόταν η πεδιάδα όπου ανθίζουν στάν ηλιο και στη δροσιά, προφυλαγμένα απ' τους ανέμους, τα πιο όμορφα ρόδα.

Ο Χουσεΐν συλλογιζόταν τον έρωτά κι η ψυχή του πλημμύριζε από έκστασι.

Είχε έρθει απ' τα λειβάδια της Μικράς Ασίας, με το μυαλό εξημεμένο, με τη φαντασία αφηνιασμένη. Ήταν ένας περιπλανώμενος ονειροπόλος. Κι' όλο τραγουδούσε. Τραγουδούσε νοσταλγικά...

Μόλις έφτασε στο χωριό αυτό, όπου τα ρόδα, σαν τον άμμο της θάλασσας, μάγευαν με το άρωμα τους και τα χρώματά τους συλλογιζόταν: «Εδώ θα μείνω!»

Οι χωρικοί αγάπησαν τον ονειροπόλο αυτό. Μουσουλμάνο που διηγόταν θαυμαστούς θρύλους και παλιές πενιμένες, έρωτικές ιστορίες με φράσεις απαλές που ικανοποιούσαν σαν χάδια...

Ένα πρωί μόλις ανέτειλε ο ήλιος, ο Χουσεΐν είδε τη Μαρτίνα που έσκυβε ανάμεσα στα τριαντάφυλλα του λειβαδιού. Τό λυγρό ακούψιμο του κορμιού της είχε την ανάσφαση χαρι του ούρανιου τόξου. Τα μαύρα κυματιστά μαλλιά της ήταν στολισμένα με κόκκινα ρόδα. Καθώς σηκώθηκε το πρόσωπό της ξεχώρισε στον πρωινό μουσμάμενο αέρα, όμοιο μ' ένα εξωτικό λουλούδι.

Ήταν η γυναίκα του Μίρκο, του δονήτου των βουβωλιών. Κανείς δεν ήταν γερός και δυνατός, σαν άσπ' αλι, όπως αυτός. Όλοι φοβόνταν την όργη του, που πάντων σαν ήταν μεθυσμένος. Λέγανε πως ήταν σκληρός σαν βράχος.

Η Μαρτίνα ανέχτηκε στην αρχή την έρωτική του τυραννία. Μα στο τέλος τον δάμασε. Ήταν μία τίγρις που ο Μίρκο την άπνευε πιά ελεύθερη. Το βράδυ ξαπλώνοντας στα πόδια της, έβλεπε στο κατόφλι του σπιτιού

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος
Αν Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100.

Σημ: Αι προσκετιζούσαι το παρόν απόκοιμα λαμβάνουν δωρεάν κατί.

τους, και η νύχτα γύρω τους άρωματιζόταν απ' τα μύρα των ρόδων που η ώραία γυναίκα είχε αναπνεύσει όλη την ημέρα.

Όταν εκείνο το πρωί ο Χουσεΐν την πλησίασε, ένωσε το αίμα του να βράζει. Της ψιθύρισε λόγια της αγάπης που τη μέθυσαν, κι έγειρε σαν λουλούδι στην αγκαλιά του, μέσ' στη θερμή φλόγα του καλοκαιριού.

Ο έρωτας τους έδεσε γερά. Η σκοτεινή μορφή του Μίρκο δεν τόραξε ποτέ την αρμονία των ψυχών τους. Τον λησμονούσαν, γιατί αγαπιόνταν άπλυτα, παράφορα, πιστεύοντας στο πεπρωμένο.

Αυτό το βράδυ, όπως το συνήθιζε, ο Χουσεΐν περίμενε τη Μαρτίνα. Εκείνη γλυτρούσε σαν χέλι έξω απ' το σπίτι της, αφήνοντας το Μίρκο να κοιμάται μεθυσμένος, σαν νεκρός.

Ο Χουσεΐν την είδε νάρεται, λυγρή, λαχνασμένη. Την έσφιξε πάνω στο έσ' αντρίκιο στρώσε του κι ένωσε δυνατά ρίγη να διατρέχουν το κορμί της.

Δεν ξέρα, που ψιθύρισε τρομαγμένη, αν ο Μίρκο κοιμόταν βαθεία. Έτσι μου φάνηκε ώστόσο.

Τι μας νοιάζει! απάντησε ο Χουσεΐν.

Και χαμογέλασαν κι' οι δύο τους κυττάζοντας τ' αστέρια.

Αν έμπνησε και δεν με δη κοντά του, ξανάπε η Μαρτίνα, θα όρμηση στον κυμπό γεμάτος όργη. Ας ξαναγυρίσουμε...

Όχι, αποκρίθηκε ο Χουσεΐν γλυκά. Γύρισε το ώραίο σου πρόσωπο στο φεγγάρι για να το δώ να λαμπυρίσει στα μάτια σου.

Αγαπημένε μου, ξανόπε η νέα, φοβάμαι... δεν ξέρω αν κοιμόταν βαθεία...

Έξαφνα σώπασε. Μία μυρουδιά βουβαλιού γέμισε τον αέρα.

Ακούς, αγαπημένε μου; ρώτησε ξαφνικά.

Βήματα πλησίαζαν. Κι' απότομα ο Μίρκο, σκοτεινός κι' άγριος, βρέθηκε μπροστά τους.

Ατιμε! φώναξε βραχνά κι' έβγαλε το μαχαίρι του.

Ο Χουσεΐν στάθηκε μπρός απ' τη Μαρτίνα και είπε θαρρετά τραβώντας κι' αυτός το μαχαίρι του: Έμπρός, σε περιμένω! Η Μαρτίνα τους κύταζε τρέμοντας.

Κάτω απ' τον έναστρο ούρανο, μπροστά σ' αυτή και γι' αυτή, δύο άντρες βιάσφάζονταν.

πήδησε στο πλάι. Μα ο Μίρκο τον πρόφτασε μ' ένα πήδημα πάνθηρος. Κύλησαν κι' οι δύο κάτω κι' άρχισαν να παλεύουν με λύσσα δαγκώνοντας, με μανία ο ένας τέν άλλον. Τα μαχαίρια είχαν ξεφυγει απ' τα χέρια τους. Ο Μίρκο, που η δύναμή του ήταν τρομερή, κατάφερε να βάλει το γονάτο του πάνω στο στήθος του Χουσεΐν. Τον πίεζε φρικτά ενώ με τα μαλλιαρά χέρια του έσφιγγε δυνατά το λαιμό του... Ο Χουσεΐν που αγωνιζόταν ανώφελα να γλυτώσει άφησε έξαφνα ένα πνιγμένο βογγητό και πέθανε σαν το σκυλί!

Τα μάτια του είχαν ξεπεταχτεί απ' τις κόγχες τους. Το στόμα έβγαζε άκόμα άφρονες. Και το φεγγάρι, αδιάφορο, γαλήνιο, φωτίζε άπαισία τη νεκρική αυτή μορφή, με το λευκό φως του. Ο Μίρκο σηκώθηκε τρομαγμένος και σταυροκοπήθηκε. Επειτα γύρισε προς τη γυναίκα του και γρύλλισε:

— Πάμε!

Ανάμεσα σε δύο βράχους σέ μία σκοτεινή γωνία, μέρες τώρα τα κοράκια τρώγανε το πτώμα του Χουσεΐν.

Κανείς δεν ξανάδε τη Μαρτίνα. Τι ν' άπόγινε;

Ο Μίρκο τους άπόσπευε όλους κι' έτρεμε, μονάχος, στο έρημο φτωχικό του σπίτι, όταν έρχόταν η νύχτα.

Λίγαν καιρό άργότερα, μία τριαντάφυλλα βλάστησε στο λειβάδι των ρόδων. Ήταν μεγαλύτερη απ' όλες τις άλλες και τα λουλούδια της, ήταν κακάκικινα. Το χρώμα τους έμυξε κάτω απ' τον ήλιο ματωμένες πληγές.

Ποτέ κανείς δεν είχε δη τέτοια τριαντάφυλλα που έμοιαζαν, όταν τα κύτταζες, να τρέμουν σαν χείλη έρωτευμένης.

Μία γριά μάγισσα διηγόταν ότι στο μέρος αυτό ο Μίρκο είχε σφάζει τη γυναίκα του, άφου την έσυρε ως εκεί απ' τα ξέπλεκα μαλλιά της. Κι' οι χωρικοί βόσφισαν το μέρος αυτό «Τριανταφυλλιά της Αγαπημένης».

Μπορεί κανείς να τη δη και σήμερα άκόμα, σφερανωμένη με τα λαμπρότερα, το πιο έξαισία ρόδα του κάμπου που, όπως λέει η παράδοσι, είνε άμάραντα...

ΛΟΡΕΝ. ΝΤΕ ΜΠΡΑΝΤΙ

ΘΘ

Ένας πρωτότυπος γάμος

Μπορεί ένας άνθρωπος να παντρευτεί τη θετή του κόρη;

Το δικαστήριο του Γιοχάνεσμπουργκ άπάντησε καταφατικά σ' αυτό το έρώτημα. Η άπόφασις αυτή ελήφθη έξ άφορμής μίας αίτησεως του πλουσιού Ούάλερ Πικλες, ηλικίας 78 ετών, που ζήτησε να παντρευτεί τη θετή κόρη και γραμμάτεια του Πέγκυ, ηλικίας 32 ετών.

Ο Πικλες είχε πάρει πέρσι διαζύγιο από την πρώτη του σύζυγο, που είνε σημερα ηλικίας 64 ετών.

Ερωτικό Χιόμορ

Πώς πιάστηκε ο κλέφτης

Κάποτε ο Χότζας διορίστηκε καθής. Ένα πρωινό εκεί που πήγαινε στο δικαστήριο είδε ένα παιδί να κλέβει.

Τι έκανες αγόρι μου; το ρώτησε. Το κορόμυρο το παιδί του είπε τότε ότι η μάνα του το έστειλε να πουλήσει τηνανίτες να να βγάλουν τα έξοδα τους. Αυτό το πρωινό κατάφερε να πουλήσει όλες τις τηνανίτες. Ακούμπησε λοιπόν το ταψί με την ειοπραία πάνω σε μία πέτρα και κάθισε λίγο να ξεκουραστεί. Σαν πέρασε λίγη ώρα, σηκώθηκε να φύγει. Έσκυψε λοιπόν να πάρη το ταψί του και είδε πως έλειπαν οι παραδες του. Κάποιος τους είχε κλέψει!

Ο Χότζας ρώτησε: Αυτή εδώ είνε η πέτρα που άκούμπησες το ταψί;

Ναι απάντησε το παιδί.

Να την θέσεις υπό κράτηνη! διάταξε ο Χότζας τον νορμιστικό του.

Έκείνος περσένευε. Μα σήκωσε ώστόσο την πέτρα και την πήρε μαζί του. Τότε ο Χότζας είπε στο παιδί:

Αυριο θα δικάσω την πέτρα. Πήναινε τώρα στο σπίτι σου και μην ξεχάσεις το πρωί να ρθεις στο δικαστήριο. Θα προσπεθώ να βρω τον κλέφτη.

Το παιδί πήγε σπίτι του κι' όλο το χωριό έμαθε πως ο Χότζας θα δικάζε μία πέτρα για κλοπή!

Γέλασαν όλοι με την καρδιά τους και την άλλη μέρα μαζεύτηκαν στο δικαστήριο για να παρακολουθήσουν τη δίκη.

Στο ειδικό του κτηνοτροφικού βρισκόταν η πέτρα κι' ο Χότζας ρώτησε τον μικρό:

Αυτή είνε η πέτρα που σου έκλεψε τα λεφτά;

Μάλιστα απάντησε έκείνος.

Δώστε πενήνη ευλίε στην πέτρα αυτή! προσέτξε ο Νατορσβίν.

Δύο χωροφυλάκες άρχισαν να χτυπούν την πέτρα αλυππτα.

Όλο το άκροστήριο έσπευσε τότε σε νέλια. Αυτό περιμενε κι' ο Χότζας. Σηκώθηκε από την έδρα του και φώναξε: Το γέλιο σας προσβάλλει το δικαστήριο. Γι' αυτό επιβάλλω στον καθέναν σας πρόστιμο από ένα νρόδι. Καθώς θα βγαίνετε από την είσοδο θα το ριχνετε στη λεκάνη με το νερό που βρίσκεται στην είσοδο.

Έτσι κι' έγινε. Καθέναν που περνούσε έριχναν στη λεκάνη το νρόδι.

Ο Νατορσβίν παρακολουθούσε το καθετί και σε μία στιγμή φώνησε:

Πιάστε τον! Αυτός είνε ο κλέφτης! άνθρωπο που μόλις έκλειν η στιγμή είχε οίσει το νρόδι του στην λεκάνη. Κι' ποσυνιατικά αυτός ήταν ο κλέφτης.

Όλοι έσεισαν μ' άνοιχτό το στόμα.

Πως κατάλαβες ότι αυτός είνε ο κλέφτης; ρώτησε ένας φίλος του του Χότζας.

Εύκολο. Πάγωα τζάνουμ! άπάντησε ο Νατορσβίν. Μόλις ο άνθρωπος αυτός έρριξε το νρόδι του στη λεκάνη στην έσοδο, το νρόδι λοιπόν αυτό πασερχόταν βάλε μέσ' στο ταψί του. Κι' όπως το ταψί ήταν λ' έμμενο από τις τηνανίτες είχαν λαδωθεί και τα νρόδια που μάζεψε από την πεύλη. Κατάλαβες, τζάνουμ!

Όλοι τότε άκούσαν τη σοφία του Χότζα κι' έπασαν να νελούν μαζί του.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιασδήποτε θέματος του παρόντος τευχους άνευ έγγραφου άδείας της Διεθνήσεως του εθνασμού.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης Διεθνήτης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Αθήναι.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησιο 115.000
Εξάμησις 60.000
Τριμήσις 30.000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησιο Ε 6 3 24
Εξάμησις Ε 3 3 12
Τριμήσις Ε 1 3 6

Ευσεσματο εσωτερικού διά ταχυδρομική επιταγή και έσωτερικό διά τραπεζική ταχυτή προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Παράξενο διήγημα

Ποτέ δεν θα ξεχώσω την έντύπωσι που μου έπροξένησε η επίσκεψις του πολλού πύργου του Φοντεφρέντ, του πύργου του μυστηρίου και του τρόμου.

Η επίσκεψις μας πλησίαζε προς το τέλος της, όταν ο γίατρος Λεμπρέν, που με συνόδευε σ' αυτήν, είπε στο φύλακα του πύργου:

— Και τώρα, μπάρμπα Μονσώ, δείξε μας την αίθουσα των θεαμάτων.

Περάσαμε, σε λίγο, μέσα σε μία άπεραντή αίθουσα, που ήταν βυθισμένη στο μισοσκόταδο. Στο βάθος βρισκόταν η σκηνή.

Ξαφνικά, άκουσα έναν ελαφρό θόρυβο.

Ήταν ο φύλακας που σήκωνε την αλυσίδα.

Τα μάτια μου διευθύνθηκαν προς το μέρος του δαπέδου. Και, τότε, μία κραυγή έκπληξης και τρόμου σχεδόν, βγήκε από το στόμα μου.

Πάνω στο δάπεδο ύπληρχαν δύο πτώματα. Αλλά όχι!...

Όταν κύτασα καλύτερα άντελήφθη ότι ήταν δύο μαννεκέν, σε φυσικό μέγεθος και καμωμένα με μεγάλη τέχνη. Τα κερένια πρόσωπα και τα χέρια τους δεν διέφεραν από ενός ανθρώπου που κοιμάται ή είνε νεκρός.

Τα δύο αυτά μαννεκέν ήταν πεσμένα το ένα πάνω στο άλλο και άποτελούσαν ένα παράξενο και τραγικό σύμπλεγμα. Ο άντρας φορούσε μία στολή άρκελινου κι' η γυναίκα μία φορεσιά βοσκοπούλας.

Βγήκαμε απ' αυτή την αίθουσα με βαρεία την ψυχή.

Όστόσο, η αλήθεια ήταν πολύ περισσότερο τραγική από ό,τι μπορούσα να φαντασθώ. Την έμαθα σε λίγο από το γίατρο Λεμπρέν.

Ο μαρκήσιος ντε Μαλδουαζέν, ο ιδιοκτήτης του πύργου του Φοντεφρέντ, είχε μία περιπετειώδη νεώτερη, γεμάτη από έρωτικές κατακτήσεις και μονομαχίες. Αυτές οι μονομαχίες ήταν πάντοτε μοιραίες για τους αντιπάλους του.

Επειτα, ρίχτηκε στις μαγικές έπιστημες και έκείνοι που ήξεραν τις άσχημες του άφηγούντο γι' αυτόν πολλά καταπληκτικά πράγματα.

Μία μέρα, τέλος, ο μαρκήσιος ντε Μαλδουαζέν άφησε το Παρίσι όπου ζούσε ως τότε και πήγε να έγκατασταθώ στον πύργο του Φοντεφρέντ.

Ήταν ντυμένος πάντοτε στα μαύρα κι' οι χωρικοί της περιοχής έτρεμαν βλέποντάς τον να κινή τον περίπατό του στο πάρκο του πύργου, μέσα σ' ένα άνοιχτο άμείγρο, που το έσερναν δύο μαλλιαροί τράγοι.

Όλοι έτρεβαν τα μάτια τους από κατάπληξι, όταν έβλεπαν ότι ο μαρκήσιος, που ήταν, άλλωστε, άρκετά μεγάλος πρία, έπρόκειτο να παντρευτεί μία άριστοτάτη νέα, την δεσποινίδα ντε Κλερκίξ.

Οι γάμοι έγιναν σε λίγο και η νύφη άκολούθησε το σύζυγό της στον άπόμερο αυτό πύργο.

Αυτή τη φορά, κανείς δεν άμφέβαλλε για το ότι ο μαρκήσιος είχε μαζέψει τη γυναίκα του.

Αλλά, η άτμόσφαιρα του Φοντεφρέντ άλλαξε πολύ γρήγορα.

Μετά το γάμο του, ο μαρκήσιος έγινε πολύ κοσμικός.

Γεύματα, χοροί, κυνήγια διαδέχονταν τώρα το ένα το άλλο στο Φοντεφρέντ. Η νεαρή μαρκησία ντε Μαλδουαζέν ήταν, φυσικά, η ψυχή όλων αυτών των εορτών και των κοσμικών συγκεντρώσεων. Οι κακές γλώσσες έλεγαν, μάλιστα, πως

πολλοί από τους προσκαλεσμένους ήταν ξετρελλαμένοι μαζί της. Αλλά αυτή δεν έδειχνε ιδιαίτερη προτίμησι σε κανένα.

Δεν συνέβη, όμως, το ίδιο κι' όταν έμφανίσθηκε στον πύργο ο Ιππότης ντε λα Ζιροννερι, μακρυνός συγγενής του μαρκησιού.

Ο νέος επισκέπτης έκαμε πολύ ζωηρή έντύπωσι στη μαρκησία και σε λίγο ένα βίαιο πάθος έσπρωξε τον ένα στην αγκαλιά του άλλου.

Το παράξενο ήταν ότι ο μαρκήσιος, είτε γιατί δεν είχε καταλάβει τίποτε, είτε γιατί είχε έμπιστοσύνη στην άρετη της συζύγου του, έπολλαπλασίαζε τις ευκαιρίες που έφερναν τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και τη γυναίκα του, τον ένα κοντά στον άλλο.

Τα πράγματα βρίσκονταν σ' αυτό το σημείο, όταν η νεαρή πύργο-δεσποίνα έξέφρασε στο σύζυγό της την έπιθυμία να οργανώσουν μία μικρή θεατρική παράστασι στο θέατρο του Φοντεφρέντ. Για το ρόλο των έραστών, έξελέγησαν, όπως ήταν φυσικό, ο Ιππότης ντε λα Ζιροννερι και η μαρκησία.

Το βράδυ της παραστάσεως έπαιξαν και οι δύο ύπεροχα το ρόλο τους.

Αλλά, όταν έπεσε η αλυσίδα, του κακού οι προσκαλεσμένοι περίμεναν τη γοητευτική βοσκοπούλα και τον έρωταμένο άρκελιν, τους δύο πρωταγωνιστές. Στο τέλος, τους άναζήτησαν στα καμαρίνια τους.

Αντί γι' αυτούς, βρήκαν μόνο τα κουστούμια τους, που είχαν πετάξει βιαστικά από πάνω τους κι' ένα σύντομο σημείωμα με το όποιον πληροφορούσαν το μαρκήσιο ότι είχαν όρκεισθι, μία αιώνια αγάπη ο ένας στον άλλον και ότι μόνον ο θάνατος μπορούσε να τους χωρίσει.

Η νυχτερινή άπαγωγή της κυρίας ντε Μαλδουαζέν από τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι προκάλεσε μεγάλη συγκίνησι. Μόνον ο μαρκήσιος φαίνονταν ήρεμος. Και δεν έκαμε τίποτε για να τους βρή τους δύο φυγάδες.

Λίγαν καιρό άργότερα, έφυγε για το Παρίσι κι' όταν ξαναγύρισε από κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...

Ο μαρκήσιος άναψε τότε όλα τα φώτα της σκηνής, έστησε όρθια τα δύο μαννεκέν, το ένα πλάι στο άλλο και κεί έφερε μαζί του δύο μεγάλα κιβώτια, που έμοιαζαν σαν φέρετρα.

Αυτά τα κιβώτια περιείχαν δύο μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος, που παριστάσαν με μεγάλη άκριβεια την κυρία ντε Μαλδουαζέν και τον Ιππότη ντε λα Ζιροννερι και ήταν ντυμένα με τα ρούχα της βοσκοπούλας και του άρκελινού, που φορούσαν οι δύο άγαπημένοι κατά την παράστασι...



ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Συνεχίζοντας για την υπερτρίχωσι και για τις χρησιμοποιούμενες μεθόδους προς βελτίωσι η εξαφάνισι του άντισυμβατικού αυτού ελαττώματος, θα μιλήσουμε σήμερα κατ' άρχην για την χρήσιν και επενέρενσι των άποψιλωτικών.

Πάν άποψιλωτικών ή πάν άλλο μέσον χρησιμοποιούμενο για την άμεση άφορίσει τριχών ή νουδιού του προσώπου ή του σώματος, εκτός του έρεθισμού του δερμάτος που έπιφέρει συντελεί όριστικά και στην τόνωσι στην πυκνώσι και στον έντονότερο χρώματισμό του. Όστε κατ' άρχην πρέπει ν' άποφεύγεται.

Στις έξαιρετικές όμως περιπτώσεις που υπάρχουν στο σώμα σκληρές και πυκνές τρίκες και δεν υπάρχει ή εύκροσι να υποβληθώσι στην ριζική μέθοδο της διά του ηλεκτρισμού άφαίρεσεως των τριχών, περί τις θα μιλήσουμε λεπτομερώς, στο επόμενο σημείωμα μας τότε να χρησιμοποιήτε τουλάχιστον άποψιλωτικά ολιγώτερο βλάβερτα και όσο το δυνατόν κατ' άριστερό διαστήματα. Χρειάζεται άσάφως ιδιαίτερη προσοχή στην έφαρμογή των άποψιλωτικών φαρμάκων. Έπαλειψετε το έλαφρό στρώμα με την άποψιλωτική άλοιφή το τοιχώτων μέρος που θέλετε ν' άποτριχώσετε, δοκιμάζοντας κάθε πέντε λεπτά με το νυχι σας ή με την άναποδη ενός μακαριού αν άρχίζουν και πέφτουν οι τρίκες, και άμα βεβαιωθείτε ότι πέφτουν εύκολα τότε ξεπλύνετε το μέρος μ' άφθονο σέκοτο χλιαρό νερό, έως ότου άφαιρέθι πολύ καλά όλο το άποψιλωτικό. Μερικές, δυστυχώς, άποψιλωτικές και άσποιν, πράγμα που έρεθίζει τομερά και κοκκινίζει την έπιδερμίδα. Άλλες δε πάλιν, χρησιμοποιούν κατήν κολώνιες για να μετριάσθι η κακή μυρωδιά του θείου που άφίνει κάθε άποψιλωτικό. Ουδέποτε λοιπόν πρέπει για την άφαίρεσι του άποψιλωτικού άποψιλωτικου να χρησιμοποιήται κολώνια, άσποιν κτλ. άλλα κου να χρησιμοποιήται χλιαρό νερό και κατόπιν να που μόνο άφθονο σέκοτο χλιαρό νερό και κατόπιν να που δρράται το δέρμα με παχύ στρώμα τάλκ. Αυτά όσον άφθονά τα πρακτικά μέσα τα χρησιμοποιούμενα προκρίνω για την άμεση άπαλάγη από κάθε περιπλοκή τριχών του σώματος.

Πριν προχωρήσω για το νουδι και την υπερτρίχωσι του προσώπου, πρέπει να σας πω δύο λόγια για τα πρωταρχικά αίτια εμφάνισσεως κάθε νουδιού με τη νύχτι των οποίων θ' άποφεύγετε στο εφεξής μερικά πράγματα που το προκαλούν. Διάφορες καλλυντικές κρέμες που άσουλώνισα ή καθεμία έφευρισκε κι' έφαρμόζει ή χρήσι σκέτης βαζελίνης για έλαστικότητα ή για μαλακώμα-ς έπιδερμίδος ως και τα ποικαιριαμένα άγγουρόνερα με τα χιλιά δυο άλλα βότανα που χρησιμοποιούνται για την δροσιά και το φρεσκαρισμα του προσώπου και με τα όποια ουδέν άλλο έπιτυγχάνεται παρά ή μόνον της έπιδερμίδος και τα διάφορα έξανθήματα της, λόγω των μικροβιακών παρασίτων και μικροοργανισμών που άναπτύσσονται μέσα σ' αυτά άπ' την άσπινθησι και το έννομα των διαφόρων συστατικών συντελούν, μεταξύ άλλων έσωτερικών αιτιών (άνεπαρκής έπιμεριδία) στην πρώτη εμφάνισι του άραιο νουδιού σ' όλο το πρόσωπο.

Και άφου το πρώτο κακό έγινε, άρχίζουν οι φροντίδες της άπαλάγης του προσώπου από αυτό. Είς

Θηβαυρός



Ζαχαρίας: Σταθήτε, βρέ παιδιά, έσείς
τό παρακάνετε!...